Sfântul cuvios Ioan de la Prislop

(13 septembrie)

Sfântul cuvios Ioan de la Prislop (cunoscut local şi ca Sfântul Ioan de la Silvaş) a fost un sfânt sihastru care s-a nevoit în părţile Hunedoarei, în apropierea mănăstirii Prislop (Silvaşul), în a doua jumătate a sec. al XV-lea sau prima jumătate a sec. al XVI-lea. Prăznuirea lui se face în Biserica ortodoxă pe 13 septembrie.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
Slujba Sfântului cuvios Ioan de la Prislop 6
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Ioan de la Prislop (1) 29

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Ioan de la Prislop (2) 36
Acatistul Sfântului cuvios Ioan de la Prislop 44
Rugăciune 55
Acatistul Sfântului cuvios Ioan de la Prislop 56
Imnografie 67
Pr. prof. Mircea Păcurariu - Nevoinţele cuviosului Ioan de la Prislop 70
Sfântul Ioan de la Prislop - drumul spre sfinţenie 73
Cuviosul Ioan de la Prislop - o pildă vie de sfinţenie 74
Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc: Sfântul Ioan de la Prislop - sihastrul martir ucis în peştera care i-a fost chilie 76
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Ioan de la Prislop; Sfântul sfinţit mucenic Corneliu sutaşul 79
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Înainte-prăznuirea Înălţării Sfintei Cruci; Sfinţii sfinţiţi mucenici Corneliu sutaşul şi Ciprian, episcopul Cartaginei; Sfântul cuvios Ioan de la Prislop; Sfinţii mucenici din Dobrogea: Macrobie, Gordian, Ilie, Zotic, Lucian şi Valerian ... 81
Viaţa şi Acatistul Sfântului cuvios Ioan de la Prislop 87
Sfântul Ioan de la Prislop - o pildă vie de sfinţenie 89
Sfântul cuvios Ioan de la Prislop, candela nestinsă în rugăciune a Ortodoxiei româneşti 91
Sfântul de la Prislop. Minunea pe care foarte puţină lume o ştie 94
Foto Minunea de lângă mormântul lui Arsenie Boca, de la Prislop. Peştera neştiută în care a trăit călugărul Ioan, devenit sfânt pentru Ortodoxie 99
Sfinte moaşte 104
Teodor Danalache - Peştera Sfântului Ioan de la Prislop 105
Mănăstirea Prislop – scurt istoric 108
Arhimandrit Ioanichie Bălan - Mănăstirea Prislop (Silvaşul de Sus) 124
Mănăstirea Prislop – Haţeg 128
Mănăstirea Prislop 132
Popas la peştera Sfântului Ioan de la Prislop (galerie foto) 138
Icoane 147

Evanghelia şi Apostolul zilei

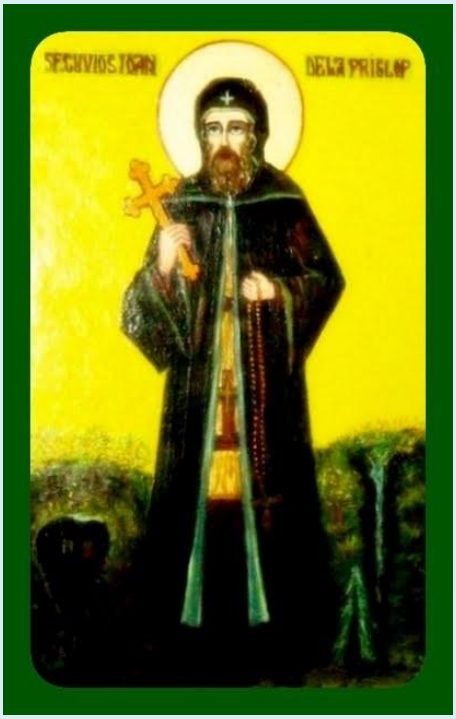

Evanghelia

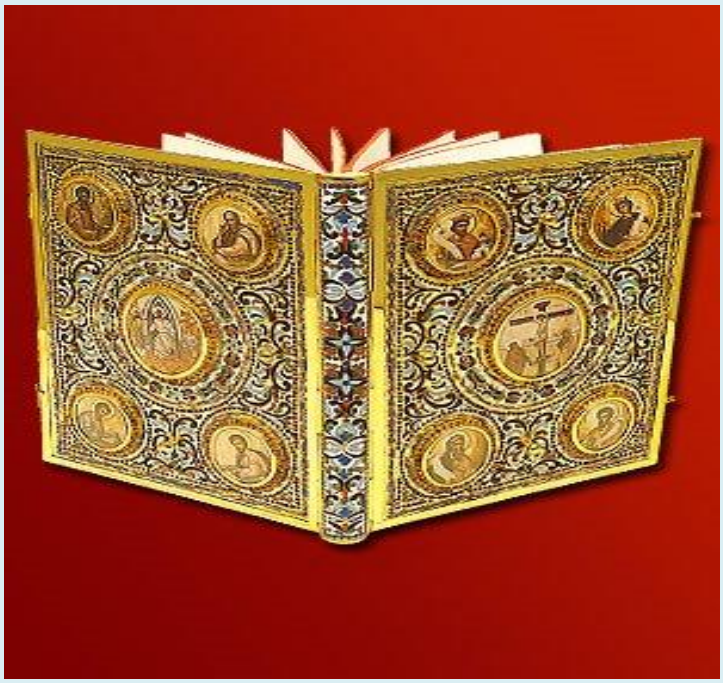

Matei 4, 25; 5, 1-12

În vremea aceea
25. Şi mulţimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea şi de dincolo de Iordan.

1. Văzând mulţimile, Iisus S-a suit în munte şi aşezându-se, ucenicii Lui au venit la El.
2. Şi deschizându-şi gura, îi învăţa zicând:
3. Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăţia Cerurilor.
4. Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.
5. Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.
6. Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.
7. Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.
8. Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.
9. Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.
10. Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a lor este Împărăţia Cerurilor.
11. Fericiţi veţi fi voi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind din pricina Mea.
12. Bucuraţi-vă şi veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri, că aşa au prigonit pe proorocii cei dinainte de voi.

Apostol

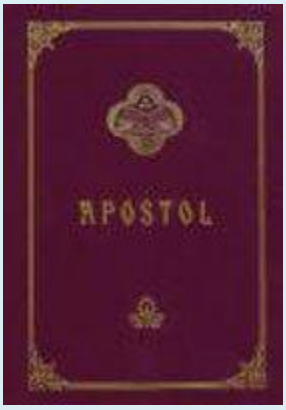

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 3, 1-4

1. Pentru aceea, fraţi sfinţi, părtaşi chemării cereşti, luaţi aminte la Apostolul şi Arhiereul mărturisirii noastre, la Iisus Hristos,
2. Care credincios a fost Celui ce L-a rânduit, precum şi Moise în toată casa Lui.

3. Pentru că Acesta (Iisus) S-a învrednicit de mai multă slavă decât Moise, după cum are mai multă cinste decât casa cel ce a zidit-o.
4. Căci orice casă e zidită de către cineva, iar Ziditorul a toate este Dumnezeu.

Slujba Sfântului cuvios Ioan de la Prislop

În luna septembrie, ziua a treisprezecea se face pomenirea Sfântului cuviosului Ioan care s-a nevoit în peșteră, nu departe de mănăstirea Prislop.

Să se știe că dacă 13 septembrie cade Duminica, slujba Sfântului Ioan se combină cu cea a Învierii și cu cea a Înaintepăznuirii Înălțării cinstitei Cruci.

La Vecernia mare, la Doamne strigat-am, se pun atunci stihirile pe 10: 4 ale Învierii, 3 ale Înainte-prăznuirii și 3 ale Sfântului, Slavă…, a Sfântului, Și acum..., Dogmatica.

Vecernia mare

După obișnuitul Psalm cântăm „Fericit bărbatul...”, Starea întâia. La “Doamne strigat-am...” se pun stihirile pe 8: 3 ale Înainte-prăznuirii Înălțării cinstitei Cruci și 5 ale cuviosului Ioan.

Stihirile cuviosului glasul al 4-lea:

Podobie: “Dat-ai semn...”

Cuvioase părinte Ioane, ai ajuns pe cărarea cea strâmtă la frumusețea Raiului, unde este bucuria cea negrăită și lumina cea neînserată, de unde mijlocești pentru cei ce cu smerenie și cu dragoste prăznuiesc cinstită pomenirea ta. (de două ori)

Cu multe încercări și nevoințe ți-ai întărit sufletul și mintea ți-ai făcut-o lăcaș dumnezeiești Treimi, înălțându-te, cuvioase părinte, unde este fericirea și odihna drepților, cu care acum te bucuri și stai înaintea lui Hristos, căruia roagă-te pentru sufletele noastre.

Ca cel ce te-ai făcut lăcaș vrednic lui Dumnezeu, părinte, roagă-te pentru tot clerul Bisericii noastre, pentru arhierei și călugări, pentru preoți și pentru tot sufletul creștinesc, ca păzindu-se în pace cu solirea ta să slăvească pe Domnul cel Atotputernic.

Vlăstar din neam ales din Silvașu de sus, părinte Ioane, încă tânăr fiind, dorind sihăstria ca pe un liman, ți-ai agonisit podoaba virtuților și nu te-ai temut de războiul cel nevăzut, ci te-ai într-armat cu rugăciunea minții, numele Domnului Iisus chemând, El fiind "arma cea mai tare în cer și pe pământ", pentru care, cu evlavie te lăudăm zicând: Bucură-te, lucrătorul rugăciunii celei de taină care este sabia Duhului.

Slavă..., glasul al 8-lea

Veniți credincioșilor astăzi să încununăm cu cântări duhovnicești pe cuviosul părinte Ioan de la Prislop, cel ce s-a nevoit râvnind să împlinească viața îngerească și ca un înger în trup făcându-se, Dumnezeu l-a mutat în Împărăția cea cerească. Vitejiile sale cele sihăstrești au fost vestite în tot pământul românesc și un călugăr din Muntenia la adormirea ta a venit, ție ca unui înger în trup ți s-a închinat și cunoscând vitregiile pământului transilvănean, moaștele le-a luat și ca pe un mărgăritar de mare preț într-o Mănăstire le-a ascuns, ca să aibă ocrotire și frații de peste munți. Pentru aceasta îți zicem, părinte cuvioase Ioane, bucură-te, rugător fierbinte pentru toată Țara Românească.

Și acum..., *a înaintepăznuirii*, glasul al 6

Astăzi lemnul s-a arătat, astăzi neamul evreiesc a pierit; astăzi prin credincioșii împărați credința s-a arătat și Adam care prin lemn a căzut, iarăși prin lemn s-a ridicat și diavolii s-au înfricoșat Atotputernice Doamne, mărire Ție!

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei; Paremiile: (caută-le la 28 sept., pag. 3495)

Litia

Stihirile, glasul 1:

Părinte Ioane, din copilărie ai păstrat în minte cuvintele Mântuitorului: "Negustătoriți până ce voi veni"; și așa, cu nebiruită vitejie ai plecat la sihăstrie. Ca negustătoria pentru dobândirea Sfântului Duh să-ți fie deplină, ai petrecut vremea cea trecătoare cu nevoințele înfrânării, cu privegheri și lacrimi. Și acum, părinte cuvioase, cu smerenie îndrăznim la mijlocirea ta, roagă-te să dobândim și noi tăria răbdării.

Mai înainte de a pleca la sihăstrie, te-ai gândit, cuvioase Ioane de la Prislop, să te liberezi de iubirea de sine, ea fiind undița celui rău ce ne prinde cu ușurință în mreaja lui. Pentru aceea ți-ai ales, părinte cuvioase, smerita cugetare ca inima să-ți fie vistierie de negrăită bucurie, odihnind pe Domnul Hristos, precum Biserica spune: “Sfânt ești, Dumnezeule, și întru sfinți Te odihnești”.

Slavă..., glasul al 5-lea

Cuvioase părinte, glasul Evangheliei Domnului ascultând, lumea ai părăsit și la Mănăstire ai venit, unde ostenelile trupului, smerenia și blândețea te-au sfințit și te-au făcut cunoscut tuturor credincioșilor din Țara Hațegului.

Și acum..., *a înaintepăznuirii*, glasul al 5-lea

Tu-mi ești acoperământul cel tare, Crucea lui Hristos, cea în trei împărțită; sfințește-mă cu puterea ta, ca să mă închin ție și să te măresc cu credință și cu dragoste.

Stihoavna

Stihirile, glasul al 5-lea:

Rod bun din părinți bine credincioși născându-te, părinte cuvioase Ioane, dar mai ales prin Sfântul Duh renăscându-te la botez ai ajuns la măsura vârstei plinirii lui Hristos. Pentru aceasta Mântuitorul te-a chemat grăindu-ți: ”Intră întru bucuria Domnului tău!”

Stih: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuviosului lui.

Cuvioase părinte Ioane, care din pruncie te-ai nevoit cu faptele bune, viață fără prihană ai dobândit, vas ales al Sfântului Duh te-ai arătat. Și acum cu strălucirea dumnezeieștilor rase fiind luminat, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să lumineze ochii noștri cei sufletești ca să nu rătăcim în întunericul păcatelor.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul, întru poruncile Lui întărise-va foarte.

Astăzi Biserica dreptcredincioșilor români din Țara Hațegului prăznuiește pomenirea ta, Ioane, părintele nostru ocrotitor, care mai sus de Mănăstirea Prislop, fără ajutor omenesc și ca unealtă având numai o daltă, ți-ai săpat în stâncă chilie, care a rămas mărturie pentru nevoințele tale pustnicești.

Slavă.., glasul al 6-lea

Dreptcredincioșii creștini ortodocși din Țara Hațegului te-au încununat cu nimbul sfințeniei. Pentru aceasta, satul tău, Silvașu de sus, devenit vestit între satele din Țara Hațegului prin nașterea ta se bucură astăzi împreună cu Mănăstirea Prislop de sfânta ta prăznuire.

Și acum..., *a înaintepraznuirii*, glasul al 2-lea

Comoara cea dumnezeiască ascunsă în pământ, Crucea Dătătorului de viață, pe cer s-a arătat credinciosului împărat și biruință împotriva vrăjmașilor aievea închipuind. De care bucurându-se cu credință și din dumnezeiască râvnă înălțându-se

spre privirea celor de sus, cu osârdie din sânurile pământului a scos-o, spre izbăvirea lumii și mântuirea sufletelor noastre.

La binecuvântarea pâinilor

Troparul cuviosului Ioan, glasul 1: Iubitorule de nevoință și râvnitorule întru cele sfinte, cuvioase părinte Ioane, părăsit-ai cele trecătoare și ai ales pe cele veșnice; luat-ai jugul lui Hristos în mănăstirea Prislop și în peșteră pustnicească, împreună cu îngerii, L-ai slăvit pe Dumnezeu. Pentru aceasta, nu înceta a te ruga pentru sufletele noastre (de două ori)

Troparul Născătoarei de Dumnezeu (Născătoare de Dumnezeu…)

Dacă nu se face Litie zicem troparul Sfântului, Slavă…, Și acum..., al înainte-prăznuirii.

Utrenia

La Dumnezeu este Domnul... se cântă troparul Înaintepăznuirii de două ori;

Slavă..., troparul sfântului, ***Și acum...,*** al înaintepăznuirii.

Troparul Înaintepăznuirii, glasul al 2-lea: Cu crucea cea de viață făcătoare a bunătății Tale, Doamne, care ne-ai dat-o nouă, nevrednicilor, spre mântuire, milostivește-Te, Stăpâne, și mântuiește pe poporul dreptcredincios și țara aceasta, pentru Născătoarea de Dumnezeu, Unule Iubitorule de oameni.

Slavă...,

Troparul cuviosului Ioan, glasul 1: Iubitorule de nevoință și râvnitorule întru cele sfinte, cuvioase părinte Ioane, părăsit-ai cele trecătoare și ai ales pe cele veșnice; luat-ai jugul lui Hristos în mănăstirea Prislop și în peșteră pustnicească, împreună cu îngerii, L-ai slăvit pe Dumnezeu. Pentru aceasta, nu înceta a te ruga pentru sufletele noastre (de două ori)

Și acum..., al înaintepăznuirii

După întâia stihologie, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: “Dat-ai semn...”

Prin nevoințele sihăstriei ți-ai împodobit viața ta; năvălirile vrăjmașului le-ai biruit, părinte fericite, și te-ai mutat la Dumnezeu întru viața cea veșnică. Pentru aceasta nu înceta a te ruga să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Înaintepăznuirii

"Lemnului Crucii Tale..." (caută în 14 septembrie la Utrenie)

După a doua stihologie, **Sedealna**, glasul al 5-lea: Pomenirea Sfântului Ioan săvârșim, rugându-l ca pe unul ce a omorât cu sabia Duhului pe vrăjmașul, începătorul răutății, să mijlocească înaintea Domnului pentru mântuirea sufletelor noastre.

Slavă..., Și acum..., a Înaintepăznuirii

"Îndată ce s-a înfipt lemnul (caută în 14 septembrie la Utrenie); Polieleul: "Robii Domnului..."

Mărimurile

“Fericimu-te pe tine, cuvioase părinte Ioane, și cinstim sfântă pomenirea ta, ostenitorule în sihăstrie și împreună vorbitorule cu îngerii.”

"Veniți toate cetele călugărilor să lăudăm pe cuviosul Ioan zicând: nevoitorilor."

Stihuri:
1. Lăudați pe Domnul toți cuvioșii Lui! Slăviți cu laude sfințenia Lui!
2. Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioșilor Lui.

După Polieleu, **Sedelna**, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamne, pentru biruinţă, mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, mireasă pururea Fecioară!

Înșelăciunea vieții lepădând și crucea Domnului luând, pustnicește ai îngrădit pe cel viclean și te-ai arătat locuitor al peșterii, luminător și ajutător fraților tăi călugări, de Dumnezeu purtătorule Ioane cuvioase, roagă-te Mântuitorului să miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum...

Moştenirea ta suntem, prea curată Maică, şi-ţi cerem ajutorul în pătimirile noastre. Caută cu osârdie spre neputinţele noastre şi pe cei ce neîncetat te prea măresc îi miluieşte.

Antifonul,întâi al glasului al 4-lea.

Prochimen, glasul al 4-lea: "Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel."

Stih: Cuvioşii să se bucure de izbânda lor şi să cânte de bucurie în aşternuturile lor.

Toată suflarea...

Evanghelia de la Luca

Luca: VI, 17-25

17. Şi coborând împreună cu ei, a stat în loc şes, El şi mulţime multă de ucenici ai Săi şi mulţime mare de popor din toată Iudeea, din Ierusalim şi de pe ţărmul Tirului şi al Sidonului, care veniseră ca să-L asculte şi să se vindece de bolile lor.
18. Şi cei chinuiţi de duhuri necurate se vindecau.
19. Şi toată mulţimea căuta să se atingă de El că putere ieşea din El şi-i vindeca pe toţi.
20. Şi El, ridicându-Şi ochii spre ucenicii Săi, zicea: Fericiţi voi cei săraci, că a voastră este împărăţia lui Dumnezeu.
21. Fericiţi voi care flămânziţi acum, că vă veţi sătura. Fericiţi cei ce plângeţi acum, că veţi râde.
22. Fericiţi veţi fi când oamenii vă vor urî pe voi şi vă vor izgoni dintre ei, şi vă vor batjocori şi vor lepăda numele voastre ca rău din pricina Fiului Omului.
23. Bucuraţi-vă în ziua aceea şi vă veseliţi, că, iată, plata voastră multă este în cer; pentru că tot aşa făceau proorocilor părinţii lor.
24. Dar vai vouă bogaţilor, că vă luaţi pe pământ mângâierea voastră.
25. Vai vouă celor ce sunteţi sătui acum, că veţi flămânzi. Vai vouă celor ce astăzi râdeţi, că veţi plânge şi vă veţi tângui.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă.., glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile cuviosului Ioan, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.***

Stihira a 4-a de la Vecernie, glasul al 6-lea.: "Ca cel ce te-ai făcut lăcaș vrednic lui Dumnezeu..."

Canoanele - Al Înainte-prăznuirii cu Irmosul pe 6 (vezi 13 sept.) și a sfântului pe 8.

Canonul întâi

Cântarea 1, glasul al 4-lea

Irmos: Cânta-voi Ţie, Doamne, Dumnezeul meu, că ai scos pe popor din robia Egiptului şi ai acoperit pe Faraon cu căruţele lui şi puterea lui.

Pe cuviosul nevoitor, pe următorul lui Hristos, pe părintele nostru Ioan toți drept-credincioșii cu cântări să-l cinstim, rugându-l să mijlocească la Dumnezeu pentru noi

Biserica lui Hristos cea din Țara Hațegului cu cinste face pomenirea ta și cheamă pe toți credincioșii ei, fericite părinte Ioane să te prăznuiască pe tine în cântări de laude duhovnicești.

Ajutător în rugăciuni şi întăritor în credinţă te avem tine, cuvioase părinte Ioane, care primești pururea cererile ce le îndreptăm către tine,

A Născătoarei

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria, rugul cel nestins și de daruri izvorâtor, ție ne rugăm să ne ajuți cu rugăciunile tale.

Al doilea canon, al sfântului, același glas:

Cântarea 1

Irmos: Cânta-voi Ţie, Doamne, Dumnezeul meu, că ai scos pe popor din robia Egiptului şi ai acoperit pe Faraon cu căruţele lui şi puterea lui.

Înțelegând să mergi pe urmele Domnului Hristos, te-ai înstrăinat de ai tăi și locuind în peșteră aproape de Mănăstire, ai ridicat semn de biruință asupra celui potrivnic, întărit fiind cu dumnezeiască putere.

De dulcețile lumii lepădându-te și amăgirile vicleanului disprețuindu-le, ai ales calea cea adevărată a nevoințelor pentru dobândirea Împărăției Cerurilor.

Slavă...

Dragostea celor pământești supunând-o dragostei cele dumnezeiești, ai părăsit viața cea după duhul lumii, sârguindu-te a vedea frumusețea lui Hristos.

Și acum...

Ceea ce ești ușă de mântuire, deschide-ne nouă ușile pocăinței ca o bună folositoare; și din robia păcatului ne slobozește, păzindu-ne cu mila ta.

Catavasie: Cruce însemnând Moise, de-a dreptul cu toiagul Marea Roşie a despărţit-o lui Israel, cel ce pedestru a trecut-o. Iar de-a curmeziş lovind marea, a împreunat-o împotriva carelor lui Faraon, deasupra scriind nebiruita armă. Pentru aceea să-I cântăm lui Hristos, Dumnezeului nostru, că S-a prea mărit.

Canonul întâi

Cântarea a 3-a

Irmos: Pentru că Biserica cea stearpă a născut fii din păgâni şi adunarea cea cu mulţi fii a slăbit, Minunatului Dumnezeului nostru să strigăm: Sfânt eşti, Doamne!

Cu curgerile lacrimilor tale ai stropit semințele cuvântului lui Dumnezeu din țarina sufletului tău, ca să aduci rod însutit în vremea vieții pământești și a celei veșnice.

Cu bucurie te-ai făcut ascultător Domnului Hristos, supunând trupul duhului, ca să ajungi la viețuirea cea îngerească.

Lepădând toată deșertăciunea lumii, te-ai alipit cu tot sufletul numai de Dumnezeu. Pentru aceasta ai răbdat asprimea pustniciei ca să-L dobândești pe Hristos.

A Născătoarei

Pe tine cea cu totul fără prihană, adevărată Maică a lui Dumnezeu, cu bună-credință te mărturisim, că prin tine ne-am învrednicit a ne apropia de Ziditorul.

Al doilea canon, al sfântului

Cântarea a 3-a

Irmos: Pentru că Biserica cea stearpă a născut fii din păgâni şi adunarea cea cu mulţi fii a slăbit, Minunatului Dumnezeului nostru să strigăm: Sfânt eşti, Doamne!

Purtând crucea ca pe o armă tare ai stat împotriva uneltirilor potrivnicului, și de la Hristos, cel ce cu puterea dumnezeirii a biruit lumea, te-ai întărit în nevoință.

Cu puterea Duhului ți-ai pătruns trupul tău cel mult trudit cu nevoințele sihăstriei, fericite Ioane. Pentru aceasta ai dobândit intrarea în Împărăția Cerurilor.

Slavă...

Cunoscând, Ioane cuvioase, minunata călătorie spre cele de sus, la înălțimea cerească ridică-ne pe noi, cei ce cu credință și cu smerenie te lăudăm pe tine.

Și acum...,

Nădejdea noastră, Născătoare de Dumnezeu prea curată, și dorul nostru spre tine îl punem, milostiv fă nouă pe Fiul tău.

Catavasie: Toiagul spre închipuirea Tainei se primeşte, căci cu odrăslire a ales preot; iar Bisericii, celei mai înainte neroditoare, acum a înflorit lemnul Crucii, spre putere şi spre întărire.

Condacul Înaintepăznuirii: Ca un cer mult luminos s-a arătat Biserica, luminând pe toți credincioșii, întru care stând strigăm: această Biserică întărește-o, Doamne!

Sedealna sfântului:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Bine săvârșindu-ți nevoința, cuvioase Ioane, ai primit de la Dumnezeu ca răsplată fericirea veșnică. Pentru aceasta, adunându-ne după datorie, te cinstim închinându-ne cu credința icoanei tale, ca să dobândim mare milă.

Slavă..., Și acum.... a înaintepăznuirii

Cu credință săvârșim luminat înnoirea Casei tale, binecuvântată curată Fecioară prea lăudată, bucurându-ne cu nădejdea în tine, de Dumnezeu Născătoare, ne rugăm ție să te rogi neîncetat Mântuitorului celui ce S-a întrupat din tine, să mântuiască sufletele noastre.

Canonul întâi

Cântarea a 4-a

Irmos: Pentru dragostea chipului Tău, Îndurate, ai stătut pe Cruce şi s-au topit neamurile, că Tu eşti, Iubitorule de oameni, tăria mea şi lauda.

Năvălirile vrăjmașului nu te-au spăimântat, Ioane fericite, căci cu darul lui Dumnezeu ai cunoscut lupta războiului nevăzut și toate le-ai biruit cu smerenia ta întru Domnul.

De tine însuți te-ai lepădat, împreună cu toate dulcețile lumii și pe umeri crucea purtându-ți, Ioan cuvioase, te-ai făcut moștenitor al cămării celei cerești.

Cu rugăciunile tale de toată noaptea și cu lucrul de toată ziua curățindu-ți neîntrerupt sufletul, ți l-ai arătat lăcaș Treimii, cuvioase părinte.

A Născătoarei

Plinirea cuvintelor tale văzând-o, mărește mai ales, Maica lui Dumnezeu, pe cel ce te mărește pe tine, căci toate neamurile pe tine acum cu adevărat te fericim.

Al doilea canon, al sfântului

Cântarea a 4-a

Irmos: Pentru dragostea chipului Tău, Îndurate, ai stătut pe Cruce şi s-au topit neamurile, că Tu eşti, Iubitorule de oameni, tăria mea şi lauda.

Cu legea lui Dumnezeu întărindu-ți simțirile, cuvioase, ți-ai îndreptat gândul spre înțelegerea celor netrupești și duhovnicești, înaintând din putere în putere, părinte. Iubirea de cele trupești lepădând, te-ai făcut vas al Sfântului Duh, cuvioase, împodobindu-te cu înfrânarea, cu răbdarea și cu gândul smerit.

Slavă...

Viață asemenea îngerilor ai dus pe pământ, părinte cuvioase. Pentru aceasta Biserica îți aduce astăzi cinstirea cuvenită, rugându-te să mijlocești pacea și mântuirea noastră.

Și acum...

Să te aflăm pe tine, Preacurată, povățuindu-ne către virtuți și îndreptându-ne către cărările pocăinței.

Catavasie: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale; înţeles-am lucrurile Tale şi am prea mărit Dumnezeirea Ta.

Canonul întâi

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea, în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci dintru întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă cu credinţă.

Prin înfrunzirea toiagului, Dumnezeu adeverind nevinovăția sufletului tău curat, ți s-a aprins râvna pentru viața îngerească. Pentru aceasta părăsind lumea și venind în Mănăstirea Prislop te-ai retras în peșteră, unde te-ai sfințit prin rugăciune și nevoință, cuvioase părinte Ioane.

Către toată fapta bună te-ai nevoit și toată răutatea din cuget ai urât și cu dreptate ai defăimat pe vicleanul diavol, prea fericite.

Pe tine, fericite, te aducem rugător către Dumnezeu pentru lume; roagă-te cu stăruință să se dea credincioșilor bună înțelegere și iertare de greșeli.

A Născătoarei

Domnul cel Sfânt S-a arătat la plinirea vremii, făcându-se om din tine, Născătoare de Dumnezeu, ca să mântuiască pe om.

Al doilea canon, al sfântului

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea, în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci dintru întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă cu credinţă.

Cuvioase părinte Ioane, tânăr fiind, ai ajuns la măsura sfințeniei și văzând Hristos sporirea ta duhovnicească, te-a mutat către Dânsul, dându-ți fericirea cea dorită.

Din tinerețe ai luat jugul Domnului, cuvioase, și în brazdele inimii tale ai semănat grâul cel duhovnicesc și ai primit darul de la Dumnezeu de a întări sufletele noastre.

Slavă...

Pentru nevoințele cele prea multe în rugăciune și muncă ai primit Împărăția cea de sus, tu, care ai trăit pe pământ ca un fără de trup. Acum în ceruri stând, înaintea Sfintei Treimi, adu-ți aminte de noi.

Și acum…

Preasfântă Fecioară, caută asupra robilor tăi și du rugăciunile noastre către Fiul tău și Dumnezeu, cerând iertare de greșeli și mare milă.

Catavasie: O, de trei ori fericite Lemn, pe care S-a Răstignit Hristos, Împăratul şi Domnul; prin care a căzut cel ce a înşelat cu lemnul, înşelat fiind de Cel ce s-a pironit pe tine cu trupul; pe Dumnezeu, care dă pace sufletelor noastre.

Canonul întâi

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a mai înainte, închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, proorocul Iona în chit rugându-se: din stricăciune scoate-mă, Iisuse, Împărate al Puterilor.

În tinerețile tale, cuvioase părinte Ioane, când mergeai primăvara cu plugul, glia îți descoperea tainele Ziditorului. Atunci îți plecai genunchii și te rugai fierbinte pentru rodirea pământului.

Când după multă osteneală glia a rodit, ai înțeles, cuvioase părinte Ioane, că adevărata rodire este cea duhovnicească.

Pentru aceasta, te-ai îndreptat spre Sfânta Mănăstire Prislop unde, râvnind la nevoințele Sfântului Nicodim și duhovnicește umblând pe urmele lui, te-ai arătat purtător de Duh, cuvioase Ioane.

A Născătoarei

Prea curată Fecioară, deschide nouă ușile pocăinței și toarnă peste șiroaiele lacrimilor noastre ploile milei tale, ca fiind curați de întinăciunea păcatelor să ne învrednicim de mântuirea sufletelor noastre.

Al doilea canon, al sfântului

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a mai înainte, închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, proorocul Iona în chit rugându-se: din stricăciune scoate-mă, Iisuse, Împărate al Puterilor.

În Sfânta Mânăstire Prislop ai câștigat nevoința și petrecerea înfrânării, cuvioase părinte Ioane. Pentru aceasta, roagă-te pentru noi, cei ce săvârșim cu credință pomenirea ta.

Roagă-te, cuvioase părinte Ioane, împreună cu Sfântul evanghelist Ioan și cu Sfântul Nicodim să ne dea Dumnezeu haină luminoasă și nouă, pentru puținele noastre nevoințe, ca să putem intra în locașurile cerești și cu cânturi să-L prea mărim.

Slavă...

Dar lui Dumnezeu bineprimit te-ai adus, cuvioase părinte Ioane al Prislopului, pe care roagă-L neîncetat să ierte păcatele noastre, ale celor ce săvârșim pomenirea ta, și arată-ne și pe noi părtași strălucirii tale.

Și acum...

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, nădejdea tuturor creştinilor, dă-ne putere spre împlinirea faptelor bune, ca să nu fim drumeţi întârziaţi pe calea mântuirii.

Catavasie: În pântecele fiarei celei din apă, Iona palmele întinzându-şi în chipul Crucii, mântuitoarea Patimă mai înainte a închipuit-o lămurit; de unde a treia zi ieşind, Învierea cea mai presus de lume a însemnat a lui Hristos Dumnezeu, cel ce S-a Răstignit cu Trupul, iar cu Învierea cea de a treia zi lumea a luminat.

Condac, glasul al 4-lea: Jugul nevoinţelor pe umeri luându-l, lui Hristos ai urmat, cuvioase Ioane. În peşteră nevoindu-te, cu răceala pietrei te-ai împrietenit şi podoaba pustniciei ai dobândit. Pentru aceasta cu cântări te lăudăm zicând: Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioane, lauda Prislopului!

Icos: Credincioşii din satul tău natal, Silvaşu de sus, din Ţara Haţegului şi Sfânta Mănăstire Prislop, pe tine te-au ales ocrotitor, alături de Sfântul Nicodim, căci prin tine, în curgerea veacurilor, s-au izbăvit din toate nevoile. Pentru aceea noi te lăudăm zicând: Bucură-te, limanul celor înviforaţi; bucură-te, întărirea vieţii duhovniceşti a celor ce aleargă cu credinţă la ajutorul tău; bucură-te, prea fericite părinte Ioane, cald folositor către Dumnezeu.

Sinaxar

În luna septembrie, în treisprezece zile facem pomenirea Sfântului cuvios Ioan de la Prislop.

Spre sfârşitul veacului al XV-lea, sau în prima jumătate a veacului următor, trăia în satul Silvaşu de sus (în apropierea oraşelor Haţeg şi Hunedoara), un tânăr cu numele Ioan. Acesta îşi însoţea părinţii la lucrul câmpului unde, treptat, a început sa deprindă din contemplarea naturii tainele ei şi lucrarea Ziditorului Părintelui nostru ceresc. Dorind a-şi închina întreaga viaţă lui Dumnezeu a părăsit casa părintească şi s-a închinoviat în obştea călugărilor de la Mănăstirea Prislop, ctitorită de Sfântul Nicodim de la Tismana situată în apropierea satului său.

După un număr de ani, dorind să ducă o viaţă şi mai aleasă, retrasă cu totul de lume, a găsit un loc la 500 de metri de Mănăstire, pe malul abrupt al pârâului Silvaşu unde şi-a săpat, singur, cu mari nevoinţe, o chilie în piatră, cunoscută până azi sub numele de "Chilia" sau "Casa Sfântului"

Aici şi-a petrecut zilele, în neîncetate rugăciuni şi ajunări, întocmai ca nevoitori întru cele duhovniceşti. Viaţa lui îmbunătăţită s-a sfârşit însă, prea devreme.

Tradiția spune că, pe când își făcea o fereastră la chilia lui, doi vânători de pe versantul celălalt al prăpastie l-au împușcat, fără să-l știe viețuind în acele locuri.

Poporul dreptcredincios l-a cinstit cu evlavie ca sfânt încă din timpul vieții, iar după moarte, această credință s-a întărit mai mult. Vestea despre viața sa aleasă a ajuns și în Țara Românească, de unde au venit câțiva călugări care i-au cerut trupul, ducându-l și tăinuindu-l într-una din mănăstirile de peste munți.

Sfântul cuvios Ioan de la Prislop stă până azi pildă vie sfințenie pentru credincioșii din părțile Hațegului și a Hunedoarei iar "Chilia" sau "Casa" lui rămâne mereu un loc de pelerinaj și reculegere sufletească pentru toți cei care se abat la această străveche Mănăstire.

Cu ale cărui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Canonul întâi

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon, văpaia cuptorului au călcat, cu laude cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Câștigat-ai cununa cea nevestejită de la Domnul Hristos, cuvioase părinte Ioane al Prislopului. Pentru aceasta adu-ți aminte și de noi în sfințitele tale rugăciuni.

Cu inima zdrobită de căință te rugăm, cuvioase Ioane, ajută-ne să-L iubim pe Dumnezeu, așa cum tu l-ai iubit, să ne ținem tari în dreapta credință, așa cum tu te-ai ținut, ca nu cumva la înfricoșata ta judecată să auzim cuvântul cutremurător: "Nu vă știu pe voi".

Cu înfrânarea și cu rugăciunea într-armându-te, ai dobândit puterea Sfântului Duh, cu care ai biruit răceala stâncii. Pentru aceasta te rugăm, ajută-ne și nouă să ajungem lucrători ai poruncilor sfinte, cuvioase părinte Ioane.

A Născătoarei

Ușa lui Dumnezeu, arată dumnezeieștile intrări smeritului meu suflet în calea mântuirii, ca, mărturisindu-mă, să iau dezlegare de cele rele, de Dumnezeu Născătoare.

Al doilea canon, al sfântului

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon, văpaia cuptorului au călcat, cu laude cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Prin ostenelile înfrânării și nevoințele sihăstrești ai ajuns la măsura de vârstă duhovnicească a lui Hristos, părinte cuvioase Ioane. Pentru aceasta dă-ne și nouă ajutor să urcăm treptele vieții duhovnicești.

Prin curgerile lacrimilor tale, te-ai arătat pe tine pom aducător de roade, cuvioase părinte Ioane aducând fapte pline de bună mireasmă.

Slavă...

Domnul, Cel ce dă daruri celor lipsiți, cu bunătate te-a dăruit pe tine, prea cuvioase părinte Ioane, Țării Hațegului și întregului popor român, ca să fii mijlocitor, rugător și ajutător în nevoințele mântuirii.

Și acum...

Maica lui Dumnezeu, roagă-te Fiului tău, iertare de greșeli să dăruiască celor ce se închină Nașterii celei mai presus de fire.

Catavasie: Nebuna poruncă a tiranului celui păgân, pe popoare le-a tulburat, suflând cu îngrozire şi cu hulă urâtă împotriva lui Dumnezeu; însă pe cei trei tineri nu i-a înfricoşat mânia cea de fiară, nici focul cel mistuitor; ci, cu Duh de rouă aducător, ce împotrivă răsuna, împreună cu focul fiind, cântau: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor şi al nostru, bine eşti cuvântat.

Canonul întâi

Cântarea a 8-a

Irmos: Izbăvitorule al tuturor, Atotputernice, pe cei ce se ţineau în dreapta credinţă, în mijlocul văpăii pogorându-Te, i-ai rourat şi i-ai învăţat să cânte: toate lucrurile, binecuvântaţi şi lăudaţi pe Domnul!

Călătorind spre cer, cuvioase, pentru faptele tale bune și nevoința pustnicească, la locașurile cerești te-ai mutat, și acum roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Primind lumina de la Soarele Hristos, Ioane cuvioase, te-ai arătat strălucind ca focul, micșorând întunericul diavolilor, vrednicule de laudă.

Pe tine, cel ce prin înfrânare ai împărățit peste patimi, Hristos te-a primit acum, purtătorule de Dumnezeu, părtaș al Împărăției Sale; pentru aceasta cu cântări te lăudăm.

A Născătoarei

De toate primejdiile păzește pe robii tăi, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să te slăvim pe tine, nădejdea sufletelor noastre.

Al doilea canon, al sfântului

Cântarea a 8-a

Irmos: Izbăvitorule al tuturor, Atotputernice, pe cei ce se ţineau în dreapta credinţă, în mijlocul văpăii pogorându-Te, i-ai rourat şi i-ai învăţat să cânte: toate lucrurile, binecuvântaţi şi lăudaţi pe Domnul!

Cel ce ai fost smerit, blând, pașnic, părinte cuvioase, și cu adevărat locaș al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi ca fii ai lumini să umblăm.

Ca cel ce ai câștigat, prin ostenelile tale, covârșitoarea dragoste dumnezeiască, roagă-te, cuvioase părinte Ioane, să ne împărtășim și noi de aceasta, împlinind ceea ce este bineplăcut lui Dumnezeu.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh Domnul

Cinstind Treimea cea întocmai puternică, cinstită și de o ființă întru o dumnezeire, slăvind pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh să cântăm cu un glas: preoți binecuvântați, popoare prea înălțați-L pe El întru toți vecii.

Și acum…

Din pricina mulțimii greșelilor, m-am apropiat de moarte, prea curată, și afară de tine neștiind a afla ajutor, te rog, pe tine, buna mea Stăpână, apucă mai înainte și mă mântuiește.

Stih: Să lăudăm, bine să cuvântăm, să ne închinăm Domnului cântând și să-L prea înălțăm întru toți vecii.

Catavasie: Binecuvântaţi, tineri, cei întocmai cu numărul Treimii, pe Făcătorul, Dumnezeu Părintele; lăudaţi pe Cuvântul, cel ce S-a pogorât şi focul în rouă l-a prefăcut şi prea înălţaţi pe Duhul cel Preasfânt, care dă viaţă tuturor întru toţi vecii.

Canonul întâi

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva, adică, prin boala neascultării, blestemul înăuntru a adus. Iar tu, Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla cea purtată de tine în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit. Pentru aceasta, cu toţii te mărim.

Cândva chilia săpată în stâncă ți-a fost un cuib de mângâieri duhovnicești, în lacrimi simțind fiorul întâlnirii cu Dumnezeu, căci lăcrima un cer întreg poartă în ea, cuvioase părinte Ioane al Prislopului, mult rugător pentru țara noastră.

Din tinerețe tot dorul ți l-ai închinat lui Dumnezeu și ridicându-te pe aripile cinstirii lui, părinte, ai cules viața din pomul cunoștinței vieții celei adevărate. Pentru aceea roagă pe Cel Atotputernic să lumineze sufletele noastre, Ioane de Dumnezeu înțelepțite.

Răsărind ca un soare, părinte, răspândești raze strălucitoare prin nevoințele tale, asupra celor ce iubesc pe Domnul nostru Iisus Hristos.

A Născătoarei

Primind rugăciunea noastră, a celor ce scăpăm sub acoperământul tău, prea curată Fecioară, nu înceta a te ruga Iubitorului de oameni pentru noi toți.

Al doilea canon, al sfântului

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva, adică, prin boala neascultării, blestemul înăuntru a adus. Iar tu, Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla cea purtată de tine în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit. Pentru aceasta, cu toţii te mărim.

Prea mărind numele Domnului Iisus Hristos, ai ajuns să fii lăudat. Pentru aceasta, strigăm către tine, părinte Ioane: izbăvește-ne de toată nevoia și necazul.

Pomenirea ta astăzi nouă ne-a răsărit, mai luminat decât soarele strălucind cu dumnezeieștile daruri, luminând gândurile credincioșilor și alungând întunericul necazurilor cuvioase părinte Ioane al Prislopului.

Slavă...

Soarele dreptății strălucind în sufletul tău luminat, a alungat dintr-însul toată negura păcatului și te-a arătat pe tine sfeșnic prea luminat al Mântuitorului. Pentru aceasta noi așa te lăudăm: Bucură-te, cel ce nimic nu ai iubit mai mult decât pe Dumnezeu.

Și acum...

Tu, ceea ce ești Maica Fiului lui Dumnezeu, ajută-ne să ne țesem din fapte bune veșmânt luminos, ca să nu ne rușinăm în ziua înfricoșatei judecăți.

Catavasie: Rai de Taină eşti Născătoare de Dumnezeu, care ai odrăslit nelucrat pe Hristos, de care lemnul Crucii cel de viaţă purtător pe pământ s-a sădit. Pentru aceasta, acum înălţat fiind, închinându-ne lui, pe tine te mărim.

Sedealna

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Stea prea luminoasă fiind, cuvioase părinte Ioane, prin adormire n-ai asfințit, ci te-ai mutat în zorii unei noi dimineți a luminei celei neînserate. Pentru aceasta lumi-nează cărarea mântuirii sufletelor noastre (de două ori)

Slavă..., Și acum..., a înaintepăznuirii

Crucea este păzitoare a toată lumea; Crucea podoaba Bisericii; Crucea întărirea creștinilor și diavolilor rană.

La Laude

Stihirile pe 4, glasul al 5-lea:

Podobie: "Bucură-te cămara..."

Viață neîntinată, răbdare și blândețe, dragoste adevărată și înfrânare nemăsurată, priveghere de toată noaptea, umilință, dumnezeiască credință și nădejde tare dobândind, ca un înger ai viețuit pe pământ, fericite Ioane, cel ce te rogi pentru sufletele noastre.

De privegherea ta cea îndelungată, de rugăciunea neîncetată, de lacrimi și de suspinuri, de smerenie, de zdrobirea inimii și de dragostea cea adevărată către Ziditorul tău s-au minunat îngerii. Pentru aceasta cu credință și cu dragoste te lăudăm, părinte Ioane.

Ca un vlăstar bine roditor s-a ridicat din neam vechi românesc din Silvașu de sus cuviosul părinte Ioan, care cu multele nevoințe, mult și-a întins ramurile pomului vieții sale, rupând a cerului mahramă, ca să privească pe Domnul Hristos, și a mers la sihăstrie ca să trăiască o viață mai presus de fire, pe care noi în această zi îl lăudăm după cuviință.

Ca unul ce din pruncie te-ai adus lui Dumnezeu jertfă fără prihană prin fapte bune, răsărind ca un soare, cuvioase, răspândești raze strălucitoare prin nevoințele tale. De aceea, neîncetat roagă-te, Ioane de Dumnezeu înțelepțite, și pentru noi, cei care te lăudăm astăzi.

Slavă…, glasul al 5-lea

Cuvioase părinte, crucea Domnului luând, înșelăciunea acestei vieți ai lepădat și pustnicește te-ai nevoit în peșteră. Tânăr fiind ai ajuns la măsura sfințeniei și văzând Hristos sporirea ta duhovnicească, te-a mutat la ceruri, dându-ți fericirea cea dorită de tine. Pentru aceasta, cuvioase Ioane, împreună cu ceata sfinților români, apărați țara și poporul nostru de toate primejdiile, cerând lui Dumnezeu pace și mare milă.

Și acum..., a înaintepăznuirii, glasul al 5-lea

Hristoase Dumnezeul nostru, cel ce ai primit răstignirea cea de bunăvoie, spre învierea cea de obște a neamului omenesc și prin trestia Crucii degetele ți-ai însângerat, iertare de greșeli împărtășește-ne cu iubire de oameni și nu ne trece cu vederea pe noi, cei ce suntem în primejdii, ci Te milostivește, Unule îndelung-

răbdătorule, spre poporul cel ce este în nevoi și alungă pe cei ce se luptă cu noi, ca un Atotputernic.

Doxologia mare; după Sfinte Dumnezeule..., se cântă troparele după rânduială; Ecteniile și Optusul

La Liturghie

Fericirile: 4 de la Cântarea a 3-a din Canonul întâi și 4 de la Cântarea a 6-a din Canonul al doilea.

Apostolul: din Epistola către Coloseni, cap. III, 12-18

Evanghelia: de la Matei cap, XI, 17-30

Chinonicul: Întru pomenire veșnică va fi dreptul…

Sursa: Slujba Sfântului cuvios Ioan de la Prislop

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Ioan de la Prislop (1)

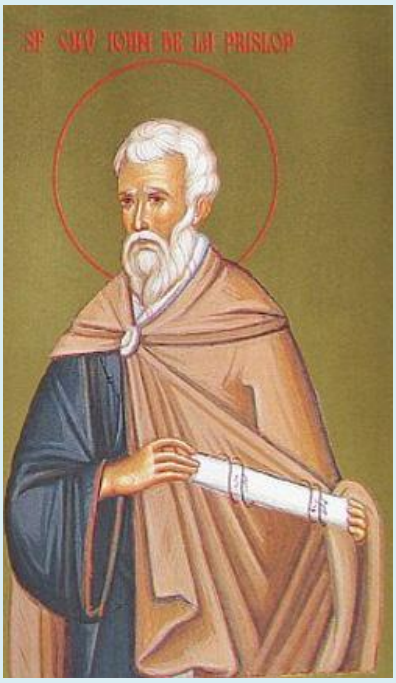

Troparul Sfântului cuvios Ioan de la Prislop, glasul 1: Iubitorule de nevoinţă şi râvnitorule întru cele sfinte, cuvioase părinte Ioan, părăsit-ai cele trecătoare şi ai ales pe cele veşnice; luat-ai jugul lui Hristos în Mănăstirea Prislop şi în peşteră pustnicească, împreună cu îngerii, L-ai slăvit pe Dumnezeu. Pentru aceasta, nu înceta a te ruga pentru sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Cânta-voi Ţie, Doamne, Dumnezeul meu, că ai scos pe popor din robia Egiptului şi ai acoperit pe Faraon cu căruţele lui şi puterea lui.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe cuviosul nevoitor, pe următorul lui Hristos, pe părintele nostru Ioan, toţi drept-credincioşii cu cântări să-l cinstim, rugându-l să mijlocească la Dumnezeu pentru noi.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Biserica lui Hristos cea din Ţara Haţegului cu cinste face pomenirea ta şi cheamă pe toţi credincioşii ei, fericite părinte Ioan, să te prăznuiască pe tine în cântări de laude duhovniceşti.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ajutor în rugăciuni şi întăritor în credinţă te avem pe tine, cuvioase părinte Ioan, care primeşti pururea cererile ce le îndreptăm către tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioară Maria, rugul cel nestins şi de daruri izvorâtor, ţie ne rugăm să ne ajuţi cu rugăciunile tale.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pentru că Biserica cea stearpă a născut fii din păgâni şi adunarea cea cu mulţi fii a slăbit, Minunatului Dumnezeului nostru să strigăm: Sfânt eşti, Doamne!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu curgerile lacrimilor tale ai stropit seminţele cuvântului lui Dumnezeu din ţarina sufletului tău, ca să aduci rod însutit în vremea vieţii pământeşti şi a celei veşnice.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu bucurie te-ai făcut ascultător Domnului Hristos, supunând trupul duhului, ca să ajungi la vieţuirea cea îngerească.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lepădând toată deşertăciunea lumii, te-ai alipit cu tot sufletul numai de Dumnezeu. Pentru aceasta, ai răbdat asprimea pustniciei ca să-L dobândeşti pe Hristos.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine, cea cu totul fără prihană, adevărată Maică a lui Dumnezeu, cu bună credinţă te mărturisim, că prin tine ne-am învrednicit a ne apropia de Ziditorul.

Cântarea a 4-a

Irmos: Pentru dragostea chipului Tău, Îndurate, ai stătut pe Cruce şi s-au topit neamurile, că Tu eşti, Iubitorule de oameni, tăria mea şi lauda.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Năvălirile vrăjmaşului nu te-au înspăimântat, Sfinte Ioan, prea fericite, căci cu darul lui Dumnezeu ai cunoscut lupta războiului nevăzut şi toate le-ai biruit cu smerenia ta întru Domnul.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De tine însuţi te-ai lepădat, împreună cu toate dulceţile lumii şi pe umeri Crucea purtându-ţi, cuvioase Ioan, te-ai făcut moştenitor al Cămării celei cereşti.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu rugăciunile tale de toată noaptea şi cu lucrul de toată ziua curăţindu-ţi neîntrerupt sufletul, ţi l-ai arătat locaş Treimii, cuvioase părinte.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Plinirea cuvintelor tale văzând-o, măreşte mai ales, Maica lui Dumnezeu, pe cel ce te măreşte pe tine, căci toate neamurile pe tine acum cu adevărat te fericim.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu Doamne, Lumina mea, în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci dintru întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă cu credinţă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin înfrunzirea toiagului Dumnezeu adeverind nevinovăţia sufletului tău curat, ţi s-a aprins râvna pentru viaţa îngerească. Pentru aceasta, părăsind lumea şi venind în Mănăstirea Prislop, te-ai retras în peşteră, unde te-ai sfinţit prin rugăciune şi nevoinţă, cuvioase părinte Ioan.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Către toată fapta bună te-ai nevoit şi toată răutatea din cuget ai urât şi cu dreptate ai defăimat pe vicleanul diavol, prea fericite.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine, fericite, te aducem rugător către Dumnezeu pentru lume; roagă-te cu stăruinţă să se dea credincioşilor bună înţelegere şi iertare de greşeli.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Domnul cel Sfânt S-a arătat la plinirea vremii, făcându-se Om din tine, Născătoare de Dumnezeu, ca să mântuiască pe om.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a mai înainte, închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, proorocul Iona în chit rugându-se: din stricăciune scoate-mă, Iisuse, Împărate al Puterilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În tinereţile tale, cuvioase părinte Ioan, când mergeai primăvara cu plugul, glia îţi descoperea Tainele Ziditorului. Atunci îţi plecai genunchii şi te rugai fierbinte pentru rodirea pământului.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Când, după multă osteneală, glia a rodit, ai înţeles, cuvioase părinte Ioan, că adevărata rodire este cea duhovnicească.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru aceasta, te-ai îndreptat spre Sfânta Mănăstire Prislop unde, râvnind la nevoinţele Sfântului Nicodim şi duhovniceşte umblând pe urmele lui, te-ai arătat purtător de Duh, cuvioase Ioan.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Preacurată Fecioară, deschide nouă uşile pocăinţei şi toarnă peste şiragul lacrimilor noastre, ploile milei tale, ca, fiind curaţi de întinăciunea păcatelor, să ne învrednicim de mântuirea sufletelor noastre.

Condac, glasul al 4-lea: Jugul nevoinţelor pe umeri luându-l, lui Hristos ai urmat, cuvioase Ioan. În peşteră nevoindu-te, cu răceala pietrei te-ai împrietenit şi po-

doaba pustniciei ai dobândit. Pentru aceasta cu cântări te lăudăm zicând: Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioan, lauda Prislopului.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon, văpaia cuptorului au călcat, cu laude cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Câştigat-ai cununa cea neveştejită de la Domnul Hristos, cuvioase părinte Ioan al Prislopului. Pentru aceasta, adu-ţi aminte şi de noi în sfinţitele tale rugăciuni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu inima zdrobită de căinţă te rugăm, cuvioase Ioan, ajută-ne să-L iubim pe Dumnezeu, aşa cum tu L-ai iubit, să ne ţinem tari în dreapta credinţă, aşa cum tu te-ai ţinut, ca nu cumva la înfricoşata judecată să auzim cuvântul cutremurător: „nu vă ştiu pe voi”.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu înfrânarea şi cu rugăciunea într-armându-te, ai dobândit puterea Sfântului Duh, cu care ai biruit răceala stâncii. Pentru aceasta te rugăm, ajută-ne şi nouă să ajungem lucrători ai poruncilor sfinte, cuvioase părinte Ioan.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Uşa lui Dumnezeu, arată dumnezeieştile intrări smeritului meu suflet în calea mântuirii, ca, mărturisindu-mă, să iau dezlegare de cele rele, de Dumnezeu Născătoare.

Cântarea a 8-a

Irmos: Izbăvitorule al tuturor, Atotputernice, pe cei ce se ţineau în dreapta credinţă, în mijlocul văpăii pogorându-Te, i-ai rourat şi i-ai învăţat să cânte: toate lucrurile, binecuvântaţi şi lăudaţi pe Domnul!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Călătorind spre cer, cuvioase, pentru faptele tale bune şi nevoinţa pustnicească, la Locaşurile Cereşti te-ai mutat şi acum roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Primind lumina de la Soarele Hristos, cuvioase Ioan, te-ai arătat strălucind ca focul, micşorând întunericul diavolilor, vrednicule de laudă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine, cel ce prin înfrânare ai împărăţit peste patimi, Hristos te-a primit acum, purtătorule de Dumnezeu, părtaş Împărăţiei Sale, pentru aceasta cu cântări te lăudăm.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

De toate primejdiile păzeşte pe robii tăi, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să te slăvim pe tine, nădejdea sufletelor noastre.

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva, adică, prin boala neascultării, blestemul înăuntru a adus. Iar tu, Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla cea purtată de tine în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit. Pentru aceasta, cu toţii te mărim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cândva chilia săpată în stâncă ţi-a fost un cuib de mângâieri duhovniceşti, în lacrimi simţind fiorul întâlnirii cu Dumnezeu, căci lacrima un cer întreg poartă în ea, cuvioase părinte Ioan al Prislopului, mult rugător pentru ţara noastră.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din tinereţe tot dorul ţi l-ai închinat lui Dumnezeu şi ridicându-te pe aripile cinstirii Lui, părinte, ai cules viaţa din pomul cunoştinţei vieţii celei adevărate. Pentru aceea, roagă pe Cel Atotputernic să lumineze sufletele noastre, Sfinte Ioan de Dumnezeu înţelepţite.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Răsărind ca un soare, părinte, răspândeşti raze strălucitoare prin nevoinţele tale, asupra celor ce iubesc pe Domnul nostru Iisus Hristos.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Primind rugăciunea noastră, a celor ce scăpăm sub acoperământul tău, prea curată Fecioară, nu înceta a te ruga Iubitorului de oameni pentru noi toţi.

Sedelna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Bine săvârşindu-ţi nevoinţa, cuvioase Ioan, ai primit de la Dumnezeu ca răsplată fericirea veşnică. Pentru aceasta, adunându-ne după datorie, te cinstim închinându-ne cu credinţă cinstitei icoanei tale, ca să dobândim mare milă.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Ioan de la Prislop (2)

Troparul Sfântului cuvios Ioan de la Prislop, glasul 1: Iubitorule de nevoinţă şi râvnitorule întru cele sfinte, cuvioase părinte Ioan, părăsit-ai cele trecătoare şi ai ales pe cele veşnice; luat-ai jugul lui Hristos în Mănăstirea Prislop şi în peşteră pustnicească, împreună cu îngerii, L-ai slăvit pe Dumnezeu. Pentru aceasta, nu înceta a te ruga pentru sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Cânta-voi Ţie, Doamne, Dumnezeul meu, că ai scos pe popor din robia Egiptului şi ai acoperit pe Faraon cu căruţele lui şi puterea lui.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înţelegând să mergi pe urmele Domnului Hristos, te-ai înstrăinat de ai tăi şi locuind în peşteră aproape de mănăstire, ai ridicat semn de biruinţă asupra celui potrivnic, întărit fiind cu dumnezeiască putere.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De dulceţile lumii lepădându-te şi amăgirile vicleanului dispreţuindu-le, ai ales calea cea adevărată a nevoinţelor pentru dobândirea Împărăţiei Cerurilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dragostea celor pământeşti supunând-o tu dragostei celei dumnezeieşti, ai părăsit viaţa cea după duhul lumii, sârguindu-te a vedea frumuseţea lui Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce eşti uşă de mântuire, deschide-ne nouă uşile pocăinţei ca o bună folositoare şi din cătuşele păcatului ne slobozeşte, păzindu-ne cu mila ta.

Catavasie: Cruce însemnând Moise, de-a dreptul cu toiagul Marea Roşie a despărţit-o lui Israel, cel ce pedestru a trecut-o. Iar de-a curmeziş lovind marea, a împreunat-o împotriva carelor lui Faraon, deasupra scriind nebiruita armă. Pentru aceea să-I cântăm lui Hristos, Dumnezeului nostru, că S-a prea mărit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pentru că Biserica cea stearpă a născut fii din păgâni şi adunarea cea cu mulţi fii a slăbit, Minunatului Dumnezeului nostru să strigăm: Sfânt eşti, Doamne!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Purtând Crucea ca pe o armă tare ai stat împotriva uneltirilor potrivnicului şi de la Hristos, cel ce cu puterea Dumnezeirii a biruit lumea, te-ai întărit în nevoinţă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu puterea Duhului ţi-ai pătruns trupul tău cel mult trudit cu nevoinţele sihăstriei, fericite Ioan. Pentru aceasta ai dobândit intrarea în Împărăţia Cerurilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cunoscând, cuvioase Ioan, minunata călătorie spre cele de sus, la înălţimea cerească ridică-ne pe noi, cei ce cu credinţă şi cu smerenie te lăudăm pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Nădejdea noastră, Născătoare de Dumnezeu prea curată şi dorul nostru spre tine le punem, Milostiv fă nouă pe Fiul tău.

Catavasie: Toiagul spre închipuirea Tainei se primeşte, căci cu odrăslire a ales preot; iar Bisericii, celei mai înainte neroditoare, acum a înflorit lemnul Crucii, spre putere şi spre întărire.

Cântarea a 4-a

Irmos: Pentru dragostea chipului Tău, Îndurate, ai stătut pe Cruce şi s-au topit neamurile, că Tu eşti, Iubitorule de oameni, tăria mea şi lauda.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu Legea lui Dumnezeu întărindu-ţi simţirile, cuvioase, ţi-ai îndreptat gândul tău spre înţelegerea celor netrupeşti şi duhovniceşti, înaintând din putere în putere, părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iubirea de cele trupeşti lepădând, te-ai făcut vas al Sfântului Duh, cuvioase, împodobindu-te cu înfrânarea, cu răbdarea şi cu gândul smerit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Viaţă asemenea îngerilor ai dus pe pământ, părinte cuvioase. Pentru aceasta Biserica îţi aduce astăzi cinstirea cuvenită, rugându-te să mijloceşti pacea şi mân-tuirea noastră.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Să te aflăm pe tine, Preacurată, povăţuindu-ne către virtuţi şi îndreptându-ne către cărările pocăinţei.

Catavasie: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale; înţeles-am lucrurile Tale şi am prea mărit Dumnezeirea Ta.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea, în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci dintru întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă cu credinţă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuvioase părinte Ioan, tânăr fiind, ai ajuns la măsura sfinţeniei şi văzând Hristos sporirea ta duhovnicească, te-a mutat către Dânsul, dându-ţi fericirea cea dorită.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din tinereţe ai luat jugul Domnului, cuvioase şi în brazdele inimii tale ai semănat grâul cel duhovnicesc şi ai primit darul de la Dumnezeu de a întări sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru nevoinţele cele prea multe în rugăciune şi muncă ai primit Împărăţia cea de sus, tu care ai trăit pe pământ ca unul fără de trup. Acum în ceruri stând, înaintea Sfintei Treimi, adu-ţi aminte de noi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Preasfântă Fecioară, caută asupra robilor tăi şi du rugăciunile noastre către Fiul tău şi Dumnezeu, cerând iertare de greşeli şi mare milă.

Catavasie: O, de trei ori fericite Lemn, pe care S-a Răstignit Hristos, Împăratul şi Domnul; prin care a căzut cel ce a înşelat cu lemnul, înşelat fiind de Cel ce s-a pironit pe tine cu trupul; pe Dumnezeu, care dă pace sufletelor noastre.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a mai înainte, închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, proorocul Iona în chit rugându-se: din stricăciune scoate-mă, Iisuse, Împărate al Puterilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În Sfânta Mănăstire Prislop ai câştigat nevoinţa şi petrecerea înfrânării, cuvioase părinte Ioan. Pentru aceasta roagă-te pentru noi, cei ce săvârşim cu credinţă sfântă pomenirea ta.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Roagă-te, cuvioase părinte Ioan, împreună cu Sfântul evanghelist Ioan, cu Sfântul Nicodim, să ne dea Dumnezeu haină luminoasă şi nouă, pentru puţinele noa-

stre nevoinţe, ca să putem intra în locaşurile cereşti şi cu cântări să-L prea mărim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dar lui Dumnezeu bineprimit te-ai adus, cuvioase părinte Ioan al Prislopului, pe care roagă-L neîncetat să ierte păcatele noastre, ale celor ce săvârşim pomenirea ta şi arată-ne şi pe noi părtaşi strălucirii tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, nădejdea tuturor creştinilor, dă-ne putere spre împlinirea faptelor bune, ca să nu fim drumeţi întârziaţi pe calea mântuirii.

Catavasie: În pântecele fiarei celei din apă, Iona palmele întinzându-şi în chipul Crucii, mântuitoarea Patimă mai înainte a închipuit-o lămurit; de unde a treia zi ieşind, Învierea cea mai presus de lume a însemnat a lui Hristos Dumnezeu, cel ce S-a Răstignit cu Trupul, iar cu Învierea cea de a treia zi lumea a luminat.

Condac, glasul al 4-lea: Jugul nevoinţelor pe umeri luându-l, lui Hristos ai urmat, cuvioase Ioan. În peşteră nevoindu-te, cu răceala pietrei te-ai împrietenit şi podoaba pustniciei ai dobândit. Pentru aceasta cu cântări te lăudăm zicând: Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioan, lauda Prislopului.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii lui Avraam oarecând în Babilon, văpaia cuptorului au călcat, cu laude cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin ostenelile înfrânării şi nevoinţele sihăstreşti ai ajuns la măsura de vârstă duhovnicească a lui Hristos, părinte cuvioase Ioan. Pentru aceasta dă-ne şi nouă ajutor să urcăm treptele vieţii duhovniceşti.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin curgerile lacrimilor tale, te-ai arătat pe tine pom aducător de roade, cuvioase părinte Ioan, aducând fapte pline de bună mireasmă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel ce dă daruri celor lipsiţi ca un Dumnezeu, cu bunătate te-a dăruit pe tine, cuvioase părinte Ioan, Ţării Haţegului şi întregului popor român, ca să fii mijlocitor, rugător şi drept ajutător în nevoinţele mântuirii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Maica lui Dumnezeu, roagă-te Fiului tău, iertare de greşeli să dăruiască celor ce se închină Naşterii celei mai presus de fire.

Catavasie: Nebuna poruncă a tiranului celui păgân, pe popoare le-a tulburat, suflând cu îngrozire şi cu hulă urâtă împotriva lui Dumnezeu; însă pe cei trei tineri nu i-a înfricoşat mânia cea de fiară, nici focul cel mistuitor; ci, cu Duh de rouă aducător, ce împotrivă răsuna, împreună cu focul fiind, cântau: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor şi al nostru, bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: Izbăvitorule al tuturor, Atotputernice, pe cei ce se ţineau în dreapta credinţă, în mijlocul văpăii pogorându-Te, i-ai rourat şi i-ai învăţat să cânte: toate lucrurile, binecuvântaţi şi lăudaţi pe Domnul!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce ai fost smerit, blând, paşnic, părinte cuvioase, cu adevărat locaş al lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi ca fii ai luminii să umblăm.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca cel ce ai câştigat, prin ostenelile tale, covârşitoarea dragoste dumnezeiască, roagă-te, cuvioase părinte Ioan, să ne împărtăşim şi noi de aceasta, împlinind ceea ce este bineplăcut lui Dumnezeu.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cinstind Treimea cea întocmai puternică, cinstită şi de o Fiinţă întru o Dumnezeire, Slăvind pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, cântăm cu un glas: preoţi, binecuvântaţi, popoare, prea înălţaţi-L pe El întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din pricina mulţimii greşelilor, m-am apropiat de moarte, Preacurată şi afară de tine neştiind a afla ajutor, te rog, pe tine, buna mea Stăpână, apucă mai înainte şi mă miluieşte.

Stih: Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe El întru toţi vecii.

Catavasie: Binecuvântaţi, tineri, cei întocmai cu numărul Treimii, pe Făcătorul, Dumnezeu Părintele; lăudaţi pe Cuvântul, cel ce S-a pogorât şi focul în rouă l-a prefăcut şi prea înălţaţi pe Duhul cel Preasfânt, care dă viaţă tuturor întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva, adică, prin boala neascultării, blestemul înăuntru a adus. Iar tu, Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla cea purtată de tine în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit. Pentru aceasta, cu toţii te mărim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Preamărind numele Domnului Iisus Hristos, ai ajuns să fii lăudat. Pentru aceasta, strigăm către tine, părinte Ioan: izbăveşte-ne de toată nevoia şi necazul.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pomenirea ta astăzi nouă ne-a răsărit, mai luminat decât soarele strălucind cu dumnezeieştile daruri, luminând gândurile credincioşilor şi alungând întunericul necazurilor, cuvioase părinte Ioan al Prislopului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Soarele dreptăţii strălucind în sufletul tău luminat, a alungat dintr-însul toată negura păcatului şi te-a arătat pe tine sfeşnic prea luminat al Mântuitorului. Pentru aceasta noi te lăudăm: bucură-te, cel ce nimic nu ai prea mărit mai mult decât pe Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Tu, ceea ce eşti Maica Fiului lui Dumnezeu, ajută-ne să ne ţesem din fapte bune veşmânt luminos, ca să nu ne ruşinăm în ziua înfricoşatei judecăţi.

Catavasie: Rai de Taină eşti Născătoare de Dumnezeu, care ai odrăslit nelucrat pe Hristos, de care lemnul Crucii cel de viaţă purtător pe pământ s-a sădit. Pentru aceasta, acum înălţat fiind, închinându-ne lui, pe tine te mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea.**Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Bine săvârşindu-ţi nevoinţa, cuvioase Ioan, ai primit de la Dumnezeu ca răsplată fericirea veşnică. Pentru aceasta, adunându-ne după datorie, te cinstim închinându-ne cu credinţă cinstitei icoanei tale, ca să dobândim mare milă.

Acatistul Sfântului cuvios Ioan de la Prislop

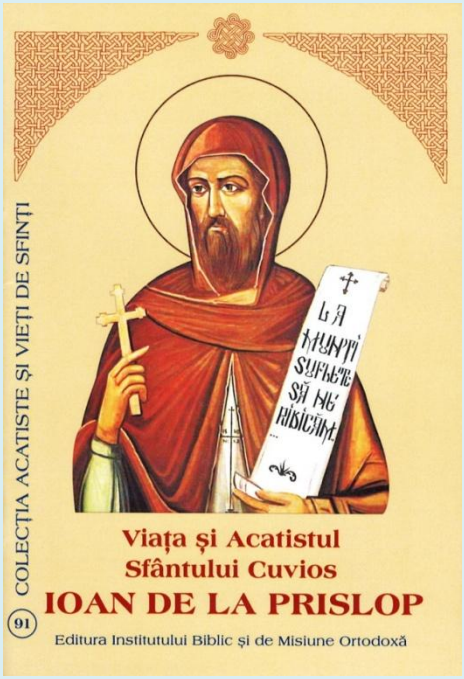

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Troparul Sfântului Ioan de la Prislop: Iubitorule de nevoinţă şi râvnitorule întru cele sfinte, cuvioase părinte Ioane! Părăsit-ai cele trecătoare şi ai ales pe cele veşnice, luat-ai jugul lui Hristos în Mănăstirea Prislop şi în peşteră pustnicească împreună cu îngerii L-ai slăvit pe Dumnezeu. Pentru aceasta nu înceta a te ruga pentru sufletele noastre!

&&&

Condacul 1

Jugul nevoinţelor pe umeri luându-l, lui Hristos ai urmat, prea cuvioase părinte Ioane. În peşteră nevoindu-te, cu răceala pietrei te-ai împrietenit şi podoaba pustniciei o ai dobândit. Pentru aceasta cu cântări te lăudăm, zicând: ***Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane, lauda Prislopului!***

Icosul 1

Îngerească viaţă alegând a petrece pe pământ, părinte Ioane, ca să te bucuri cu îngerii în ceruri, ai părăsit toate cele veselitoare ale lumii şi umplându-te de dumnezeiasca dragoste ai alergat la limanul cel de mântuire al sihăstriei, de care minunându-ne, zicem ţie:
Bucură-te, că din pruncie ai ridicat pe umeri crucea lui Hristos;
Bucură-te, că ai ales fecioria mai mult decât nunta;
Bucură-te, că ţi-ai logodit ţie curăţia;
Bucură-te, că prin postire ai domolit săltările trupului;
Bucură-te, că ai câştigat în inima ta frica Domnului;
Bucură-te, căci cu plugul înfrânării ai arat pământul sufletului tău;

Bucură-te, că ai semănat într-însul seminţele dreptei credinţe;
Bucură-te, împreună vieţuitorule cu îngerii;
Bucură-te, împreună vorbitorule cu sfinţii;
Bucură-te, candelă nestinsă în rugăciune;
Bucură-te, că ne luminezi calea către Dumnezeu;
Bucură-te, pilda monahilor dreptmăritori;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane!

Condacul al 2-lea

Făcătorul îngerilor şi al oamenilor te-a ales pe tine, Sfinte Ioane, ca să prea mărească cu viaţa ta numele Sfintei Treimi şi făcător de minuni te-a arătat, în urma cărora ai primit îngăduinţa tatălui tău de a te retrage în Mănăstirea Prislop, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Înţelegere cerească s-a dăruit ţie, părinte Ioane, că din tinereţile tale necontenit ai cugetat la cele înalte şi părăsind casa părintească, ai aflat adăpostire peştera, pe care ţi-ai pregătit-o cu înseşi mâinile tale, minunând pe îngeri cu vieţuirea; pentru care, mulţimea călugărilor laudă pe Dumnezeu, cântându-ţi unele ca acestea:
Bucură-te, a îngerilor mirare şi a demonilor pierzare;
Bucură-te, că din pruncie L-ai iubit pe Hristos;
Bucură-te, căci, copil fiind, ai mers la arat;
Bucură-te, că tatălui tău semn ai dat;
Bucură-te, că lemnul uscat în pământ l-ai înfipt;
Bucură-te, că acesta a înverzit;
Bucură-te, că Dumnezeu S-a prea mărit;
Bucură-te, că atunci lumea ai părăsit;
Bucură-te, că în Mănăstirea Prislopului ai venit;
Bucură-te, că prin nevoinţe aspre viaţa ţi-ai sfinţit;
Bucură-te, a sufletelor noastre duhovnicească arvună;
Bucură-te, al Mănăstirii ocrotitor şi ajutător;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane!

Condacul al 3-lea

Ucenic smerit al lui Hristos te-ai arătat, Sfinte prea o cuvioase părinte Ioane, străină viaţă petrecând pe pământ, minunând pe îngeri şi pe oameni cu răbdarea ta; iar acum, luând răsplătire de la Dumnezeu, cânţi Lui neîncetat, împreună cu toţi sfinţii: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Auzit-am, sfinte părinte, de viaţa ta cea dumnezeiască şi văzând facerile tale de bine ce ne arăţi în toată vremea, credem îndrăznirii tale către Dumnezeu, pentru care grăim ţie unele ca acestea:
Bucură-te, cel ce ai fost înger în trup;
Bucură-te, că prin smerenie cele înalte ai dobândit;
Bucură-te, cel ce trupul tău rob duhului l-ai făcut;
Bucură-te, că prin tine ne izbăvim de văpaia ispitelor;
Bucură-te, doctor iscusit al bolnavilor;
Bucură-te, întărirea bătrânilor;
Bucură-te, învăţătorul tinerilor;
Bucură-te, grabnic ascultător al celor ce te roagă;
Bucură-te, cinstitorule al Maicii Domnului;
Bucură-te, că jugul lui Hristos uşor tuturor l-ai arătat;
Bucură-te, odraslă frumoasă a peşterii celei sfinte;
Bucură-te, stâlp de foc al credinţei;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane!

Condacul al 4-lea

Vifor de multe ispite s-au abătut de-a lungul veacurilor asupra Mănăstirii tale, Sfinte Ioane, dar din toate acestea ai izbăvit obştea cu mijlocirile tale către Dumnezeu; pentru care, împreună cu ea, cânţi Stăpânului tuturor: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Cu totul fiind întru cele de jos, mintea ta nicidecum nu ai dezlipit-o de la cele de sus. Şi acum, făcându-te părtaş cereştilor bunătăţi, roagă pe Dumnezeu pentru cei ce grăim către tine acestea:
Bucură-te, minte cerească şi înainte văzătoare;
Bucură-te, voinţă de daruri duhovniceşti primitoare;
Bucură-te, că te-ai făcut sabie a Duhului cu două ascuţişuri;
Bucură-te, că prin tine câştigăm bunătăţile cele nădăjduite;
Bucură-te, cel ce de cele pieritoare te-ai lepădat;
Bucură-te, glasul cel puternic risipitor al trândăviei;
Bucură-te, grabnicule mângâietor al necazurilor de tot felul;
Bucură-te, că în viaţă fiind de trup te-ai lepădat;
Bucură-te, cel ce eşti mărturisitor şi mijlocitor;
Bucură-te, că tinereţea ţi-ai pus-o în slujba Domnului;
Bucură-te, ostaş al lui Hristos cu daruri cereşti înarmat;
Bucură-te, sprijinitorul nostru şi grabnic ajutător;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane!

Condacul al 5-lea

Cum cerbul însetat aleargă spre izvoarele apelor, aşa şi sufletul tău, părinte, având osârdie spre lupta vieţii monahiceşti, toată tinereţea ţi-as pus-o în slujba Domnului Hristos, în peşteră nevoindu-te în post şi rugăciune, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Veniţi toţi să lăudăm pe cel minunat intre sfinţi, pe povăţuitorul monahilor şi lauda credincioşilor, pe cel din Mănăstirea Prislopului, pe marele între cuvioşi Ioan şi cu un glas să-i cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, cel ce în peşteră te-ai nevoit;
Bucură-te, de Dumnezeu prea luminată minte;
Bucură-te, iubitorul sfintelor nevoinţe;
Bucură-te, cel ce la înălţimea sfinţeniei ai ajuns;
Bucură-te, cel ce in căile Domnului ne eşti îndrumător:
Bucură-te, că în Mănăstire ai trăit in ascultare;
Bucură-te, cel ce ai purces să-ţi sapi chilia;
Bucură-te, că peştera ţi-e numită "Casa Sfântului";
Bucură-te, a cuvioşilor cunună;
Bucură-te, ocrotitorul Mănăstirii şi a toată Ţara Haţegului;
Bucură-te, că veacuri de-a rândul credincioşii te-au numit sfânt;
Bucură-te, că toţi creştinii aleargă la tine cu credinţă;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane!

Condacul al 6-lea

Credincioşii din Ţara Haţegului s-au mirat de viaţa ta cea însingurată, cuvioase părinte Ioane, că îmbrăcat fiind cu haina smereniei celei adevărate, de mari daruri te-ai învrednicit; pentru aceea împreună cu tine slăvim pe Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Ca un luceafăr strălucind, întunericul necredinţei ai risipit şi cu numele tău cel sfinţit pe mulţi din umbra păcatului la lumina mântuirii i-ai ridicat. Drept aceea, pentru ale tale osteneli şi daruri duhovniceşti cântăm ţie aşa:
Bucură-te, locaş prea înfrumuseţat al Sfântului Duh;
Bucură-te, prin care se întăresc credincioşii;
Bucură-te, că ne-ai arătat nouă calea către cer;
Bucură-te, mângâierea celor întristaţi;
Bucură-te, părintele nostru cel milostiv şi blând;
Bucură-te, liniştitorul sufletelor tulburate;

Bucură-te, că dreapta credinţă până la sfârşit ai păzit;
Bucură-te, că prin tine totdeauna dobândim cele trebuincioase;
Bucură-te, frumuseţea sfinţilor cea strălucită;
Bucură-te, chipul cel sfânt al smereniei;
Bucură-te, că în necazuri ne îmbărbătezi;
Bucură-te, mângâierea celor deznădăjduiţi;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane!

Condacul al 7-lea

Ajungând la sfârşitul ostenelilor tale cele mântuituitoare, cuvioase părinte Ioane, prin mucenicie ţi-ai încredinţat sufletul tău curat în mâinile lui Dumnezeu, fiind ucis de vânătorii care n-au cunoscut taina vieţuirii tale în peşteră. Pentru aceasta Dumnezeu îndoită cunună ţi-a dăruit, primindu-te între sfinţii Săi, cu care cânţi neîncetat: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Uimindu-ne de adânca taină a mutării tale la Domnul, cuvios şi mucenic deopotrivă te mărturisim pe tine cuvioase părinte Ioane, cinstindu-te cu cântări ca acestea:
Bucură-te, cel ce peştera în stâncă ţi-ai dăltuit;
Bucură-te, că din lume în peşteră te-ai ascuns, ca pe Dumnezeu să-L lauzi;
Bucură-te, că peştera ţi-e stropită cu lacrimi;
Bucură-te, că în peşteră te-ai săvârşit;
Bucură-te, cel ce scrieri nu ne-ai lăsat, ci pildă de viaţă ne-ai dat;
Bucură-te, că harul nu ţi-a părăsit trupul;
Bucură-te, că numele peste munţi ţi s-a dus;
Bucură-te, mare folositor al celor ce-ţi poartă numele;
Bucură-te, că mormântul îţi este necunoscut;
Bucură-te, cel ce cu duhul eşti printre noi;
Bucură-te, înainte rugător al nostru la tronul Sfintei Treimi;
Bucură-te, că în toată vremea ne dai ajutor cu îmbelşugare;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane!

Condacul al 8-lea

În trup fiind tu încă toţi s-au bucurat de îngerească ta viaţă, iar acum în slăvile cereşti fiind, înaintea împăratului Hristos stând, nu ne uita pe noi, cei ce săvârşim pomenirea ta, ci roagă-te Domnului pentru noi, cerând iertare de păcate şi împărtăşire de veşnicele bunătăţi, ca să cântăm împreună cu tine lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Ucenic smerit al lui Hristos te-ai arătat, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane, pentru care părăsind toate cele veselitoare ale lumii, ţi-ai jertfit viaţa şi, din smerenie, n-ai îngăduit să fie descoperite moaştele tale, ferindu-te şi după moarte de laudele oamenilor. Pentru aceasta şi noi grăim ţie:
Bucură-te, că în trup fiind te-ai făcut locaş al Sfintei Treimi;
Bucură-te, că lui Hristos Dumnezeu cu smerenie ai slujit;
Bucură-te, că răstignindu-te lumii, Domnului jertfă te-ai adus;
Bucură-te, căci cu sudorile sihăstriei ai stins cărbunii patimilor;
Bucură-te, căci cu dumnezeiască smerenie ai smerit răutatea vrăjmaşilor diavoli;
Bucură-te, căci prin sihăstrie te-ai arătat ca un pom răsădit lângă izvoarele apelor;
Bucură-te, că ai pus temelia pustniceştilor tale strădanii;
Bucură-te, locuitorul cel ales al pustiei;
Bucură-te, că peştera nu ai părăsit-o;
Bucură-te, cel ce eşti cuvios şi mucenic;
Bucură-te, că ascunsă ţi-a fost viaţa cea după Dumnezeu;
Bucură-te mijlocitorul nostru către Maica Domnului;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane!

Condacul al 9-lea

Soborul arhiereilor şi ceata preoţilor dimpreună cu mulţimea credincioşilor adunaţi la canonizarea ta I-au adus rugăciuni de mulţumire lui Dumnezeu pentru tine, Sfinte părinte Ioane, cântându-I cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Sfinte Ioane, părintele nostru, în trup muritor fiind, ai biruit hotarele firii, vieţuind ca un fără de trup, cu darul lui Dumnezeu; iar noi, mulţumire aducând Celui ce te-a mărit în viaţă şi după moarte şi închinându-ne de departe la locul necunoscut al moaştelor tale din Ţara Românească, strigăm ţie unele ca acestea:
Bucură-te, cel ce ai defăimat înţelepciunea cea deşartă a lumii;
Bucură-te, că pentru dragostea lui Hristos te-ai nevoit până la vărsarea sângelui;
Bucură-te, căci cu râvna dreptei credinţe te-ai făcut ucenic lui Hristos;
Bucură-te, stâlp al Bisericii;
Bucură-te, tărie a Ortodoxiei româneşti;
Bucură-te, că Prislopul nu l-ai uitat;
Bucură-te, că viaţa nu ţi s-a scris;
Bucură-te, că strămoşii nu te-au uitat;
Bucură-te, că predania te-a păstrat;
Bucură-te, că după sute de ani ai fost canonizat:
Bucură-te, că şi acum nu încetezi a te ruga pentru noi;
Bucură-te, grabnic ajutător al celor ce te cinstesc pe tine;

Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane!

Condacul al 10-lea

Vrând Făcătorul tuturor făpturilor să ne mântuiască de înşelăciunea vrăjmaşului, te-a ales pe tine ca pe un apostol al nostru, ca prin tine să învăţăm să ne îndepărtam de toate înşelăciunile lumii şi prin viaţă curată apropiindu-ne de Dumnezeu, să-I cântăm împreună cu tine: ***Aliluia!***

Icosul ai 10-lea

Făclie purtătoare de lumină eşti între cuvioşi părinte Ioane, şi împreună locuitor cu sfinţii. Pentru aceasta soborul monahilor dreptmăritori care s-au ostenit peste veacuri în Sfânta Lavră a Prislopului, împreună cu noi, cei de astăzi, aducem doxologie lui Dumnezeu pentru tine zicând:

Bucură-te, omul lui Dumnezeu;
Bucură-te, împlinitorul poruncilor Lui;
Bucură-te, icoană însufleţită a vieţii celei curate;
Bucură-te, că ale tale rugăciuni sunt bine primite;
Bucură-te, stâlp de sprijin în primejdii;
Bucură-te cel ce doreşti mântuirea sufletelor noastre;
Bucură-te, că tu ne eşti apărător la judecată;
Bucură-te înainte mergător al Înălţării Sfintei Cruci;
Bucură-te, că la praznicele Mănăstirii împreună cu noi slujeşti;
Bucură-te, că împărăţeşti întru cele de sus;
Bucură-te că de acolo priveşti la noi, spre cei de jos;
Bucură-te, că noi, creştinii, cu evlavie numele tău sfânt pomenim;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane!

Condacul al 11-lea

Lăudând proslăvirea ta, te fericim toţi credincioşii, ***părinte Ioane, lauda Bisericii şi podoaba monahilor, roagă pe milostivul Dumnezeu să ocrotească Biserica şi pe credincioşii robii Săi de toată reaua întâmplare, ocroteşte casele noastre cu căldura rugăciunilor tale***, ca împreună să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Mulţimea credincioşilor dreptmăritori care se adună la praznicele duhovniceşti ale Sfintei Mănăstiri a Prislopului, mărturisindu-şi o tainică dorinţă şi crezând cu tărie că acolo unde vrea Dumnezeu toate sunt cu putinţă, îndrăznesc a-ţi aduce cântare plină de nădejde, zicând:

Bucură-te, că, dacă voieşti, mormântul ţi se va descoperi;
Bucură-te, că moaştele la Prislop ţi se vor aduce;

Bucură-te, că Biserica te aşteaptă;
Bucură-te, că Mănăstirea te doreşte;
Bucură-te, ucenic peste veacuri al evanghelistului Ioan;
Bucură-te, următor al Sfântului Nicodim;
Bucură-te, cel ce vei face mare bucurie tuturor credincioşilor;
Bucură-te, căci credinţa se va întări şi Dumnezeu se va slăvi;
Bucură-te, că la El toate sunt cu putinţă;
Bucură-te, că acum noi, credincioşii, te avem pe tine mijlocitor către Dumnezeu;
Bucură-te, că eşti prea mărit împreună cu mucenicii în locaşurile cereşti;
Bucură-te, că amintirea ta se serbează în toată Biserica;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane!

Condacul al 12-lea
Împărate Sfinte, primeşte pe mijlocitorul nostru şi împlinitorul poruncilor Tale, care se roagă Ţie ca să dai Bisericii Tale unire, pace la toată lumea şi stingerea dezbinărilor; să nu ne dai vrăjmaşilor noştri, nici cu mânia Ta să ne cerţi pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, de la care primeşte cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Mare dar ai revărsat, prin Biserică, asupra noastră şi asupra Ţării Ardealului, prin viaţa ta întru tot sfântă, prea cuvioase părinte Ioane; de aceea, cu recunoştinţă îţi aducem laudă şi mulţumire, cântându-ţi:
Bucură-te, podoaba cea frumoasă a cuvioşilor;
Bucură-te, nevoinţa cea cu osârdie a pustnicilor;
Bucură-te, cel ce ai iubit tăcerea ca marele Arsenie;
Bucură-te, că peştera ai lăsat-o ca turn de strajă al Mănăstirii;
Bucură-te, că icoana ta ne este fereastră spre cer;
Bucură-te, îndrumătorule al vieţii monahiceşti;
Bucură-te, că fericirea cerească cu toţi sfinţii ai moştenit;
Bucură-te, că de acolo pe noi ne priveghezi;
Bucură-te, că pe nume ne cunoşti;
Bucură-te, ocârmuitorul celor ce înoată pe marea vieţii acesteia;
Bucură-te, că toţi, urmându-ţi pilda vieţii, ne mântuim;
Bucură-te, că la peştera ta alergând, simţim alinare sufletească;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, de trei ori fericite, prea cuvioase părinte Ioane, purtătorule de Dumnezeu, primind acest dar de rugăciune de la noi acum, izbăveşte-ne de toată nevoia şi scapă din chinul ce va să fie pe toţi cei ce cântă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zic iarăşi:

Icosul 1

Îngerească viaţă alegând a petrece pe pământ, părinte Ioane, ca să te bucuri cu îngerii în ceruri, ai părăsit toate cele veselitoare ale lumii şi umplându-te de dumnezeiasca dragoste ai alergat la limanul cel de mântuire al sihăstriei, de care minunându-ne, zicem ţie:
Bucură-te, că din pruncie ai ridicat pe umeri crucea lui Hristos;
Bucură-te, că ai ales fecioria mai mult decât nunta;
Bucură-te, că ţi-ai logodit ţie curăţia;
Bucură-te, că prin postire ai domolit săltările trupului;
Bucură-te, că ai câştigat în inima ta frica Domnului;
Bucură-te, căci cu plugul înfrânării ai arat pământul sufletului tău;
Bucură-te, că ai semănat într-însul seminţele dreptei credinţe;
Bucură-te, împreună vieţuitorule cu îngerii;
Bucură-te, împreună vorbitorule cu sfinţii;
Bucură-te, candelă nestinsă în rugăciune;
Bucură-te, că ne luminezi calea către Dumnezeu;
Bucură-te, pilda monahilor dreptmăritori;
Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane!

Condacul 1:

Jugul nevoinţelor pe umeri luându-l, lui Hristos ai urmat, prea cuvioase părinte Ioane. În peşteră nevoindu-te, cu răceala pietrei te-ai împrietenit şi podoaba pustniciei o ai dobândit. Pentru aceasta cu cântări te lăudăm, zicând: ***Bucură-te, Sfinte prea cuvioase părinte Ioane, lauda Prislopului!***

Şi apoi se zice această:

Rugăciune

Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeul nostru, cel ce ai zis şi s-a făcut toată făptura. Căci, din iubirea de oameni cea nemăsurată, fiind Dumnezeul a toată mângâierea şi nădejdea, ai binevoit a ridica din neamul nostru fii aleşi care prin credinţă şi nevoinţă pustnicească să menţină credinţa în atotputernicia şi milostivirea Ta şi să nu lase neamul nostru a se prăbuşi în întunericul necunoştintei de Dumnezeu.

Binecuvântat eşti, Doamne Dumnezeul nostru, care din îndurare, ca un Dumnezeu al milostivirii, ai dăruit Ţării Haţegului şi întregului popor dreptcredincios pe Sfântul cuvios Ioan, ca să ne fie mijlocitor, rugător si ajutător în nevoinţele mântuirii.

Doamne Dumnezeul nostru, am greşit şi nu suntem vrednici a câştiga milostivirea Ta prin sârguinţa cea de toate zilele. De aceea, aducem mijlocitori pentru sufletele noastre pe PreaSfânta Născătoare de Dumnezeu împreună cu Sfântul cuvios Ioan de la Prislop, ca, prin rugăciunile lor să ne ocroteşti pe noi, Biserica Ta, şi tot poporul românesc, dăruindu-ne sănătate, viaţă ferită de toată răutatea, ca din adâncul inimilor să mărim prea sfânt numele Tău: al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Acatistul Sfântului cuvios Ioan de la Prislop

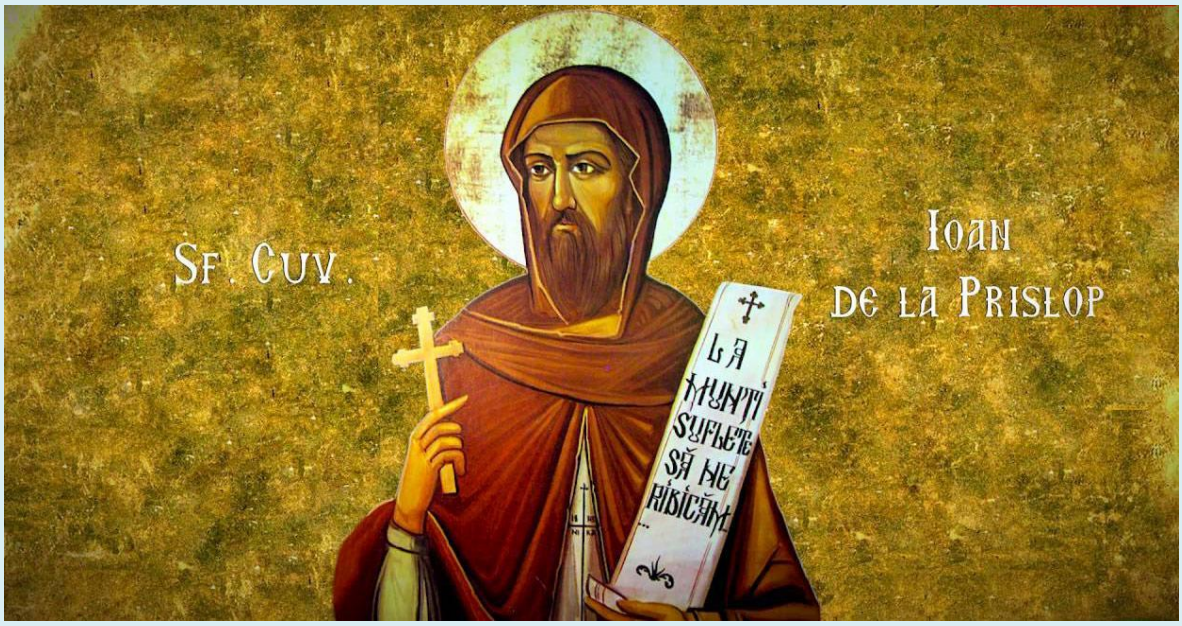

prăznuire la 13 septembrie

Sfântul Ioan de la Prislop este sfântul cel mai reprezentativ al zonei Haţegului, unde Sfântul Nicodim de la Tismana a zidit Mânăstirea Silvaşului şi apoi Domniţa Zamfira pe cea a Prislopului. Actualmente este mânăstire de maici. Localnic, monah şi pustnic, a câştigat sfinţenia cea de taină şi s-a făcut „nesecatul dar de duhovnicie”, care cu adevărat se dovedeşte peste vreme.

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

După obişnuitul început se zice:

Tropar (glas 8): Cu curgerile lacrimilor tale nerodirea pustiului o ai lucrat şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Sfinte Ioan, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre".

Tropar (glas 1): „Iubitorule de nevoinţă şi râvnitorule întru cele sfinte, cuvioase părinte Ioan, părăsit-ai cele trecătoare şi ai ales pe cele veşnice, luat-ai jugul lui Hristos în Mânăstirea Prislop şi în peşteră pustnicească, împreună cu Îngerii, L-ai slăvit pe Dumnezeu. Pentru aceasta, nu înceta a te ruga pentru sufletele noastre".

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă... Şi acum...

Troparul Învierii, al Născătoarei de Dumnezeu: Gavriil zicând ţie, Fecioară, «Bucură-te... (glasul 1)

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă… Şi acum…

Psalmul 50, apoi:

Condacul 1

Rod bun al Pământului şi al acestui neam românesc binecuvântat, mărgăritar la şiragul cel de podoabă al lui Hristos te-ai adăugat, prin care şi noi lumină primim, în cântarea: ***Bucură-te, Sfinte cuvioase Ioane de la Prislop, nesecatul dar de duhovnicie!***

Icosul 1

Şiragul de taină al Sfinţilor iubitori de Dumnezeu mereu se împodobeşte, şi tu, Sfinte Ioane, fiind în acesta primit şi noi cinstirea cuvenită îţi aducem:
Bucură-te, moştenitorul nesecatului dar al lui Hristos;
Bucură-te, plămada acestui pământ binecuvântat;
Bucură-te, rodul bun al acestui neam;
Bucură-te, cel născut din credinţa strămoşească;
Bucură-te, cel crescut din virtutea acesteia;
Bucură-te, că şi mai mult ai înfrumuseţat-o;
Bucură-te, urmarea celor sfinte;
Bucură-te, purtătorul crucii de taină;
Bucură-te, că ai purces pe calea cea îngustă a duhovniciei;
Bucură-te, că te-ai făcut ostaşul Împărăţiei de sus;
Bucură-te, cel chemat la chipul ceresc;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Ioane de la Prislop, nesecatul dar de duhovnicie!

Condacul al 2-lea

Chemarea de taină a lui Hristos în inimă ai auzit-o, şi aşa pe drumul Său ai pornit, în lumina PreaSfântului Duh şi viaţa călugărească alegând, uşa dumnezeiască ţi s-a deschis, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Lumea este amestecată cu bine şi rău, şi ispitele tot mai înşelătoare şi ucigătoare, şi aşa din acestea ai ieşit, ca la limanul lui Hristos să scapi.
Bucură-te, cel ce ai trecut „hotarul lumii”;
Bucură-te, că ai jinduit la cele de Sus;
Bucură-te, că aşa la nevoinţe aspre te-ai supus;
Bucură-te, că ai trecut prin „pustia sufletului”;

Bucură-te, că ai îndurat setea şi foamea din adânc;
Bucură-te, că te-ai luptat cu „jivina păcatului”;
Bucură-te, că otrava acesteia mult te-a necăjit;
Bucură-te, că muşcăturile ascunse ai suferit;
Bucură-te, că prin ispitele cele de taină ai fost încercat;
Bucură-te, că în lupta cu „omul căzut” ai biruit;
Bucură-te, că de blestemul adamic te-ai dezlegat;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Ioane de la Prislop, nesecatul dar de duhovnicie!

Condacul al 3-lea

În Mânăstirea Silvaşului, cu avânt tineresc, iscusitei lucrări călugăreşti te-ai predat, şi aşa de bolile păcatului tu însuţi te-ai vindecat, ca apoi dar de vindecări să primeşti, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Repede alergând pe calea de taină, tot repede dar de duhovnicie ai primit, că strălucea prin tine Hristos, cel în adâncul tău proslăvit:
Bucură-te, mult nevoitorule;
Bucură-te, alergare duhovnicească fără oprire;
Bucură-te, că ai sărit peste amăgirea tinerească;
Bucură-te, că ai avut mintea de lumină;
Bucură-te, că ai avut priceperea sfinţeniei;
Bucură-te, că aşa înţelepciunea de sus ai câştigat;
Bucură-te, că te-ai făcut şi nouă izvor de dar;
Bucură-te, urmaşul nesecatului dar românesc;
Bucură-te, şi mai mult, împodobirea lui;
Bucură-te, moştenitor şi plămăditor ales;
Bucură-te, sfinţenia de taină a Pământului;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Ioane de la Prislop, nesecatul dar de duhovnicie!

Condacul al 4-lea

Robia păcatului este mare în lume şi de n-aţi fi voi, Sfinţilor, prăpastia plângerii veşnice s-ar face, fără cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Chip de cuvios ai câştigat, şi dar acestui neam şi pământ românesc te-ai făcut, dar nesecat de necontenită duhovnicie:
Bucură-te, chip de cuvios monah împlinit;
Bucură-te, cel ce patima lumii ai biruit;
Bucură-te, cel ce te-ai dezbrăcat de năravurile rele;

Bucură-te, cel ce dorinţele trupului ai respins;
Bucură-te, cel cu mintea curăţată;
Bucură-te, cel cu inima în duh adâncită;
Bucură-te, cel ce chip de cer ai primit;
Bucură-te, că aşa pământul ai prefăcut;
Bucură-te, înger, deodată de sus şi de jos;
Bucură-te, omul lui Dumnezeu cel binecuvântat;
Bucură-te, icoană pe neam românesc zugrăvită;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Ioane de la Prislop, nesecatul dar de duhovnicie!

Condacul al 5-lea

Râvnitor neobosit în cele duhovniceşti, la cele de sus ai râvnit, şi aşa pustnicia înalta viaţă călugărească ai ales, ca şi mai mult pe Hristos să-L Iubeşti, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Dumnezeiescul dor este taina celor Sfinţi, care pe toate le jertfesc pentru mărgăritarul cel ascuns, care trebuie cumpărat şi aşa, sărac fiind, cel mai bogat să te faci:
Bucură-te, pustnicul Prislopului;
Bucură-te, sfinţenia Silvaşului;
Bucură-te, urmaşul vrednic al Sfântului Nicodim;
Bucură-te, ucenicul asemenea povăţuitorului;
Bucură-te, fiul asemenea părintelui;
Bucură-te, monah cu chipul împlinit;
Bucură-te, monah de mare cinste;
Bucură-te, strălucirea vieţii călugăreşti;
Bucură-te, înălţime duhovnicească;
Bucură-te, chipul Sfinţilor părinţi de demult;
Bucură-te, cuvioşie de neam românesc;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Ioane de la Prislop, nesecatul dar de duhovnicie!

Condacul al 6-lea

Purtând crucea lui Hristos cu multe osteneli şi popasuri ce păreau de netrecut, ai ajuns şi sus, pe Golgota de suflet şi trup, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Răstignirea călugărului este pe „propria iubire de Dumnezeu”, în „împărţirea” ca făptură şi Ziditor, între „două hotare”, ce se „întretaie” şi cruce se fac, şi pe care jertfă de sine ca prinos se aduce.
Bucură-te, călătorul lumii nerătăcit;

Bucură-te, îngenunchere dezlegată;
Bucură-te, închinare de Cer;
Bucură-te, metanie de Pământ;
Bucură-te, rugă de grai omenesc;
Bucură-te, rugă peste hotarul lumesc;
Bucură-te, plecăciune de pocăinţă;
Bucură-te, şi înălţare peste păcat;
Bucură-te, plâns şi lacrimi;
Bucură-te, şi bucurie de suflet curat;
Bucură-te, şi veselie de trup despătimit;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Ioane de la Prislop, nesecatul dar de duhovnicie!

Condacul al 7-lea

Ai urcat în munte, unde peşteră ţi-ai săpat, fântână duhovnicească în piatră, ca izvor nesecat de dar dumnezeiesc, ce să ude pământul uscat, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Făclie scoasă de sub obroc şi pusă în sfeşnic să lumineze tuturor, tu, pustnicul smerit, ai ajuns, dar în aceasta pe Hristos L-ai pus, că El este lumina Lumii, chiar dacă prin alţii străluceşte:
Bucură-te, sfeşnicul Silvaşului şi Prislopului;
Bucură-te, făclie nestinsă a lui Hristos;
Bucură-te, strălucirea Luminii dumnezeieşti;
Bucură-te, alesul acestui pământ românesc;
Bucură-te, fiul vrednic al acestui neam;
Bucură-te, sfinţenie ce prin tine se împlineşte;
Bucură-te, sfinţenie strânsă peste vremi;
Bucură-te, rod ce prin tine s-a copt;
Bucură-te, sămânţă ce prin tine s-a înmulţit;
Bucură-te, răsad de Rai;
Bucură-te, chipul Împărăţiei lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Ioane de la Prislop, nesecatul dar de duhovnicie!

Condacul al 8-lea

Doar Hristos, căruia te-ai predat, taina ostenelilor şi nevoinţelor ţi le-a văzut, chiar dacă pizmaşul diavol mereu te împiedica şi te oprea de la lucrarea cea sfântă, a cântării de: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Ultima „încercare a sfinţeniei” este „proba focului diavolesc”, focul ce desparte făptura de Dumnezeu, ce rupe firea în bine şi rău, ce întunecă chipul şi te lasă „gol în propriul iad” de păcat.
Bucură-te, cel ce ai trecut şi prin focul „morţii duhovniceşti”;
Bucură-te, cel ce te-ai dovedit aur curat;
Bucură-te, că şi mai strălucitor te-ai arătat;
Bucură-te, că ultimul spin al păcatului ai scos;
Bucură-te, că prefacerea în Hristos ai împlinit;
Bucură-te, că ai unit despărţirea păcatului;
Bucură-te, că la unirea de sus ai ajuns;
Bucură-te, înger pământesc la Cer ridicat;
Bucură-te, biruinţa cea mântuitoare;
Bucură-te, chipul omului sfinţit;
Bucură-te, între Sfinţii acestui neam şi pământ;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Ioane de la Prislop, nesecatul dar de duhovnicie!

Condacul al 9-lea
Luminat de acum cu lumina lui Hristos, om ceresc deodată cu om pământesc, cu adevărat, omul împlinit te-ai făcut, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea
Virtuţile câştigate s-au făcut izvor nesecat de daruri duhovniceşti, ce necontenit udă pământul Haţegului, prin care noi răsaduri peste vremi cresc.
Bucură-te, omul cel sfinţit al Haţegului;
Bucură-te, fântâna de apă sfântă;
Bucură-te, dar izvorâtor de daruri;
Bucură-te, pomul Raiului lui Hristos;
Bucură-te, roade ce cresc necontenit;
Bucură-te, pomul fără „şarpele viclean”;
Bucură-te, Raiul fără „ispitirea de păcat”;
Bucură-te, fiul lui Adam cel iertat;
Bucură-te, cel dezlegat de blestem;
Bucură-te, biruitorul diavolului ucigător;
Bucură-te, chipul Omului adevărat;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Ioane de la Prislop, nesecatul dar de duhovnicie!

Condacul al 10-lea
La peştera ta din munte, lumea în nevoi alerga şi „Casă sfântă” ţi-au numit-o, şi tu cu darul lui Hristos îi mângâiai şi în cele de trebuinţă îi foloseai, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Şi noi, cei de acum, de asemenea spre tine căutăm, ca la o mare nădejde de credinţă, că te ştim un bun ajutător al lumii în nevoi:

Bucură-te, credinciosule pământean;
Bucură-te, credinciosul acestui neam;
Bucură-te, evlavia străbună;
Bucură-te, virtutea din moşi-strămoşi adunată;
Bucură-te, podoaba vitejiei bărbăteşti;
Bucură-te, chipul curat de creştin;
Bucură-te, al Bisericii chip de sfinţenie;
Bucură-te, nume ce rămâne în Scrisul cel veşnic;
Bucură-te, şi pomenirea noastră neuitată;
Bucură-te, prinosul de pe Altarul de sus;
Bucură-te, neam românesc în nemurire;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Ioane de la Prislop, nesecatul dar de duhovnicie!

Condacul al 11-lea

Cel ce ştie adâncurile fiecărei făpturi, Hristos cel Atoatevăzător, şi în tine, Sfinte Ioane, a văzut împlinirea şi ca să-ţi dăruiască odihna mai devreme, a îngăduit să fii împuşcat de un vânător rătăcit, neştiutor de cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Fără vină este vânătorul, cel ce pe întuneric jivină te-a crezut, şi aşa, la odihna de sus ai fost chemat şi cele două s-au potrivit, în taina vieţii tale de sfânt.

Bucură-te, cel ajuns la plata odihnei;
Bucură-te, de Domnul Însuşi chemat;
Bucură-te, că Iubirea cea mare ai împlinit;
Bucură-te, iubirea ce preface Pământul în Rai;
Bucură-te, iubirea ce uneşte Pământul cu Cerul;
Bucură-te, iubirea ce uneşte Făptura cu Ziditorul ei;
Bucură-te, unirea cu Trupul lui Hristos;
Bucură-te, unirea cu biseria întreagă;
Bucură-te, călătoria vieţii ajunsă la nemurire;
Bucură-te, veşnicia deschiderii dumnezeieşti;
Bucură-te, cel între Sfinţii noştri de aproape;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Ioane de la Prislop, nesecatul dar de duhovnicie!

Condacul al 12-lea

Vânătorul călugăr s-a făcut şi tu sfânt proslăvit, şi noi îmbogăţiţi cu un mărgăritar de mare preţ, rugăciune în Cer şi pe Pământ, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Deşi sfintele tale moaşte ascunse au rămas, noi comoară veşnică te avem de acum, nume şi pomenire sfântă şi izvor de nesecată curgere, al duhovnicescului dar.

Bucură-te, românule, creştinule;
Bucură-te, pământeanule, sfântule;
Bucură-te, omul lui Dumnezeu, cerescule;
Bucură-te, omul acestei Lumi, îngerule;
Bucură-te, ocrotitorul celor în nevoi, milostivule;
Bucură-te, ajutătorul celor rugători, induhovnicitule;
Bucură-te, taină doar de sfinţenie descoperită;
Bucură-te, îmbrăcarea în asemănarea lui Hristos;
Bucură-te, taină a făpturii sfinţite;
Bucură-te, urcarea până la cele de Sus;
Bucură-te, intrarea în binecuvântarea absolută;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Ioane de la Prislop, nesecatul dar de duhovnicie!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

Ales între cei aleşi dintre fiii neamului şi pământului românesc, icoană în Biserică şi în case, nume de inimă şi dar nesecat de duhovnicie pentru urmaşi, aşa şi noi te cinstim, rugându-te să ne fii ajutător în multele noastre nevoi, în cântarea de: ***Aliluia!***

Se citeşte apoi din nou:

Icosul 1

Şiragul de taină al Sfinţilor iubitori de Dumnezeu mereu se împodobeşte, şi tu, Sfinte Ioane, fiind în acesta primit, şi noi cinstirea cuvenită îţi aducem:

Bucură-te, moştenitorul nesecatului dar al lui Hristos;
Bucură-te, plămada acestui pământ binecuvântat;
Bucură-te, rodul bun al acestui neam;
Bucură-te, cel născut din credinţa strămoşească;
Bucură-te, cel crescut din virtutea acesteia;
Bucură-te, că şi mai mult ai înfrumuseţat-o;
Bucură-te, urmarea celor sfinte;
Bucură-te, purtătorul crucii de taină;
Bucură-te, că ai purces pe calea cea îngustă a duhovniciei;
Bucură-te, că te-ai făcut ostaşul Împărăţiei de sus;
Bucură-te, cel chemat la chipul ceresc;
Bucură-te, Sfinte cuvioase Ioane de la Prislop, nesecatul dar de duhovnicie!

(Extras din cartea: Imnografie/Ieromonah Ghelasie Gheorghe. - Bucureşti: Platytera, 2016)

Imnografie

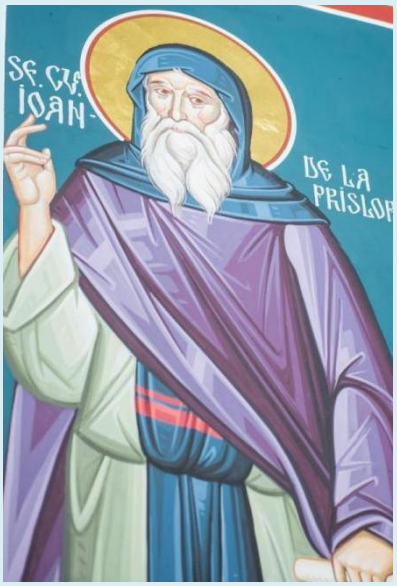

Troparul Sfântului cuvios Ioan de la Prislop: Iubitorule de nevoinţă şi râvnitorule întru cele sfinte, cuvioase părinte Ioan, părăsit-ai cele trecătoare şi ai ales pe cele veşnice; luat-ai jugul lui Hristos în Mănăstirea Prislop şi în peşteră pustnicească, împreună cu îngerii, L-ai slăvit pe Dumnezeu. Pentru aceasta, nu înceta a te ruga pentru sufletele noastre.

Condacul Sfântului cuvios Ioan de la Prislop: Jugul nevoinţelor pe umeri luându-l, lui Hristos ai urmat, cuvioase Ioan. În peşteră nevoindu-te, cu răceala pietrei te-ai împrietenit şi podoaba pustniciei ai dobândit. Pentru aceasta cu cântări te lăudăm zicând: Bucură-te, prea cuvioase părinte Ioan, lauda Prislopului.

(Video) Troparul Sfântului cuvios Ioan de la Prislop - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-cuvios-ioan-de-la-prislop-tropar

Sinaxar - Sfântul cuvios Ioan de la Prislop - 13 septembrie:
https://www.trinitas.tv/sfantul-cuvios-ioan-de-la-prislop-13-septembrie/

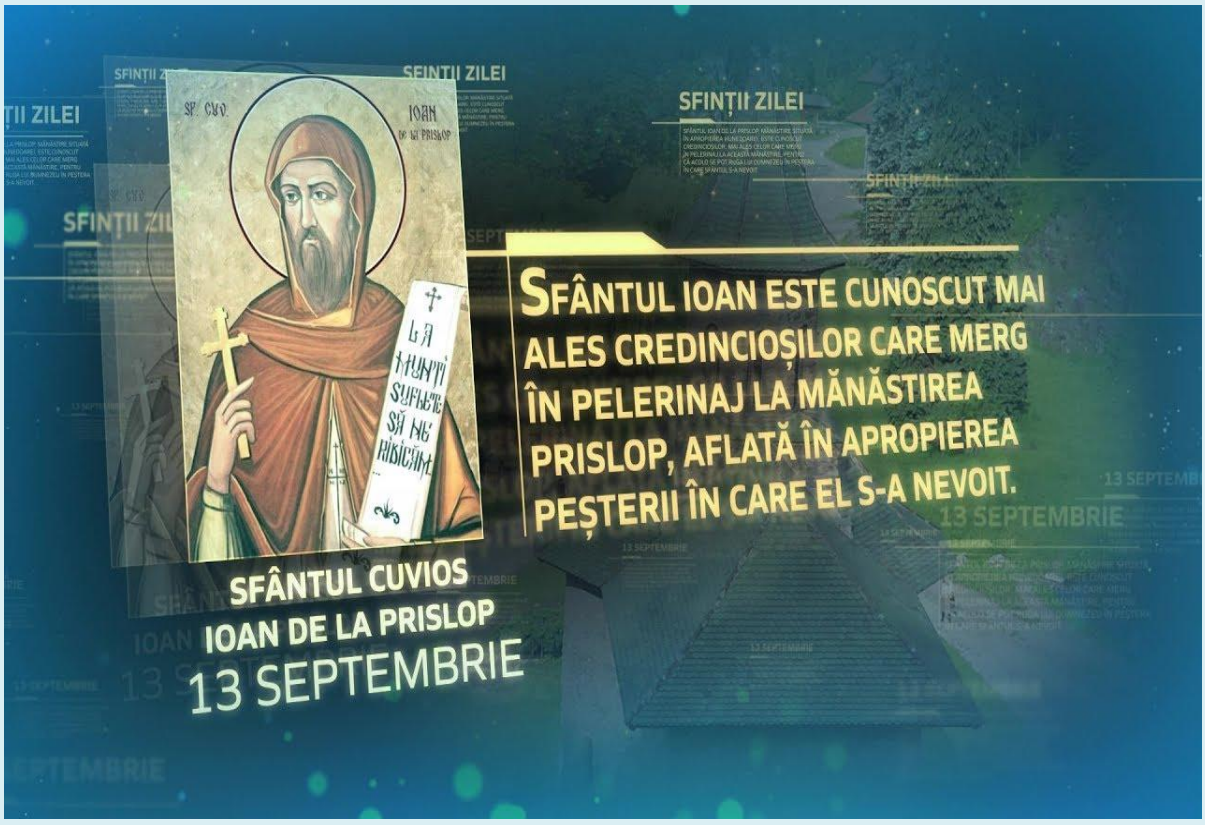
SFINȚII ZILEI
SFÂNTUL IOAN ESTE CUNOSCUT MAI ALES CREDINCIOȘILOR CARE MERG ÎN PELERINAJ LA MĂNĂSTIREA PRISLOP, AFLATĂ ÎN APROPIEREA PEȘTERII ÎN CARE EL S-A NEVOIT.
SFÂNTUL CUVIOS
IOAN DE LA PRISLOP
13 SEPTEMBRIE

SFINȚII ZILEI
TRINITASTV
A INTRAT DE TÂNĂR ÎN OBȘTEA MĂNĂSTIRII PRISLOP.
SFÂNTUL CUVIOS
IOAN DE LA PRISLOP
13 SEPTEMBRIE

TRINITASTV
MĂNĂSTIREA PRISLOP A FOST LOCUL UNDE SFÂNTUL NICODIM A COPIAT CELEBRUL TETRAEVANGHELIAR SLAVON ÎN ANUL 1405.
SFÂNTUL CUVIOS
IOAN DE LA PRISLOP
13 SEPTEMBRIE

Pr. prof. Mircea Păcurariu - Nevoinţele cuviosului Ioan de la Prislop

La aproximativ 15 kilometri de oraşele Hunedoara şi Haţeg, din apropierea fostei aşezări Sarmizegetusa romana, într-un cadru natural de o rară frumuseţe, se află străvechea mănăstire Prislop, sau a Silvaşului, ctitorie a Sfântului Nicodim de la Tismana sau a ucenicilor săi, ridicată - se pare - pe locul unei vetre sihăstreşti şi mai vechi. Actuala biserică a mănăstirii, în plan triconc, specific bisericilor din Muntenia şi din Moldova, a fost ctitorită şi înzestrată prin 1564 de domniţa Zamfira, fiica lui Moise Basarab al Ţării Româneşti, care şi-a sfârşit zilele aici, la Prislop, în anul 1580 şi a fost îngropată în pronaos.

În decursul unei existenţe de şase veacuri, mănăstirea Prislop a îndeplinit un însemnat rol cultural-bisericesc în viaţa românilor transilvăneni. ***Aici se pare că s-a retras, spre sfârşitul vieţii, însuşi Sfântul Nicodim de la Tismana şi a copiat cunoscutul Tetraevanghel slavon din 1405, una din marile valori ale patrimoniului artistic al ţării noastre.*** De aici s-au ridicat doi vrednici ierarhi ai Transilvaniei: ***mitropolitul Ioan din Alba Iulia*** (1585-c. 1605) - fost egumen -, care a păstorit în zilele de glorie a lui Mihai Viteazul, şi ***episcopul Teofil de la Vad*** (1615) şi, poate, şi alţii pe care nu-i cunoaştem.

În veacurile al XVII-lea - al XVIII-lea, Prislopul avea o şcoală în care se pregăteau „dieci”, candidaţi la treapta preoţiei. Iar pe la mijlocul veacului al XVIII-lea, tot din această obşte s-au ridicat unii apărători ai credinţei ortodoxe, în faţa încercărilor de atragere a călugărilor de aici la uniaţie. Mai presus de toate însă, Prislopul a îndeplinit, de la începuturile lui şi până azi, un rol de seamă în întărirea vieţii duhovniceşti din Ţara Haţegului, de pe valea Streiului şi din „ţara pădurenilor”, situate în apropierea ei *[1. Istoricul mănăstirii, la Pr. prof. dr. Mircea Păcurariu, Mănăstirea Prislop, în „Mitropolia Ardealului”, II (1957), nr. 9-10, p. 707-712.]*

Dar de trecutul mănăstirii se leagă şi amintirea unui „sfânt”, necanonizat oficial, dar socotit ca atare de obştea dreptcredincioşilor creştini din zonele amintite.

Se spune că un tânăr cu numele Ioan, din satul Silvaşul de Sus - în hotarul căruia se află şi sfântul locaş - a părăsit casa părintească, s-a închinoviat în obştea călugărilor de la Prislop, ducând o viaţă aleasă de rugăciune, împletită cu munca şi săvârşirea de fapte bune. După un număr de ani, dorind să ducă o viaţă şi mai liniştită, retrasă cu totul de lume, a găsit un loc, ca la 500 de metri de mănăstire, pe malul prăpăstios al râului Slivuţ (Silvuţ), unde şi-a săpat singur, cu mari nevoinţe, o chilie în piatră, cunoscută până azi sub numele de „chilia” sau „casa sfântului”. Aici şi-a petrecut restul zilelor în neîncetate rugăciuni şi ajunări, întocmai ca marii nevoitori întru cele duhovniceşti din primele veacuri creştine. Dar a fost voia lui Dumnezeu ca viaţa lui îmbunătăţită să se sfârşească prea devreme. Spune tradiţia populară că pe când îşi făcea o fereastră la chilia lui, doi vânători de pe versantul celălalt al prăpastiei l-au împuşcat, fără să ştie cine era. Aşa s-a săvârşit din viaţă Cuviosul Sihastru sau „Sfântul” Ioan de la Prislop.

Poporul dreptcredincios l-a socotit „sfânt” încă din timpul vieţii sale, iar după moarte, această credinţă s-a întărit şi mai mult. Vestea despre viaţa sa aleasă şi mai ales despre moartea lui tragică a ajuns peste munţi, în Ţara Românească, de unde au venit câţiva cuvioşi călugări care i-au cerut trupul de la rude, ducându-l într-una din mănăstirile de dincolo *[2. Amănunte la I. Radu, Istoria vicariatului greco-catolic al Haţegului, Lugoj, 1913, p. 61-102 şi 350-385; Ştefan Meteş, Mănăstirile româneşti din Transilvania, Sibiu, 1936, p. 103-128.]*

Tradiţia pe care am consemnat-o mai sus, cunoscută până azi în regiunea respectivă, era menţionată încă din a doua jumătate a veacului al XVIII-lea de acea cronică în versuri intitulată: ***Plângerea sfintei mănăstiri a Silvaşului, din eparhia Haţegului, din Prislop, prin cuvintele:***

„Şi atunci, un tânăr oarecare din sat,
Numele lui Ioan, Sfântului Nicodim au urmat,
Din lume şi din rudenii cu totul au eşit
Şi aici la mine au venit.
Intru o stâncă chilie şi-au făcut,
În care, slujind, lui Dumnezeu i-au plăcut
Şi pe el după sfârşit,
Dumnezeu l-au proslăvit.
Peştera şi acum să găseşte
Si „chilia sfântului" să numeşte
Iară după oarecare întâmplare,
Cu a lui Dumnezeu mai'nainte apărare
Rudele sfântului cele din sat
Moaştele cu totul le-au rădicat
Şi în Ţara Românească le-au dus,
La oarecare mănăstire le-au ascuns.
Însă la neamul lui pururea să pomeneşte,
Fiindcă şi o părticică din moaştele lui să găseşte" .

[3. Ibidem, p. 354. I. Lupaş, Cronicari şi istorici români din Transilvania, ed. a II-a, Craiova, 1941, p. 61-62; Dan Simonescu, Cronici şi povestiri româneşti versificate (sec. XVII-XVIII): Studiu şi ediţie critică, Bucureşti, 1967, p. 76-77.]

Nu ştim cu siguranţă când a trăit cuviosul Ioan de la Prislop. Presupunem că în veacul al XV-lea sau în prima jumătate a celui următor. În orice caz, el nu trebuie confundat cu egumenul Ioan, care a cârmuit mănăstirea în a doua jumătate a veacului al XVI-lea, iar în 1585 a fost ales mitropolit al Transilvaniei, cu scaunul la Alba Iulia, păstorind până către anul 1605, deci tocmai în zilele de mare însufleţire românească, prilejuite de realizarea primei uniri statale a românilor de pretutindeni, de către Mihai Viteazul.

„Sfântul" Ioan de la Prislop a fost, este şi va fi - pentru credincioşii din părţile Haţegului şi Hunedoarei - o pildă vie de sfinţenie, iar „chilia" sau „casa" lui rămâne mereu un loc de pelerinaj şi de reculegere sufletească pentru toţi cei ce caută cuvânt de mângâiere şi de întărire în locurile de mare frumuseţe naturală ale Prislopului, în care au trăit atâţia cuvioşi călugări cu viaţă aleasă şi bineplăcută lui Dumnezeu.

Sfântul Ioan de la Prislop - drumul spre sfințenie

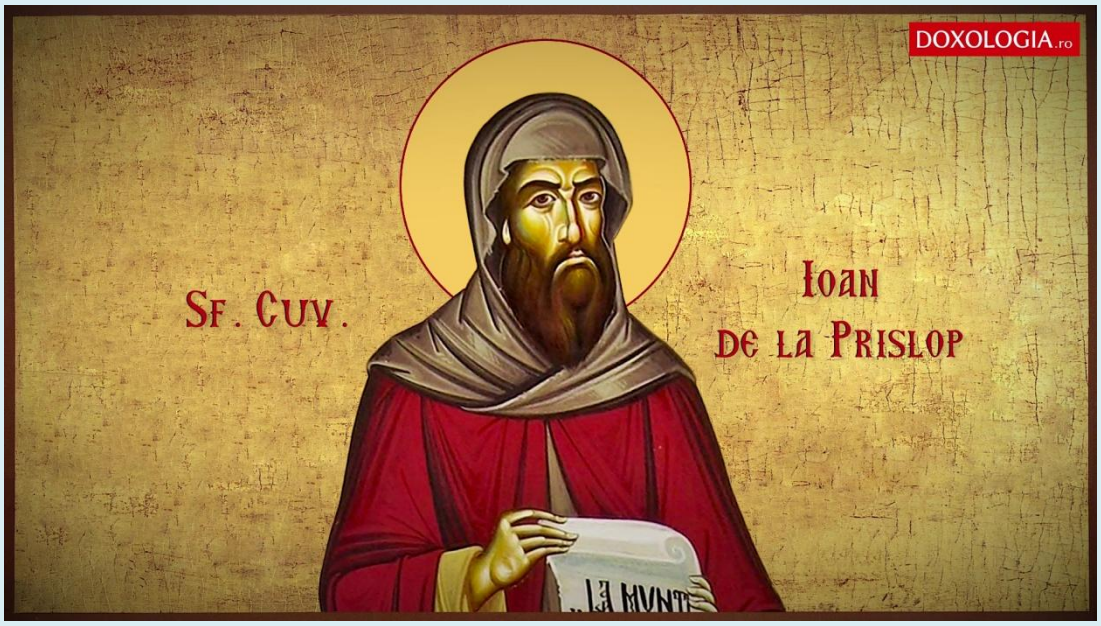

Alegând să se rupă de familie și de lume încă de tânăr, Sfântul Ioan a ajuns să petreacă singur, într-o chilie pe care și-a săpat-o în stâncă, până la finalul vieții.

***

Născându-se în satul Silvașul de Sus, Sfântul Ioan a părăsit din tinerețe casa părintească și a pășit pe calea monahală, urmându-și dorul inimii. După câțiva ani petrecuți la Mănăstirea Prislop, a știut că este timpul să se retragă în pustie și a săpat o chilie într-o stâncă, pe malul râului Silvuț. Aici el şi-a petrecut restul zilelor în neîncetate rugăciuni şi post.

Pe când își făcea o fereastră la chilie, doi vânători l-ar fi împușcat, Sfântul Ioan trecând la Domnul, după o viață petrecută în rugăciune și mereu cu gândul la cele care vor urma să fie în Împărăția Cerurilor.

Cuviosul Ioan de la Prislop - o pildă vie de sfinţenie

În 13 septembrie îl pomenim pe cuviosul Ioan de la Prislop, care a trăit la sfârşitul sec. al XV-lea, fiind socotit sfânt încă din timpul vieţii

Sfântul cuvios Ioan de la Prislop s-a născut în satul Silvaşu, de lângă Hunedoara. A trăit în secolele XV-XVI şi încă din tinereţe s-a închinoviat în obştea călugărilor de le Prislop, ducând o viaţă aleasă şi plăcută lui Dumnezeu, împletită cu munca şi săvârşirea de fapte bune.

Ctitorie a Sfântului Nicodim de la Tismana, Mănăstirea Prislop este situată la 13 kilometri de Haţeg, fiind unul dintre cele mai importante aşezăminte monahale ortodoxe din Transilvania.

Cuviosul Ioan a trăit în pustnicie, într-o peşteră săpată chiar de el; a găsit un loc, situat la 500 metri de mănăstire, pe malul prăpăstios al râului Slivuţ, unde şi-a săpat o chilie de piatră, cunoscută sub numele de "chilia" sau "casa Sfântului".

Restul zilelor şi le-a petrecut în această peşteră, în neîncetate rugăciuni şi ajunări, întocmai ca marii nevoitori din primele veacuri creştine. Dar, din nefericire, viaţa lui plină de sfinţenie s-a sfârşit prea devreme.

Spune tradiţia populară că, pe când îşi făcea o fereastră la chilia lui, doi vânători de pe versantul celălalt al prăpastiei l-au împuşcat, fără să ştie cine era. Aşa s-a săvârşit din viaţă cuviosul sihastru sau Sfântul Ioan de la Prislop.

Trupul său a fost îngropat într-un loc rămas necunoscut de nişte călugări, care l-au luat şi l-au dus în Ţara Românească.

De atunci, „casa Sfântului" a devenit un loc de pelerinaj şi de reculegere sufletească pentru toţi cei ce caută alinare, mângâiere şi întărire în locurile extrem de frumoase ale Prislopului.

Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc: Sfântul Ioan de la Prislop - sihastrul martir ucis în peștera care i-a fost chilie

Sfântul Ioan de la Prislop (secolele XV-XVI)

Între sfinţii români canonizaţi recent se numără şi cuviosul Ioan din Mănăstirea Prislop (Hunedoara). Această mănăstire, aşezată într-o zonă liniştită de munte, aproape de Haţeg, a fost la început o mică sihăstrie de rugăciune pentru călugării iubitori de Hristos.

La începutul secolului XV, Sfântul Nicodim de la Tismana întemeiază aici o mănăstire cu viaţă de obşte, numită multă vreme Mănăstirea Silvaşul, după satul cu acelaşi nume din apropiere. Aici s-au nevoit de-a lungul secolelor XV-XVIII mulţi călugări cu viaţă sfântă din Transilvania şi de peste Carpaţi.

Unul dintre marii sihaştri de la Prislop, care a rămas în evlavia credincioşilor din Ţara Haţegului şi din întreaga noastră ţară, este şi cuviosul Ioan de la Prislop, cinstit în tradiţia locală cu numele de „Sfântul Ioan de la Silvaş”. Amintirea lui se păstrează pe scurt, atât în tradiţia orală legată de Mănăstirea Prislop, cât şi într-o cronică anonimă în versuri, compusă de localnici, intitulată „Plângerea Sfintei Mănăstiri a Silvaşului, din eparhia Haţegului din Prislop”, scrisă în secolele XVII-XVIII.

După aceste izvoare orale şi scrise, cuviosul Ioan era localnic din satul Silvaşul de Sus, fiu de părinţi foarte credincioşi. Renunţând la căsătorie din marea sa dragoste pentru Hristos, fericitul Ioan intră în obştea Mănăstirii Prislop (Silvaşul) pe la sfârşitul secolului XV sau începutul celui următor. Nevoindu-se aici mulţi ani în aspre osteneli, precum: post îndelungat, rugăciuni neîncetate, lacrimi, privegheri şi ascultare şi sporind mult în sfinţenie, cuviosul Ioan s-a retras în munte la desăvârşita linişte, pe valea pârâului Silvuţ. Aici, la un kilometru mai sus de mănăstire, în malul stâncos şi adânc al pârâului, marele sihastru şi-a săpat singur cu dalta o mică chilie ce se păstrează şi astăzi şi este cunoscută în partea locului cu numele de „chilia" sau „casa sfântului". Credincioşii aveau mare evlavie către el şi multă încredere în rugăciunile lui, încât îl cinsteau ca sfânt încă din viaţă şi veneau adesea la peşteră să-i spună necazurile şi să-i ceară sfatul.

În această peşteră, săpată cu atâta osteneală de mâinile lui, s-a nevoit cuviosul Ioan mulţi ani, luptându-se cu bărbăţie cu ispitele diavolilor. Căci, uneori îl luptau cu somnul, alteori, cu dureri în trup şi năluciri de tot felul; alteori, cu duhul desfrânării îl chinuiau, iar alteori, cu părerea de sine şi cu duhul slavei deşarte îl ameninţau. Însă, fericitul sihastru, întărindu-se cu semnul Sfintei Cruci, cădea la rugăciune cu mâinile înălţate la cer şi nu se ridica până nu-i alunga pe demoni. Dar câţi ani s-a nevoit aici în „casa sfântului", pe câţi a vindecat cu rugăciunile sale şi care erau ostenelile cele de taină numai singur Dumnezeu le ştie!

Văzând diavolul că este mereu biruit prin rugăciunile cuviosului Ioan, a reuşit să-l ucidă într-un chip ca acesta. Pe când cuviosul Ioan îşi săpa cu dalta o fereastră în peretele chiliei, un om înarmat de pe malul celălalt al pârâului, fiind la vânătoare, l-a împuşcat cu îngăduinţa lui Dumnezeu, crezând că este o fiară. Astfel şi-a dat duhul în mâinile Mântuitorului nostru Iisus Hristos, ca un mare sihastru martir şi rugător neadormit al neamului nostru.

Apoi, rudele i-au ridicat sfintele moaşte din peşteră şi le-au depus în biserica satului. Auzind despre ele, câţiva călugări din Ţara Românească au cerut moaştele cuviosului Ioan de la Prislop, pe care, primindu-le în dar, le-au dus peste Carpaţi, la mănăstirea lor. Probabil au fost duse la Tismana, la Bistriţa Olteană, la Curtea de Argeş sau Cozia, care au fost dintotdeauna atât de legate de credincioşii şi mănăstirile Transilvaniei. Sufletul lui însă este numărat în ceata sfinţilor şi se roagă pentru mântuirea tuturor.

Sfântul Ioan de la Prislop a fost canonizat la 20-21 iunie 1992 şi se prăznuieşte la 13 septembrie.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 151-152)

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Ioan de la Prislop; Sfântul sfinţit mucenic Corneliu sutaşul

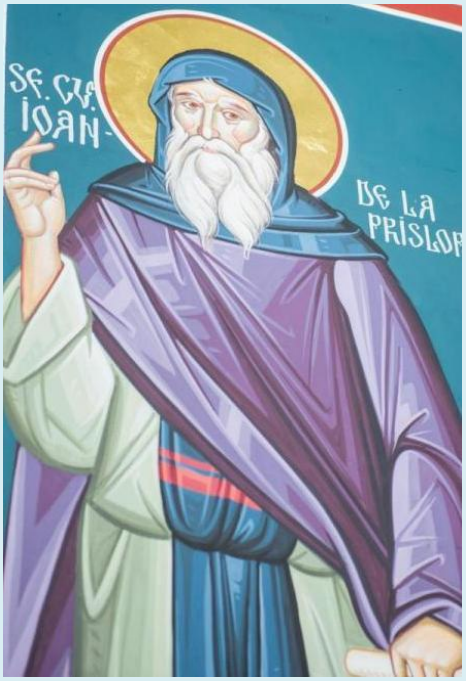

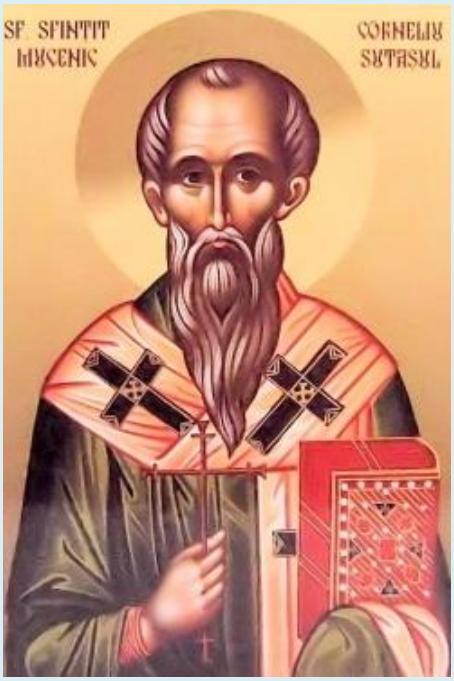

Sfântul cuvios Ioan s-a născut spre sfârşitul veacului al 15-lea, în satul Silvaşul de sus, din apropierea oraşelor Haţeg şi Hunedoara. Dorind să-şi închine viaţa lui Dumnezeu, a părăsit casa părintească şi s-a închinoviat în obştea călugărilor de la Mănăstirea Prislop, ctitorită de Sfântul Nicodim de la Tismana.

După mai mulţi ani s-a retras pe malul abrupt al pârâului Silviuţ, nu departe de mănăstire, unde şi-a săpat singur o chilie în piatră, cunoscută sub numele de Chilia sau Casa Sfântului.

Pe când îşi săpa o fereastră la chilie, doi vânători l-au împuşcat, neştiind că el vieţuieşte acolo.

Sfântul cuvios Ioan de la Prislop stă până astăzi pildă vie de sfinţenie pentru creştini, iar chilia sa rămâne loc de pelerinaj pentru toţi cei care se îndreaptă către străvechea Mănăstire a Prislopului.

***

Astăzi, Biserica Ortodoxă îl pomeneşte şi pe Sfântul sfinţit mucenic Corneliu sutaşul. El a trăit pe vremea Sfinţilor apostoli şi este primul dintre păgâni care a

îmbrăţişat credinţa creştină. Era sutaş în armata romană, având sub ascultarea sa 100 de ostaşi, din ceata ce se chema Italica.

Despre încreştinarea sa ne vorbeşte Sfântul evanghelist Luca în cartea Faptele Apostolilor, la capitolele 10 şi 11.

Sfântul Corneliu sutaşul a fost botezat de Sfântul apostol Petru, în urma unei viziuni pe care apostolul a avut-o, referitoare la primirea păgânilor la Hristos.

După primirea botezului, Corneliu l-a însoţit pe Sfântul apostol Petru în multe din călătoriile sale şi pentru râvna sa cea mare a fost aşezat episcop în Cezareea Palestinei.

Aducând pe mulţi la Hristos-Domnul, Sfântul sfinţit mucenic Corneliu a adormit în pace, încheindu-şi viaţa apostoleşte.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Înainte-prăznuirea Înălțării Sfintei Cruci; Sfinții sfinți mucenici Corneliu sutașul și Ciprian, episcopul Cartaginei; Sfântul cuvios Ioan de la Prislop; Sfinții mucenici din Dobrogea: Macrobie, Gordian, Ilie, Zotic, Lucian şi Valerian

1. Înaintepăznuirea Înălțării Sfintei Cruci - Sărbătorile mari din timpul unui an bisericesc sunt precedate de o zi de preserbare pentru pregătirea sufletească a credincioșilor. Între aceste sărbători se înscrie și cea închinată Sfintei Cruci.

Ziua de astăzi a înainte serbării Înălțării Sfntei Cruci înseamnă începutul acestei sărbători. La slujbele din această zi se adaugă cântări, rugăciuni și lecturi biblice în legătură cu sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci. Este un moment de pregustare a bucuriei sărbătorii Înălțării Sfintei Cruci.

2. Sfântul sfințit mucenic Corneliu sutașul - a fost unul din centurionii împăratului Tiberiu (14-37) din cohorta Italica din orașul Cezareea Palestinei. Deși era păgân, Corneliu era un om bun și milostiv așa cum vedem în Faptele Apostolilor, capitolul X. Aflând despre învățăturile și patimile Domnului nostru Iisus Hristos începuse să creadă și se ruga lui Dumnezeu ca să-l învrednicească a primit Sfântul Botez.

Acest lucru nu era tocmai ușor de împlinit, deoarece creștinii veniți din Iudeea în frunte cu Sfântul apostol Petru susțineau că păgânii trebuie să fie mai întâi tăiați împrejur, să primească legea mozaică și pe urmă să fie botezați.

În Faptele Apostolilor capitolul X, versetele 10-16 se arată descoperirea lui Dumnezeu către Sfântul apostol Petru prin care i se arată că și păgânii pot fi primiți la creștinism numai prin sfântul botez.

Corneliu sutașul a fost cel dintâi păgân primit în creștinism, în felul acesta el a deschis calea păgânilor către Hristos.

După ce a primit sfântul botez, Corneliu a însoțit pe Sfântul apostol Petru în misiunea de propovăduire, iar mai pe urmă a fost hirotonit episcop.

În timp ce se afla în Efes cu Petru şi Timotei, sunt înştiinţaţi că în oraşul Schepsia există păgâni. Au tras la sorți și aceștia au căzut asupra lui Corneliu. Ajungând în oraș, senatorul Dimitrie îl prinde pe Corneliu și îl obligă să jertfească idolilor. Atunci Corneliu s-a rugat lui Dumnezeu și s-a cutremurat pământul, prinzând sub dărâmături pe soția și fiul senatorului. Dumnezeu ascultă rugăciunea lui Corneliu și Evdochia împreună cu Dimitrie sunt scoși teferi de sub dărâmături.

În urma acestei minuni, senatorul Dimitrie se botează împreună cu familia sa și alți 277 de păgâni.

Episcopul Cornelie a construit pe locul vechiului templu păgân, o frumoasă biserică.

Despre moartea sa unii spun că a rămăs până la sfârşit în oraşul Schepsia, iar alții spun că Sfântul apostol Pavel l-a trimis ca episcop în Troada (Troia - Ilion) și că acolo a murit.

3. Sfântul sfințit mucenic Ciprian, episcopul Cartaginei - s-a născut pe la anul 210 în Cartagina, într-o familie păgână nobiliară, foarte bogată, primind numele de Caecilius Ciprianus, poreclit și Thascius. Nu avem informații despre anii tinereții sale, nici despre școlile urmate, dar luând în considerare reputația sa de la vârsta de 35 de ani, când s-a convertit la creștinism, deducem că și-a însușit o cultură profană vastă și profundă.

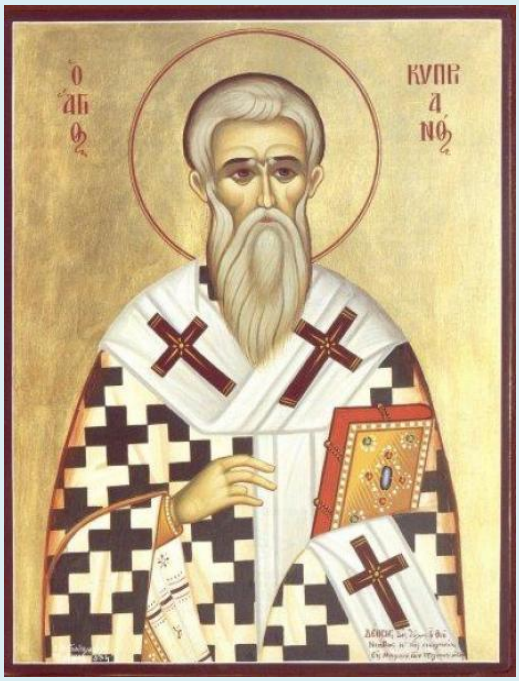

Convertirea la creștinism în anul 245 a fost pregătită timp îndelungat de preotul Caecilianus, pe care Sfântul Ciprian îl respecta și îl iubea ca pe un părinte. Convertirea a produs o schimbare radicală a concepției Sfântului Ciprian despre viață, schimbare de care este uimit el însuși. A fost înzestrat cu două mari virtuți: castitatea și dragostea.

În anul 247 este hirotonit preot, iar după moartea episcopului Donatus este ales în anul 249 episcop al Cartaginei.

Ca episcop s-a preocupat de disciplina în Biserică punând mare accent pe ascultare. În anul 250 în timpul persecuției împăratului Deciu a crescut numărul creștinilor din Africa care au apostaziat. Pentru a curma tulburarea în Biserică, Sfântul Cirpian s-a retras într-un loc ascuns.

După aproximativ 15 luni de absență, Sfântul Ciprian a a avut mult de luptat cu cei care au apostaziat de la creștinism și a introdus ca regulă generală, pentru reintegrarea acestora, penitența. Sfântul Ciprian, cu Biserica Romei și cu episcopii africani, a reprimit pe apostați, însă treptat, după un timp de penitență, excepție făcând cei bolnav pe moarte.

O contribuție deosebită a avut Sfântul Ciprian pe tărâm social, o dată cu izbucnirea ciumei, între anii 252-254 și a unui nou val de persecuții, implicându-se în

numeroase acte de milostenie și întrajutorare creștină. În anul 256 izbucnind persecuția lui Valerian, Sfântul Ciprian a fost exilat la Curubis în luna august.

În anul 257 este chemat din exil de Galeriu Maximus și după unele încercări de atragere a sa la păgânism, nereușite, este condamnat la moarte și executat la data de 14 septembrie 258. Executarea sa s-a făcut prin sabie în localitatea Ager Sexti, lângă Cartagina. Sfântul Ciprian al Cartaginei este părintele ecclesiologiei creștine.

4. Sfântul cuvios Ioan de la Prislop - Cuviosul Ioan s-a născut spre sfârşitul veacului al XV-lea, în satul Silvaşul de sus, din apropierea oraşelor Haţeg şi Hunedoara. El îşi însoţea părinţii la lucrul câmpului unde, treptat, a început să înţeleagă, din contemplarea naturii, înţelepciunea şi atotputernicia Ziditorului tuturor.

Credinţa i-a sporit prin învăţăturile primite de la părinţii săi dreptcredincioşi şi prin rugăciunile făcute în biserica satului, dar şi în singurătate. Dorind să-şi închine întreaga viaţă lui Dumnezeu, a părăsit casa părintească şi s-a închinoviat în obştea călugărilor de la Mănăstirea Prislop, ctitorită de Sfântul Nicodim de la Tismana (†1406), în care se păstrau încă vii amintirea şi rânduiala lăsate de marele stareţ.

După mai mulţi ani şi după ce s-a deprins cu virtuţile ascultării şi smereniei, cu binecuvântarea duhovnicului său s-a retras pe malul abrupt al pârâului Slivuţ, nu

departe de mănăstire, unde şi-a săpat singur o chilie în piatră, cunoscută până azi sub numele de „Chilia” sau „Casa Sfântului”. Aici a vieţuit în neîncetate rugăciuni şi posturi, bine plăcând lui Dumnezeu.

Viaţa sa îmbunătăţită s-a sfârşit, potrivit tradiţiei locului, în acest fel: Pe când îşi făcea o fereastră la chilia lui, doi vânători, de pe versantul celălalt al prăpastiei, l-au vânat, neştiind că vieţuia în acele locuri. Poporul dreptcredincios l-a cinstit cu evlavie ca sfânt încă din timpul vieţii, dar şi după neaşteptatul lui sfârşit.

Vestea despre el s-a răspândit şi în Ţara Românească, de unde au venit câţiva călugări care i-au cerut trupul, ducându-l şi tăinuindu-l într-una din mănăstirile de peste munţi.
Sfântul cuvios Ioan de la Prislop stă până astăzi pildă vie de sfinţenie pentru credincioşii din părţile Haţegului şi Hunedoarei, iar chilia Sfântului rămâne loc de pelerinaj pentru toţi cei ce se îndreaptă către străvechea mănăstire a Prislopului.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ziua de 19 iunie 1992 a trecut în rândul Sfinţilor din calendar pe Sfântul cuvios Ioan de la Prislop, având zi de prăznuire data de 13 septembrie a fiecărui an.

Pentru ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-ne pe noi. Amin.

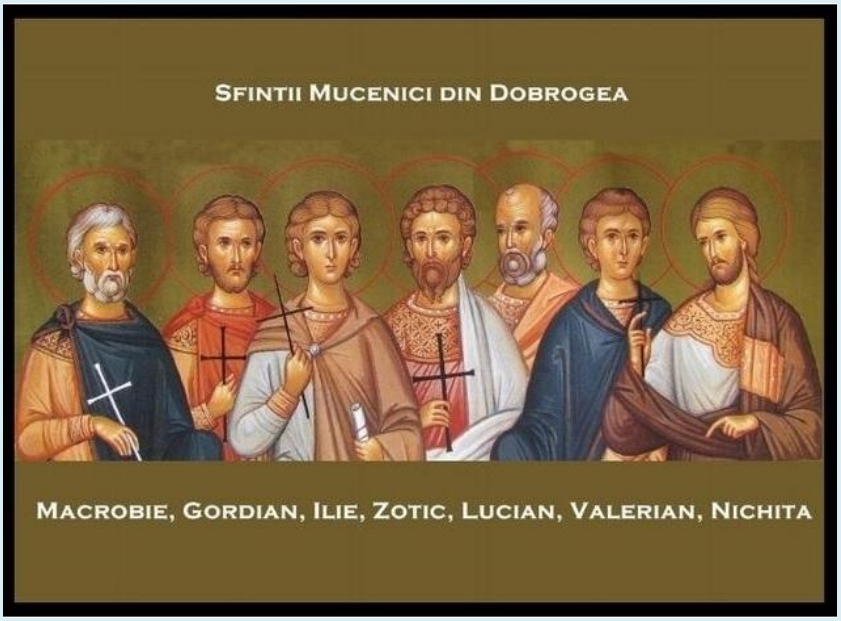

5. Sfântul sfinţit mucenic Gordian şi Sfinţii mucenici Macrovie (Macrobiu), Helie, Valerian, Zotic, Seleuc şi Lucian, au pătimit prin anii 323-324, în timpul persecuţiei lui Liciniu.

Sfinţii Macrobiu şi Gordian erau doi tineri de prin părţile Asiei Mici, unul era din Paflagonia, iar celălalt din Capadocia. Amândoi slujeau la curtea împăratului Liciniu. Dar, într-o zi aflându-se că sunt creştini, au fost exilaţi în Scythia Minor, la Tomis.

Aici a avut loc judecarea şi execuţia Sfinţilor Zotic, Lucian şi Helie, care în final au şi fost decapitaţi pentru faptul că au refuzat să se lepede de credinţa creştină. La aceasta au fost nevoiţi să asiste şi cei doi sfinţi exilaţi de Liciniu.

Ulterior, Macrobiu şi Gordian au primit şi ei mucenicia, fiind condamnaţi la moarte prin ardere în foc. Ultimul dintre cei prăznuiţi în această zi, Sfântul mucenic Valerian, a murit plângând pe mormintele fraţilor săi de credinţă.

Viața și Acatistul Sfântului cuvios Ioan de la Prislop

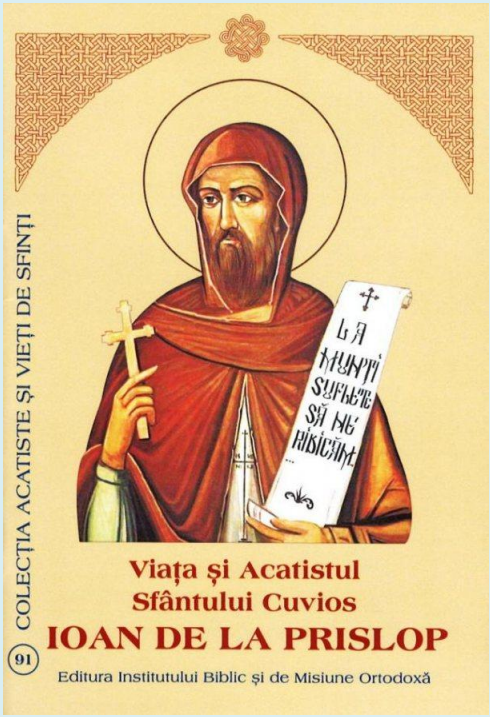

La Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă a Patriarhiei Române a apărut, cu binecuvântarea preafericitului părinte Daniel, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, lucrarea Viața și Acatistul Sfântului cuvios Ioan de la Prislop, în noua colecție de „Acatiste și Vieți de Sfinți". Sfântul cuvios Ioan de la Prislop este sărbătorit de Biserica Ortodoxă Română la 13 septembrie.

***

Cuviosul Ioan s-a născut spre sfârșitul veacului al XV-lea, în satul Silvașul de Sus, din apropierea orașelor Hațeg și Hunedoara. El își însoțea părinții la lucrul câmpului unde, treptat, a început să înțeleagă, din contemplarea naturii, înțelepciunea și atotputernicia Ziditorului tuturor. Credința i-a sporit prin învățăturile primite de la părinții săi dreptcredincioși și prin rugăciunile făcute în biserica satului, dar și în singurătate.

Dorind să-și închine întreaga viață lui Dumnezeu, a părăsit casa părintească și s-a închinoviat în obștea călugărilor de la Mănăstirea Prislop, ctitorită de Sfântul Nicodim de la Tismana (†1406), în care se păstrau încă vii amintirea și rânduiala lăsate de marele stareț.

După mai mulți ani și după ce s-a deprins cu virtuțile ascultării și smereniei, cu binecuvântarea duhovnicului său s-a retras pe malul abrupt al pârâului Slivuț, nu departe de mănăstire, unde și-a săpat singur o chilie în piatră, cunoscută până azi sub numele de „Chilia” sau „Casa Sfântului”. Aici a viețuit în neîncetate rugăciuni și posturi, bine plăcând lui Dumnezeu.

Viața sa îmbunătățită s-a sfârșit, potrivit tradiției locului, în acest fel: Pe când își făcea o fereastră la chilia lui, doi vânători, de pe versantul celălalt al prăpastiei, l-au vânat, neștiind că viețuia în acele locuri.

Poporul dreptcredincios l-a cinstit cu evlavie ca sfânt încă din timpul vieții, dar și după neașteptatul lui sfârșit. Vestea despre el s-a răspândit și în Țara Românească, de unde au venit câțiva călugări care i-au cerut trupul, ducându-l și tăinuindu-l într-una din mănăstirile de peste munți.

Sfântul cuvios Ioan de la Prislop stă până astăzi pildă vie de sfințenie pentru credincioșii din părțile Hațegului și Hunedoarei, iar chilia sfântului rămâne loc de pelerinaj pentru toți cei ce se îndreaptă către străvechea mănăstire a Prislopului.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ziua de 19 iunie 1992 a trecut în rândul Sfinților din calendar pe Sfântul cuvios Ioan de la Prislop, având zi de prăznuire data de 13 septembrie a fiecărui an.

Sfântul Ioan de la Prislop - o pildă vie de sfinţenie

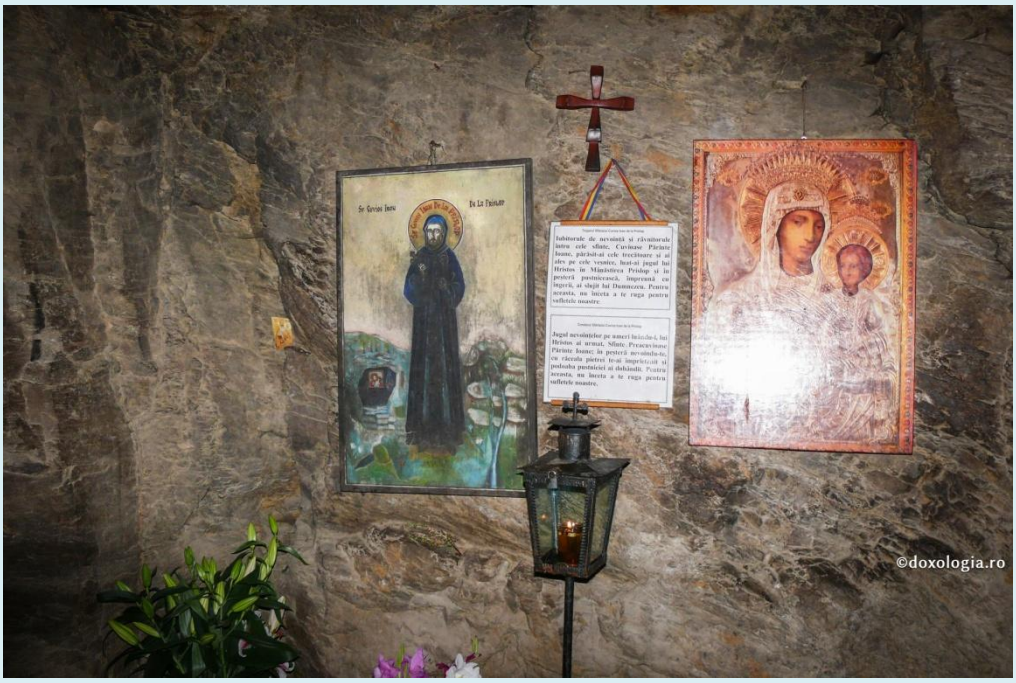

Poporul dreptcredincios l-a socotit sfânt pe Ioan de la Prislop încă din timpul vieţii sale, iar după uciderea lui, această credinţă s-a întărit şi mai mult. Vestea despre viaţa sa aleasă şi mai ales despre moartea lui tragică a ajuns până peste munţi, în Ţara Românească, de unde au venit câţiva cuvioşi călugări, care i-au cerut trupul de la rude, ducându-l într-una din mănăstirile de acolo.

Tradiţia morţii cuviosului Ioan de la Prislop, cunoscută până azi în regiunea respectivă, era menţionată încă din a doua jumătate a veacului al XVIII-lea de acea cronică în versuri intitulată Plângerea sfintei mănăstiri a Silvaşului, din Eparhia Haţegului, din Prislop, scrisă de ieromonahul Efrem.

Presupunem că acest cuvios a trăit în veacul al XV-lea sau în prima jumătate a celui de al XVI-lea. În orice caz, el nu trebuie confundat cu egumenul Ioan, care a cârmuit mănăstirea în a doua jumătate a veacului al XVI-lea, iar în 1585 a fost ales mitropolit al Transilvaniei, cu scaunul în Alba Iulia, păstorind până către anul 1605.

Sfântul Ioan de la Prislop a fost, este şi va fi - pentru credincioşii din părţile Haţegului şi Hunedoarei - o pildă vie de sfinţenie, iar „chilia” sau „casa” lui rămâne mereu un loc de pelerinaj şi de reculegere sufletească pentru toţi cei ce caută cuvânt de mângâiere şi de întărire în locurile de mare frumuseţe naturală ale Prislo-

pului, în care au trăit atâţia cuvioşi călugări cu viaţă aleasă şi bine plăcută lui Dumnezeu.

Acestea au fost motivele pentru care a fost canonizat oficial prin hotărârea sinodală din 20 iunie 1992. Pomenirea lui se va face în ziua de 13 septembrie, el fiind înscris în sinaxar şi în calendarele noastre bisericeşti.

(Pr. prof. Mircea Păcurariu, Sfinţi Daco-Români şi Români, Editura Trinitas, Iaşi, 1994, p. 44)

Sfântul cuvios Ioan de la Prislop, candela nestinsă în rugăciune a Ortodoxiei românești

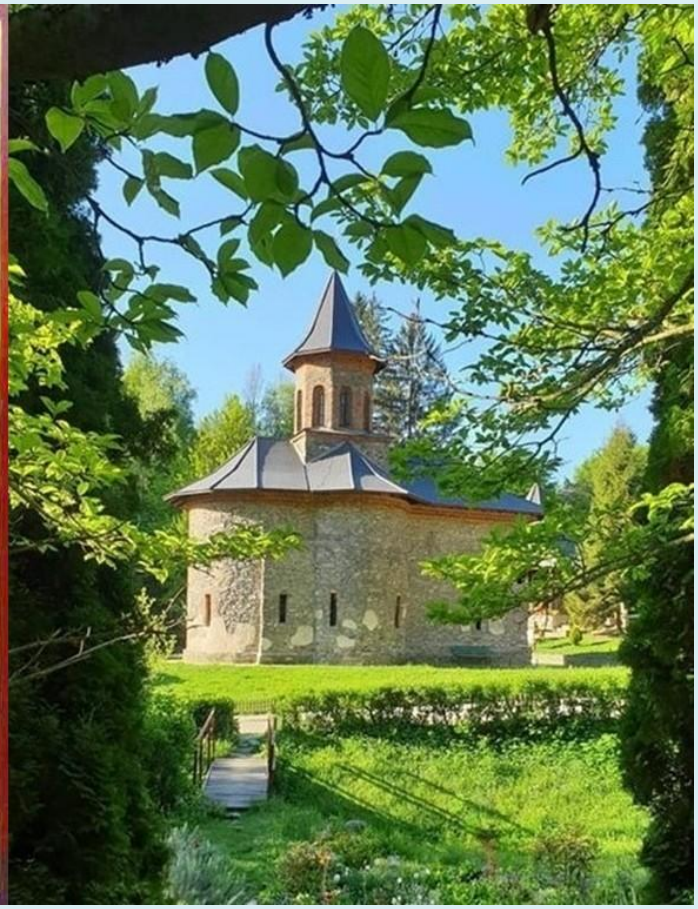

Sfântul cuvios Ioan de la Prislop, doctorul iscusit al bolnavilor, întărirea bătrânilor, învăţătorul tinerilor, grabnicul ascultător al celor ce îl roagă, mângâierea celor întristaţi, liniştitorul sufletelor tulburate, locuitorul cel ales al pustiei, mijlocitorul nostru către Maica Domnului, tărie a Ortodoxiei româneşti, după cum ni-l dezvăluie Acatistul care îi este închinat, este cinstit în Biserica Ortodoxă Română la 13 septembrie.

Originar din Silvașul de Sus, un sat cunoscut tuturor celor care iau calea Prislopului, Sfântul Ioan a părăsit de tânăr casa părintească, îmbrăcând haina monahală la Mănăstirea Prislop.

În volumul ”Sfinți Daco - Romani și Români”, semnat de pr. prof. dr. Mircea Păcurariu, ne sunt prezentate următoarele:

”La aproximativ 15 km de orașele Hunedoara și Hațeg și la vreo 20 km de fosta Sarmizegetusa romană, în mijlocul unor păduri de mesteacăn, într-un cadru natural de o rară frumusețe, se află străvechea mănăstire Prislop, sau a Silvașului, ctitorie a Sfântului Nicodim de la Tismana, sau a ucenicilor săi, ridicată - se pare - pe locul unei așezări sihăstrești și mai vechi. Actuala biserică a mănăstirii are o arhitectură specifică bisericilor din Muntenia și Moldova, a fost ctitorită și înzestrată de domnița Zamfira, fiica lui Moise Basarab al Țării Românești, care după trei căsătorii nefericite în Transilvania, și-a sfârșit zilele aici, la Prislop, în anul 1580.

În decursul existenței sale de șase veacuri, mănăstirea Prislop a îndeplinit un însemnat rol cultural-bisericesc în viața românilor transilvăneni. Aici se pare că s-a retras, spre sfârșitul vieții, însuși Sfântul Nicodim de la Tismana și a copiat cunoscutul Tetraevanghel slavon din 1404-1405, unul din marile valori ale patrimoniului cultural-artistic al țării noastre. De aici sau ridicat doi vrednici ierarhi ai Transilvaniei: mitropolitul Ioan din Alba Iulia - fost egumen - care a păstorit în zilele de glorie ale lui Mihai Viteazul, și episcopul Teofil de la Vad, dar poate și alții, pe care nu îi cunoaștem, în veacurile XVII-XVIII, Prislopul avea o școală, în care se pregăteau „dieci”, candidați la treapta preoției. Iar pe la mijlocul veacului al XVIII-lea, tot din obștea Prislopului s-au ridicat unii apărători ai credinței ortodoxe, în fața încercărilor de atragere a călugărilor de aici la uniație.

Mai presus de toate însă, Prislopul a îndeplinit, de la începuturile sale și până azi, un rol de seamă în întărirea vieții duhovnicești din Țara Hațegului, de pe valea Streiului și din „țara pădurenilor”, situate în apropierea ei. Dar, de trecutul mănăstirii se leagă și amintirea unui tânăr cu numele Ioan, din satul Silvașul de Sus - în hotarul căruia se află și mănăstirea - care și-a părăsit casa părintească, s-a închinoviat în obștea călugărilor de la Prislop, ducând o viață aleasă de rugăciune, împletită cu munca și săvârșirea de fapte bune. După un număr de ani, dorind să ducă o viață și mai liniștită, retrasă cu totul de lume, și-a găsit un loc, ca la 500 m de mănăstire, pe malul prăpăstios al râului Slivuț (Silvuț), unde și-a săpat singur, cu mari nevoințe, o „chilie” în piatră, cunoscută până azi sub numele de „chilia” sau „casa sfântului”. Aici și-a trăit restul zilelor, în neîncetate rugăciuni și ajunări, întocmai ca marii nevoitori întru cele duhovnicești din primele veacuri creștine. Dar a fost voia lui Dumnezeu ca viața lui îmbunătățită să se sfârșească prea devreme.

Spune tradiția populară că, pe când își făcea o fereastră la chilia lui, doi vânători de pe versantul celălalt al prăpastiei, l-au împușcat, fără să știe cine era. Așa s-a săvârșit din viață cuviosul sihastru sau Sfântul Ioan de la Prislop.

Poporul dreptcredincios l-a socotit sfânt încă din timpul vieții sale, iar după uciderea lui, această credință s-a întărit și mai mult. Vestea despre viața sa aleasă și mai ales despre moartea lui tragică a ajuns până peste munți, în Țara Românească, de unde au venit câțiva cuvioși călugări, care i-au cerut trupul de la rude, ducându-l într-una din mănăstirile de acolo.

Tradiția pe care am consemnat-o mai sus, cunoscută până azi în regiunea respectivă, era menționată încă din a doua jumătate a veacului al XVIII-lea de acea cronică în versuri intitulată Plângerea sfintei mănăstiri a Silvașului, din eparhia Hațegului, din Prislop, scrisă de ieromonahul Efrem. Presupunem că acest cuvios a trăit în veacul al XV-lea sau în prima jumătate a celui de al XVI-lea.

În orice caz, el nu trebuie confundat cu egumenul Ioan, care a cârmuit mănăstirea în a doua jumătate a veacului al XVI-lea, iar în 1585 a fost ales mitropolit al Transilvaniei, cu scaunul în Alba Iulia, păstorind până către anul 1605. „Sfântul" Ioan de la Prislop a fost, este și va fi - pentru credincioșii din părțile Hațegului și Hunedoarei - o pildă vie de sfințenie, iar „chilia" sau „casa" lui rămâne mereu un loc de pelerinaj și de reculegere sufletească pentru toți cei ce caută cuvânt de mângâiere și de întărire în locurile de mare frumusețe naturală ale Prislopului, în care au trăit atâția cuvioși călugări cu viață aleasă și bineplăcută lui Dumnezeu.

Acestea au fost motivele pentru care a fost canonizat oficial prin hotărâre sinodală din 20 iunie 1992. Pomenirea lui se va face în ziua de 13 septembrie, el fiind înscris în Sinaxar și în calendarele noastre bisericești."

"Iubitorule de nevoinţă şi râvnitorule întru cele sfinte, cuvioase părinte Ioan, părăsit-ai cele trecătoare şi ai ales pe cele veşnice; luat-ai jugul lui Hristos în Mănăstirea Prislop şi în peşteră pustnicească, împreună cu îngerii, L-ai slăvit pe Dumnezeu. Pentru aceasta, nu înceta a te ruga pentru sufletele noastre." (Tropar)

Sfântul de la Prislop. Minunea pe care foarte puțină lume o știe

Între sfinţii români canonizaţi recent se numără şi un sfânt mai puţin cinstit de puhoiul de oameni ce merge la Mănăstirea Prislop-Hunedoara. Această mănăstire, aşezată într-o zonă liniştită de munte aproape de Haţeg, a fost la început o mică sihăstrie de rugăciune pentru călugării iubitori de Hristos.

La începutul secolului al XV-lea, Sfântul Nicodim de la Tismana întemeiază aici mănăstire cu viaţă de obşte, numită multă vreme Mănăstirea Silvaşul, după satul cu acelaşi nume din apropiere. Aici s-au nevoit de-a lungul secolelor XV-XVIII mulţi călugări cu viaţă sfântă din Transilvania şi de peste Carpaţi.

Unul dintre marii sihaştri de la Prislop, care a rămas în evlavia credincioşilor din Ţara Haţegului şi din întreaga noastră ţară, este şi cuviosul Ioan de la Prislop, cinstit în tradiţia locală cu numele de „Sfântul Ioan de la Silvaş”.

Amintirea lui se păstrează pe scurt, atât în tradiţia orală legată de Mănăstirea Prislop, cât şi într-o cronică anonimă în versuri compusă de localnici, intitulată „Plângerea Sfintei Mănăstiri a Silvaşului, din eparhia Haţegului din Prislop”, scrisă în secolele XVII-XVIII.

După aceste izvoare orale şi scrise, cuviosul Ioan era localnic din satul Silvaşul de Sus, fiu de părinţi foarte credincioşi. Renunţând la căsătorie din marea sa dragoste pentru Hristos, fericitul Ioan intră în obştea Mănăstirii Prislop (Silvaşul) pe la sfârşitul secolului al XV-lea sau începutul celui următor.

Nevoindu-se aici mulţi ani în aspre osteneli, precum: post îndelungat, rugăciuni neîncetate, lacrimi, privegheri şi ascultare şi sporind mult în sfinţenie, cuviosul Ioan s-a retras în munte la desăvârşita linişte, pe valea pârâului Silvuţ. Aici, la un kilometru mai sus de mănăstire, în malul stâncos şi adânc al pârâului, marele sihastru şi-a săpat singur cu dalta o mică chilie ce se păstrează şi astăzi şi este cunoscută în partea locului cu numele de „chilia" sau „casa sfântului".

Credincioşii aveau mare evlavie către el şi multă încredere în rugăciunile lui, încât îl cinsteau ca sfânt încă din viaţă şi veneau adesea la peşteră să-i spună necazurile şi să-i ceară sfatul.

În această peşteră, săpată cu atâta osteneală de mâinile lui, s-a nevoit cuviosul Ioan mulţi ani, luptându-se cu bărbăţie cu ispitele diavolilor. Căci, uneori îl luptau cu somnul, alteori, cu dureri în trup şi năluciri de tot felul; alteori, cu duhul desfrânării îl chinuiau, iar alteori, cu părerea de sine şi cu duhul slavei deşarte îl ameninţau. Însă, fericitul sihastru, întărindu-se cu semnul Sfintei Cruci, cădea la rugăciune cu mâinile înălţate la cer şi nu se ridica până nu-i alunga pe demoni.

Dar câţi ani s-a nevoit aici în „casa sfântului", pe câţi a vindecat cu rugăciunile sale şi care erau ostenelile cele de taină numai singur Dumnezeu le ştie!

Văzând diavolul că este mereu biruit prin rugăciunile cuviosului Ioan, a reuşit să-l ucidă într-un chip ca acesta. Pe când cuviosul Ioan îşi săpa cu dalta o fereastră în peretele chiliei, un om înarmat de pe malul celălalt al pârâului, fiind la vânătoare, l-a împuşcat cu îngăduinţa lui Dumnezeu, crezând că este o fiară. Astfel şi-a dat duhul în mâinile Mântuitorului nostru Iisus Hristos, ca un mare sihastru martir şi rugător neadormit al neamului nostru.

Apoi, rudele i-au ridicat sfintele moaşte din peşteră şi le-au depus în biserica satului. Auzind despre ele, câţiva călugări din Ţara Românească au cerut moaştele cuviosului Ioan de la Prislop, pe care, primindu-le în dar, le-au dus peste Carpaţi, la mănăstirea lor. Probabil, au fost duse la Tismana, la Bistriţa Olteană, la Curtea de Argeş sau Cozia, care au fost dintotdeauna atât de legate de credincioşii şi mănăstirile Transilvaniei. Sufletul lui însă este numărat în ceata sfinţilor şi se roagă pentru mântuirea tuturor.

Sfântul Ioan de la Prislop a fost canonizat la 20-21 iunie, 1992, şi se prăznuieşte la 13 septembrie.

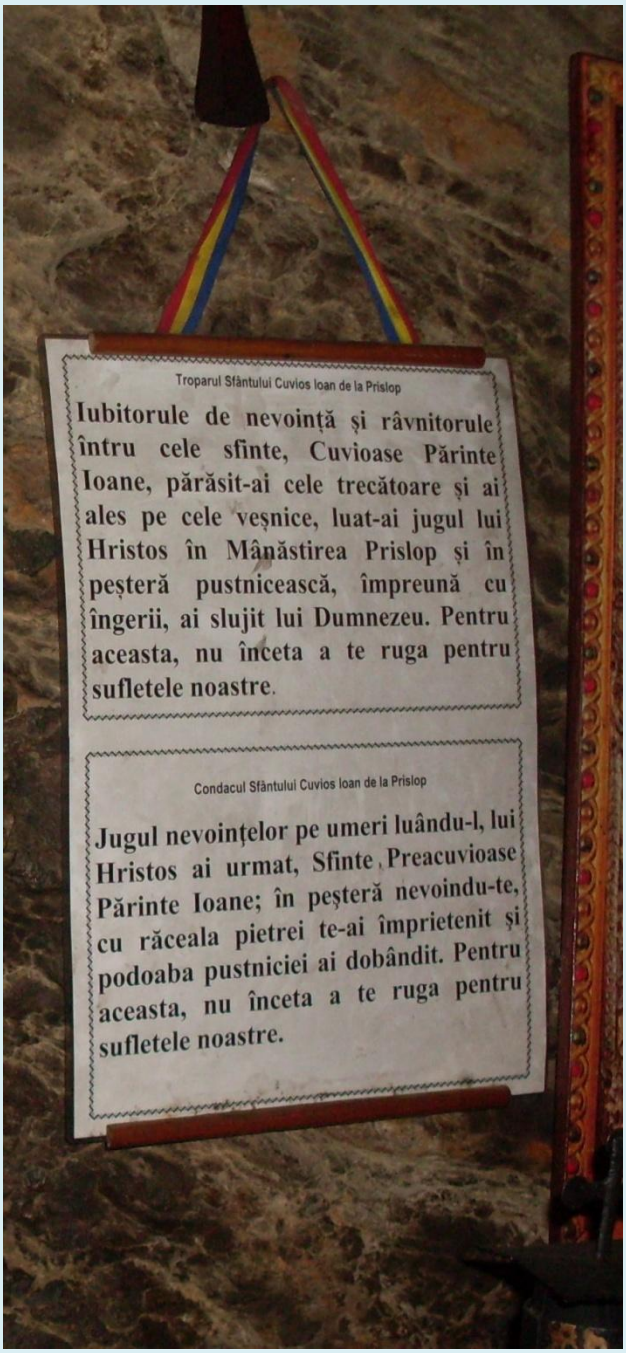

Pildă de sfinţenie. În cartea sa, „Sfinţi români”, pr. prof. dr. Mircea Păcurariu spune că Ioan de la Prislop a fost, este şi va fi - pentru credincioşii din părţile Haţegului şi Hunedoarei - o pildă vie de sfinţenie, iar „chilia” sau „casa” lui rămâne mereu un loc de pelerinaj şi de reculegere sufletească pentru toţi cei care caută cuvânt de mângâiere şi de întărire în locurile de mare frumuseţe naturală ale Prislopului, în care au trăit atâţia cuvioşi călugări cu viaţă aleasă şi bine plăcută lui Dumnezeu.

Minuni săvârșite încă din timpul vieții

„Numai Dumnezeu ştie cum şi-a săpat chilia acolo!” De pe atunci era foarte căutat de credincioşi, care îl considerau un sfânt în viaţă pentru mulţimea vindecărilor care aveau loc după ce Ioan se ruga pentru cei care veneau să-i ceară ajutor.

Foto Minunea de lângă mormântul lui Arsenie Boca, de la Prislop. Peştera neştiută în care a trăit călugărul Ioan, devenit sfânt pentru Ortodoxie

Grota călugărului Ioan a devenit loc de rugăciune pentru pelerini. Foto: Daniel Guţă

Mănăstirea Prislop îşi leagă numele de imaginea părintelui Arsenie Boca, al cărui mormânt a devenit loc de pelerinaj pentru un număr impresionant de pelerini. La aceeaşi mănăstirea a vieţuit, în urmă cu cinci secole, un alt duhovnic, a cărui poveste a făcut ca numele său să fie trecut între sfinţii Bisericii Ortodoxe Române.

Mănăstirea Prislop, unul dintre locurile de poveste ale Hunedoarei, nu poartă doar amintirea părintelui Arsenie Boca, la mormântul căruia vin să se roage un număr tot mai mare de pelerini, dar şi pe cea a sihastrului Ioan, canonizat de Biserica Ortodoxă.

Călugărul care a trăit la Prislop şi-a săpat singur o chilie în stâncă, care a devenit în prezent un loc de rugăciune pentru vizitatori. A murit împuşcat de vânătorii care l-au confundat cu un animal sălbatic.

Într-o zi obişnuită de februarie câteva mii de oameni vin la Mănăstirea Prislop. Cei mai mulţi dintre ei se aşează la coadă pe aleea care duce la mormântul părintelui

Arsenie Boca, unde se roagă cu speranţă. Aleea pietruită din cimitir este ocupată mai tot timpul de o mulţime de credincioşi. Oamenii urcă tăcuţi spre mormânt, pentru a se închina, aprind candele şi aşează flori.

Mulţi dintre ei se întorc apoi spre biserică, fără să ştie că la numai câteva zeci de metri de locurile de veci împodobite cu crini a fost zidită chilia unui pustnic considerat sfânt.

Grota din preajma mormântului

Pentru a ajunge la grota Sfântului Ioan de la Prislop, canonizat în 1992, pelerinii urcă pe o potecă în pădure, apoi coboară trecând peste treptele cioplite în stâncă şi peste cele din rădăcini groase, mai fac apoi câţiva paşi pe marginea unei râpe, şi se găsesc în faţa chiliei săpate în piatră. Pentru a ajunge în interior, pelerinii mai urcă câteva trepte cioplite în stâncă. Maicile de la Prislop au amenajat o balustradă pe marginea potecii şi la intrarea în chilie.

Înăuntru, un perete este ocupat de icoana sihastrului, o cruce, un tablou religios şi un felinar. Într-un alt colţ al chiliei se află un loc pe care sunt aşezate candelele şi lumânările aprinse de credincioşi, iar o cutie a milei este aşezată în chilie. Reprezentanţii mănăstirii îi înştiinţează pe vizitatori, printr-o pancartă, să nu mai introducă bani printre crăpăturile grotei.

Numărul celor care ajung să viziteze grota este mult mai mic faţă de cel al pelerinilor veniţi să se roage la mormântul părintelui Arsenie Boca. Accesul este mai dificil din cauza potecii înguste, însă efortul, spun oamenii, merită din plin.

Liniştea lăcaşului este tulburată doar de rugăciunile vizitatorilor, amestecate cu susurul izvorului ce străbate valea.

Povestea pustinicului Ioan de la Prislop este mai puţin cunoscută decât cele legate de părintele Arsenie Boca. Despre pustnicul Ioan se spune că a trăit în urmă cu cinci secole într-un sat din Ţara Haţegului, şi a intrat de tânăr în obştea călugărilor. În acea vreme, în locul unde se află în prezent mănăstirea exista doar biserica şi, potrivit documentelor vremii, câteva construcţii din lemn ale unei mai vechi mănăstiri, în care locuiau ceilalţi călugări. Sihastrul Ioan şi-a săpat singur în stâncă o chilie întunecoasă, şi s-a retras în singurătate.

Ucis de vânători

„Se spune ca un tânăr pe numele Ioan, din satul Silvaşul de sus - în hotarul căruia se afla şi Sfântul Locaş - a părăsit casa părintească, s-a închinoviat în obştea călugărilor de le Prislop, ducând o viaţă aleasă de rugăciune, împletită cu munca şi săvârşirea de fapte bune. După un număr de ani, dorind să ducă o viaţă şi mai liniştită, retrasă cu totul de lume, a găsit un loc, ca la 500 metri de mănăstire, pe malul prăpăstios al râului Slivuţ (Silvuţ), unde şi-a săpat singur cu mari nevoinţe, o

chilie de piatră, cunoscută până azi sub numele de "chilia" sau iarăşi "casa sfântului". Aici şi-a petrecut restul zilelor în neîncetate rugăciuni şi ajunări, întocmai ca marii nevoitori întru cele duhovniceşti din primele veacuri creştine. Dar a fost voia lui Dumnezeu ca viata lui îmbunătăţită să se sfârşească prea devreme.

Spune tradiţia populară că pe când îşi facea o fereastră la chilia lui, doi vânători de pe versantul celălat al prăpastiei l-au împuşcat, fără să ştie cine era. Aşa s-a săvârşit din viaţă cuviosul sihastru sau Sfântul Ioan de la Prislop", îl descria Mircea Păcurariu, autorul cărţii "Sfinţi Români", ediţia 1987.

Nu se cunosc informaţii despre cât a trăit Ioan şi nici unde a fost înmormântat, însă chilia sa, devenită loc de rugăciune pentru vizitatorii mănăstirii, este dovada existenţei sale.

Povestea sihastrului, relatată de un călugăr

Un călugăr al mănăstirii Prislop, pe nume Efrem, îl aminteşte pe sihstru într-un document din 1762, în care scria următoarele versuri.

„Şi atunci, un tânăr oarecare din sat,/
Numele lui Ioan, Sfântului Nicodim a urmat;/
Din lume şi rudenii cu totul au ieşit,/
De aici la mine au venit./
Într-o stâncă, chilie şi-au făcut,/
În care slujind, lui Dumnezeu a plăcut/
Şi pe el după sfârşit Dumnezeu l-a proslăvit;/
Peştera şi acum se găseşte/
Şi "Chilia Sfântului" se numeşte./
Iară după oarecare întâmplare,/
Cu a lui Dumnezeu înainte apărare,/
Rudele sfântului cele din sat/
Moaştele cu totul le-au ridicat/
Şi în Ţara Românească le-au adus/
La oarecare mânăstire le-au pus./
Însă la neamul lui pururea se pomeneşte/
Fiindcă şi o părticică din moaştele lui se găseşte".

Sfântul Ioan de la Prislop este sărbătorit în 13 septembrie, cu o zi înainte de hramul mănăstirii. Imaginea sihastrului care şi-a săpat chilia în stânca din apropierea

bisericii rămâne însă, de cele mai multe ori, eclipsată de cea a părintelui Arsenie Boca, la mormântul căruia vin să se roage un număr impresionant de pelerini.

Spre chilia călugărului Ioan de la Prislop

La Mănăstirea Prislop ajung săptămânal mii de oameni din toate colţurile ţării. Cei mai mulţi vin aici pentru a se ruga la mormântul părintelui Arsenie Boca. Duhovnicul născut în 29 septembrie 1910 în comuna hunedoreană Vaţa de Sus a slujit la mănăstirea Prislop şi la mănăstirea Brâncoveanu din Munţii Făgăraş şi a fost unul dintre martirii închisorilor din regimul comunist.

După moartea sa, în 1989, Mănăstirea Prislop, unde a fost înmormântat, a devenit un loc de pelerinaj pentru creştinii din toate zonele ţării. Cel mai mare pelerinaj are loc în 28 noiembrie, când este comemorat fostul stareţ, ctitor şi duhovnic de la Prislop.

Mănăstirea se află la aproximativ 10 kilometri de oraşul Haţeg şi la 20 de kilometri de Hunedoara, aparţinând de satul Silvaşul de sus (Haţeg).

Sursa:
https://adevarul.ro/locale/hunedoara/foto-minunea-mormantul-arsenie-boca-prislop-pestera-nestiuta-trait-calugarul-ioan-devenit-sfant-ortodoxie-1_54e37e6f448e03c0fdb6964c/index.html

Sfinte moaşte

Părticele din moaştele Sfântului se află la: Mănăstirea Prislop, Hunedoara (la aproximativ 30 de Km mai spre sud de oraşul Hunedoara şi aproximativ 10 Km sud de oraşul Haţeg).

- Peştera Sfântului Ioan de la Prislop.
- Mănăstirea Prislop - Haţeg.

Teodor Danalache - Peştera Sfântului Ioan de la Prislop

Sfântul Ioan de la Prislop îşi leagă numele de măreaţa Mănăstire Prislop, mult iubită de Părintele Arsenie Boca. Sfântul Ioan de la Prislop s-a retras din mănăstire, la 500 de metri distanţă, pe râul Slivat, unde şi-a construit o chilie din piatră, cunoscută şi azi sub numele de "Casă Sfântului". Se presupune că a trăit aici în secolul al XV-lea sau în prima jumătate a secolului al XVI-lea.

Peştera Sfântului Ioan de la Prislop

Un tânăr cu numele Ioan, din satul Silvaşul de Sus şi-a părăsit casa părintească, s-a inchinoviat în obştea călugărilor de la Prislop, ducând o viaţă aleasă de rugăciune, împletită cu munca şi săvârşirea de fapte bune. După un număr de ani, dorind să ducă o viaţă şi mai liniştită, retrasă cu totul de lume, şi-a găsit un loc, ca la 500 metri de mănăstire, pe malul prapăstios al răului Silvuţ (Slivuţ) unde şi-a săpat singur, cu mari nevoinţe, o chilie în piatră, cunoscută până azi sub numele de "chilia sau casa sfântului".

Săpându-şi peştera într-o stâncă sub munte, asemenea altor sihaştri, s-a nevoit acolo singur până la moarte cu grele şi neştiute osteneli. ***Cuviosul Ioan Sihastrul, bineplăcând lui Dumnezeu şi umplându-se de darul Duhului Sfânt, s-a săvârşit în acea peşteră în ultimele decenii ale secolului XVII, proslăvindu-se după moarte ca făcător de minuni.*** El însă, a murit foarte devreme din cauza unui vânător care, văzându-l în gura peşterii şi confundându-l cu un animal sălbatic, l-a împuşcat.

Aici şi-a trăit restul zilelor, în neîncetate rugăciuni şi ajunări, întocmai ca marii nevoitori intru cele duhovniceşti din primele veacuri creştine. Dar a fost voia lui Dumnezeu ca viaţa lui îmbunătăţită să se sfârşească prea devreme. Spune tradiţia populară că, pe când îşi făcea o fereastră la chilia lui, doi vânători de pe versantul celălalt al prăpastiei, l-au împuşcat, fără să ştie cine era. Aşa s-a săvârşit din viaţa cuviosul sihastru sau "sfântul" Ioan de la Mănăstirea Prislop.

Acest monah marcant a fost canonizat în iunie 1992 de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Romane. ***Despre Ioan Sihastrul vorbeşte atât tradiţia locală cât şi călugărul Efrem, autor al "Plângerii Mănăstirii Silvaşului", scrisă după anul 1762, prin următoarele versuri:***

"Şi atunci, un tânăr oarecare din sat
Numele lui Ioan, Sfântului Nicodim a urmat;
Din lume şi rudenii cu totul au ieşit
De aici la mine au venit.
Într-o stâncă chilie şi-au făcut
În care slujind, lui Dumnezeu a plăcut
Şi pe el după sfârşit Dumnezeu l-a proslăvit;
Peşteră şi acum se găseşte
Şi "Chilia Sfântului" se numeşte.

Iară după oarecare întâmplare,
Cu a lui Dumnezeu înainte apărare,
Rudele sfântului cele din sat
Moaştele cu totul le-au ridicat
Şi în Ţara Românească le-au adus
La oarecare mănăstire le-au pus.
Însă la neamul lui pururea se pomeneşte
Fiindcă şi o părticică din moaştele lui se găseşte."

Sfântul cuvios Ioan de la Prislop nu trebuie confundat cu egumenul Ioan, care a cârmuit mănăstirea în a doua jumătate a secolului al XVI-lea, iar în anul 1585 a fost ales Mitropolit al Transilvaniei cu scaunul la Alba-Iulia. El a fost Mitropolit al Transilvaniei timp de 20 de ani (1585 -1605).

http://www.youtube.com/watch?v=R9xg5rkQZ_g

Mănăstirea Prislop – scurt istoric

Silvaşul de sus

De aproape şapte secole, Mănăstirea Prislop reprezintă unul din cele mai importante aşezăminte religioase ortodoxe din Transilvania. În decursul existenţei sale de peste şase veacuri, mănăstirea a îndeplinit un rol cultural semnificativ în viaţa românilor transilvăneni.

Mănăstirea a fost ridicată în a doua jumătate a secolului al XIV-lea de Sfântul Nicodim, ulterior canonizat, considerat astăzi drept reorganizatorul şi îndrumătorul monahismului românesc la începutul Evului Mediu.

Sfântul Nicodim a venit din Ţara Românească, unde titorise Mănăstirile Tismana şi Vodiţa. Mănăstirea Prislop a fost construită în acelaşi stil - triconc - ca şi ele şi este singura de acest fel din Transilvania.

Scurt istoric

Mănăstirea Prislop este cunoscută şi sub numele de "Silvaş", după satul Silvaşu de Sus, găsit pentru prima dată în documente în anul 1360. La 200 de metri de actuala biserica se află locul numit "La Mănăstirea Bătrână", dovada existenţei acolo a unei mănăstiri mai vechi, din lemn.

Nu se cunosc începuturile mănăstirii. Deoarece era amplasată pe pământuri care ţinuseră de nobilii români din Ciula, se poate presupune că ei au fost ctitorii laici ai locaşului. Nu se poate vorbi, cu nici un fel de date pozitive, despre vreo sihăstrie din secolele XIII-XIV.

Biserica actuală a Mănăstirii Prislop datează de la sfârşitul secolului al XIV-lea şi a fost construită din piatră, în plan triconic, cu turla pe naos, arhitectură specifică bisericilor din Ţara Românească. ***Istoriografia mănăstirii arată că Sfântul Nicodim de la Mănăstirea Tismana a copiat la Prislop, între anii 1404-1405, "Tetravanghelul slavon" aflat azi la Muzeul de Artă.***

Există o singură mărturie care este consemnată despre prezenţa lui Nicodim de la Tismana, în Ungaria medievală. Ea este însemnarea de pe Evangheliarul său: "Această Sfântă Evanghelie a scris-o popa Nicodim în Ţara Ungurească (1404-1405)".

Timp de aproape un secol şi jumătate, nu se mai cunosc documente despre mănăstire, dar se consideră că ea a continuat viaţa duhovnicească a credincioşilor din împrejurimi. Mănăstirea a fost rezidită din temelii tot din piatră şi în plan triconic de Domniţa Zamfira, refugiată în Transilvania după moartea tatălui său, Moise Vodă, domn al Ţării Româneşti, mort în anul 1530, în lupta de la Viişoara.

În urma morţii celui de al doilea soţ - Stanislaw Nisowsky -, Domniţa Zamfira şi-a petrecut restul vieţii la Mănăstirea Prislop, unde moare în luna martie a anului 1580. Piatra funerară a mormântului ei se găseşte în dreapta pronaosului bisericii. Ea conţinea inscripţii latine şi chirilice.

Anul 1629 aduce noi mărturii documentare despre Prislop. Acestea sunt legate de vizita în Rusia a trei călugări: Ieromonahul Teodosie, Ieromonahul Macarie şi Ierodiaconul Ghedeon.

După aceasta consemnare, vreme de un secol nu se mai scrie nimic despre mănăstire, dar însemnări din zidurile exterioare dovedesc continuitatea vieţii duhovniceşti, că numele diaculuiPatru din Ciula, al Mitropolitului Sava Brâncovici, precum şi anul 1670. Se mai presupune că, în această perioadă, la Prislop a existat o şcoală pentru pregătirea candidaţilor la preoţie.

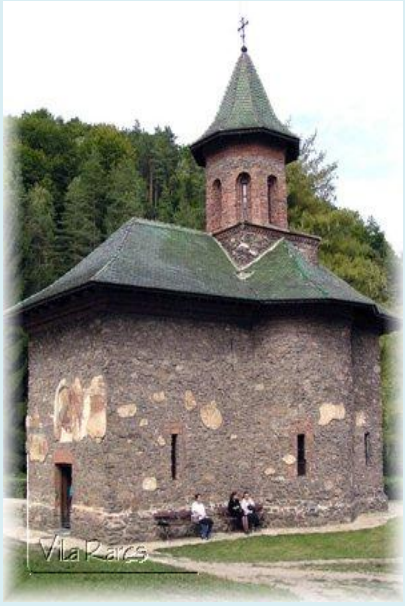

Pe la începutul secolului al XVIII-lea, Mitropolitul ortodox Atanasie Angliei din Alba-Iulia a oferit o carte Prislopului, iar Maria Tereza, printr-un decret din iunie 1747, cerea să se ia măsuri împotriva călugărilor care apărau ortodoxia în părţile Haţegului.

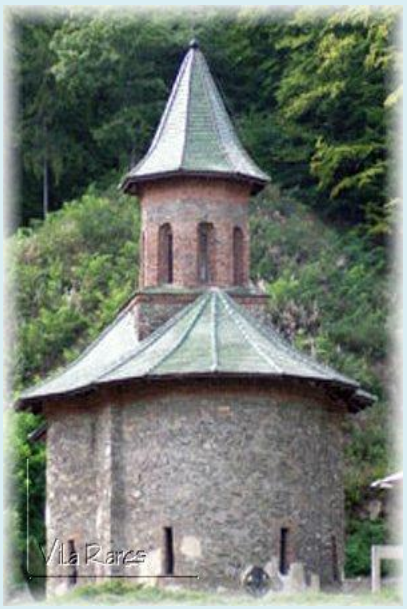

La data de 23 iunie 1749, Arhimandritul Filotei, superiorul Mănăstirii Sfânta Treime din Blaj, i-a trimis la Prislop pe călugării Varlaam şi Nichita ca s-o restaureze. La data de 4 iunie 1756, Episcopul Petru Pavel Aron de la Blaj (1754-1764) le dă carte de recomandare călugărilor Mănăstirii Prislop ca să strângă ajutoare pentru aceasta. În deceniul al şaselea al secolului al XVIII-lea, se reface mănăstirea din nou de către egumenul Varlaam, călugării Ioan şi Pavel Sălăgeanu.

Ca urmare a răscoalei de la Cioara, din anii 1759-1761, condusă de Ieromonahul Sofronie, pentru păstrarea ortodoxiei, Episcopul unit Petru Pavel Aron din Blaj

cere, la data de 12 aprilie 1762, ca egumenul Varlaam şi călugărul Inocenţiu Boşi să fie prinşi şi duşi la Blaj, iar ceilalţi călugări de la Prislop şi Plosca să fie alungaţi.

Generalul austriac Nicholaus Adolf Bukow ordonă, la data de 5 iunie 1762, ca cele două mănăstiri să fie distruse prin incendiere. În anul 1775 mănăstirea este reintemeiată, iar ieromonahul Nichita este consemnat ultima oară la 2 aprilie 1778.

După moartea egumenului Macarie, în anul 1810, mănăstirea a fost dată în grija preoţilor de mir din satele vecine. În istoria mănăstirii este consemnată ca importanţă vizita vicarului Ştefan Moldovan din Haţeg, între anii 1852-1853, care notează în jurnal o descriere detaliată a mănăstirii. Se mai cunoaşte din documente că, în 1873, s-a aşezat la mănăstire credinciosul Aron Sârbu, probabil cu gândul de a se călugări, dar a murit după trei ani.

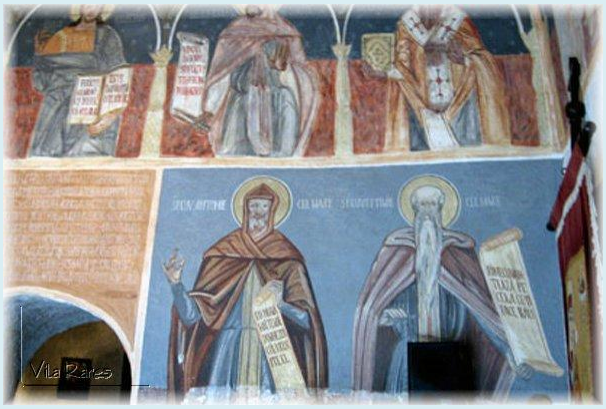

La iniţiativa vicarului Nicolae Nestor din Haţeg, după anul 1897, are loc o nouă restaurare a bisericii, care se termină în anul 1899. După această restaurare încep să fie interesaţi de soarta mănăstirii episcopii uniţi din Lugoj.

La data de 19 mai 1901, aici a slujit episcopul Dimitrie Radu, cu un sobor de 40 de preoţi, iar la 25 mai 1905, urmaşul său, Vasile Hossu, şi tot în anul 1905, mănăstirea este vizitată de Nicolae Iorga, care lasă o succintă descriere a ei.

În anii 1908-1909 s-a făcut o nouă restaurare a mănăstirii, prin strădania Episcopului Vasile. Pictorul ardelean Octavian Smigelschi vizitează mănăstirea, în luna august 1909, pentru întocmirea documentaţiei privind pictarea ei. Din primăvara anului 1911 a fost rânduit ca egumen Ieromonahul Leon Manu, care a strâns în jurul lui câţiva vieţuitori.

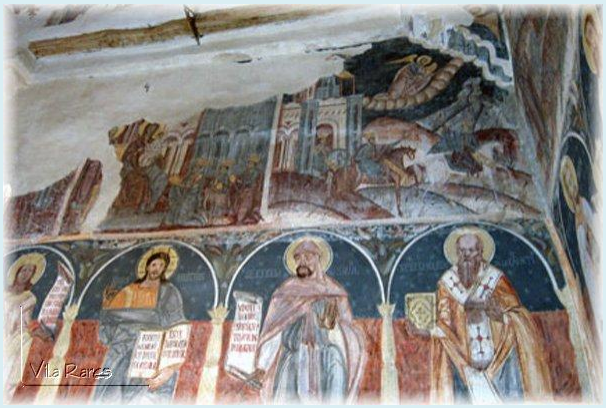

În zilele de 8-21 mai 1913 a fost readusă de la Blaj "Icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni", iar la 24-25 mai în acelaşi an a fost resfinţită de episcopii Valeriu Traian Frenţiu, al Lugojului, şi Vasile Hossu, al Gherlei.

Între anii 1923 şi 1924, arhitectul Rudolf Vagner din Hunedoara a efectuat câteva lucrări de consolidare şi o restaurare ornamentală a faţadelor exterioare care a schimbat mult aspectul arhitectonic iniţial.

La data de 25 noiembrie 1948, Mitropolitul Ardealului, Nicolae Bălan (1920-1955), îl aduce aici pe Ieromonahul Arsenie Boca, de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, iar în 1950 au fost aduse şi maicile.

Ieromonahul Arsenie Boca a rămas în mănăstire până în 1989, an în care a şi trecut la Domnul. El a sculptat personal catapeteasma şi executat mai multe lucrări de renovare a bisericii şi a celorlalte clădiri, fapt pentru care este considerat astăzi ca cel de al treilea ctitor al mănăstirii. Mormântul său se află în cimitirul Mănăstirii Prislop.

În urma decretului nr. 410/1959, şi Mănăstirea Prislop, ca, de altfel, majoritatea mănăstirilor, a fost desfiinţată, fără a avea în vedere importanţa ei spirituală în viaţa românilor "de dincolo de Carpaţi". De fapt, era perioada instalării ateismului, care tocmai aceasta urmărea, desfiinţarea spiritualităţii româneşti.

Abia în anul 1976 a fost din nou reînfiinţată, tot ca mănăstire cu destinaţie pentru maici. După anul 1990 s-au făcut lucrări de consolidare şi restaurare atât a bisericii, cât şi a clădirilor pentru stăreţie, chilii şi cămine aflate la răsărit de biserică.

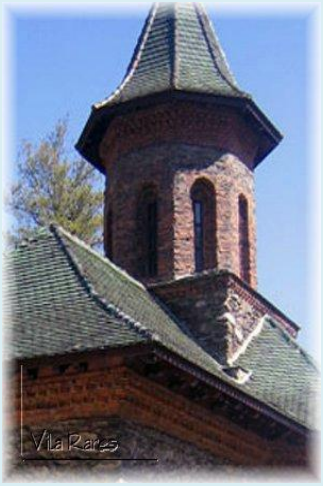

În anul 1991, în incinta mănăstirii a fost înfiinţat Seminarul Teologic Monahal Sfânta Ecaterina, cu o durată de şcolarizare de cinci ani. Unele maici şi eleve îşi desăvârşesc talentul artistic continuând vechiul meşteşug românesc al pictării de icoane pe sticlă. Şcolilor seculare de iconari de la Nicula, Arpas sau Laz li se alătură acum cea de dată mai recentă, de la Prislop.

Sfântul Ioan de la Prislop

De numele mănăstirii se leagă existenţa Sfântului Ioan de la Prislop, care s-a retras de la mănăstire la 500 de metri pe râul Slivat, unde şi-a construit o chilie din piatră, cunoscută şi azi sub numele de "Casa Sfântului". Se presupune că a trăit aici în secolul al XV-lea sau în prima jumătate a secolului al XVI-lea.

Săpându-şi peştera într-o stâncă sub munte, asemenea altor sihaştri, s-a nevoit acolo singur până la moarte cu grele şi neştiute osteneli. Cuviosul Ioan Sihastrul, bineplăcând lui Dumnezeu şi umplându-se de darul Duhului Sfânt, s-a săvârşit în acea peşteră în ultimele decenii ale secolului XVII, proslăvindu-se după moarte ca făcător de minuni. El însă, a murit foarte devreme din cauza unui vânător care, văzându-l în gura peşterii şi confundându-l cu un animal sălbatic, l-a împuşcat.

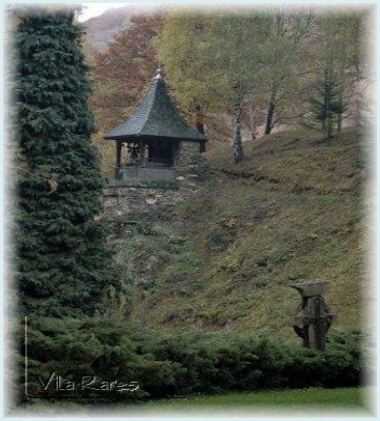

Acest monah marcant a fost canonizat în iunie 1992 de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. ***Despre Ioan Sihastrul vorbeşte atât tradiţia locală cât şi călugărul Efrem, autor al "Plângerii Mănăstirii Silvaşului", scrisă după anul 1762, prin următoarele versuri:***

"Şi atunci, un tânăr oarecare din sat
Numele lui Ioan, Sfântului Nicodim a urmat;
Din lume şi rudenii cu totul au ieşit
De aici la mine au venit.

Într-o stâncă chilie şi-au făcut
În care slujind, lui Dumnezeu a plăcut
Şi pe el după sfârşit Dumnezeu l-a proslăvit;
Peştera şi acum se găseşte
Şi "Chilia Sfântului" se numeşte.

Iară după oarecare întâmplare,
Cu a lui Dumnezeu înainte apărare,
Rudele sfântului cele din sat
Moaştele cu totul le-au ridicat
Şi în Ţara Românească le-au adus
La oarecare mănăstire le-au pus.
Însă la neamul lui pururea se pomeneşte
Fiindcă şi o părticică din moaştele lui se găseşte."

Sfântul cuvios Ioan de la Prislop nu trebuie confundat cu egumenul Ioan, care a cârmuit mănăstirea în a doua jumătate a secolului al XVI-lea, iar în anul 1585 a fost ales Mitropolit al Transilvaniei cu scaunul la Alba-Iulia. El a fost Mitropolit al Transilvaniei timp de 20 de ani (1585 -1605).

Şi amintim aici că de la Prislop mai mulţi călugări au fost ridicaţi în scaune vlădiceşti, ultimul fiind Teofil, episcop de Vad la anul 1615, care a păstorit până în anii 1622-1623, după care nu se mai ştie nimic de el.

Părintele Arsenie Boca - scurtă biografie

Nu departe de chilia Sfântului Ioan, se află locul de odihnă al unui alt vieţuitor al mănăstirii: Părintele Arsenie Boca. Torturat şi "vânat" de către securitate până la sfârşitul vieţii, ***Părintele Arsenie este considerat a fi al treilea ctitor al actualei mănăstiri deoarece, în toţi anii în care s-a nevoit aici (41 de ani)*** a pictat fresce şi icoane deosebit de valoroase astăzi, a reorganizat viaţa de obşte şi a redat mănăstirii strălucirea şi frumuseţea de care se bucura astăzi mii de credincioşi veniţi chiar şi de peste hotare.

Părintele Arsenie Boca se naşte la 29 septembrie 1910, la Vaţa de Sus, lângă Brad, judeţul Hunedoara. Părinţii săi, Iosif şi Cristina, îi pun la botez numele Zian. Din anul 1929, tânărul Zian începe şcoala primară în satul natal şi apoi intră la Liceul Naţional Ortodox "Avram Iancu" din Brad, pe care-l absolvă în anul 1929.

În anul 1929, tânărul seminarist se e înscrie la Institutul Teologic din Sibiu, iar în 1933 el pleacă la studii în capitală. Mitropolitul Nicolae Bălan îl trimite cu bursă la Academia de Arte Frumoase din Bucureşti. Face studii cu profesorul Costin Petrescu.

Pe lângă studiile teologice, el urmează şi cursuri de medicină (în special cele de anatomie), participă cu interes la prelegerile de mistică ale lui Nichifor Crainic. Frecventează şi alte cursuri în domeniul culturii şi artei.

La data de 29 septembrie 1935 el este hirotonit diacon celib. Din anul 1939, după terminarea Academiei de Arte Frumoase, el urmează o scurtă perioadă de ucenicie în monahism la Sfântul Munte Athos.

La reîntoarcerea în ţară, el aduce cu sine câteva manuscrise ale Filocaliei fostului său profesor de la Sibiu, Părintele Dumitru Stăniloae, cu care colaborează la realizarea în limba română a acestei lucrări.

Părintele Arsenie Boca scrie după dictatul Părintelui Stăniloae, realizează coperta Filocaliei şi susţine lucrarea de tipărire prin numărul mare de abonamente pe care le procură. Pe bună dreptate Părintele Dumitru Stăniloae îl numeşte "ctitor de frunte al Filocaliei româneşti".

În luna iunie a anului 1939, el intră în obştea Mănăstirii Brâncoveanu de la Sâmbăta de Sus. Doar peste un an, la 3 mai 1940, el este tuns în monahism la Mănăstirea Sâmbătă de Sus, primind acum numele de Arsenie. Peste doi ani, la 10 aprilie 1942, este hirotonit preot.

În anul 1943, la izvorul Văii Sâmbătă, lângă un povârniş aproape vertical, terasează stânca. În interiorul masivului, scobeşte o deschizătură pe care o lărgeşte în interior, cu intenţia de a realiza o chilie în inima muntelui. Acest lucru nu ajunge la bun sfârşit deoarece, în anul 1943, el intră în atenţia Securităţii.

În anul 1945, părintele este anchetat la Râmnicu Vâlcea, iar în următorul an, la Braşov. La data de 7 mai 1948, de Izvorul Tămăduirii, este ultimul mare praznic sărbătorit la Sâmbăta. Mişcarea religioasă de aici are anvergură naţională.

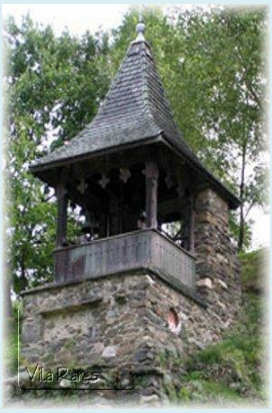

În anul 1948, Patriarhul Justinian se gândeşte să-l cheme pe Părintele Arsenie la treapta arhieriei. În acelaşi an, este anchetat la Făgăraş. La data de 25 noiembrie 1948, Mitropolitul Nicolae Bălan îl aduce personal la Prislop pe Ieromonahul Arsenie Boca.

Localizare şi căi de Acces

Mănăstirea Prislop este situată la aproximativ 30 de kilometri mai spre sud de oraşul Hunedoara şi aproximativ 10 kilometri sud de oraşul Haţeg. Accesul spre mănăstire este uşor, până la Silvaşu de Sus circulând autobuze din Hunedoara, iar din Silvaşu de Sus până la mănăstire sunt numai 3 kilometri pe drum asfaltat.

Drumul spre mănăstire ne oferă privelişti minunate, în mare parte pe culmea dealurilor cu orizont larg deschis spre Valea Streiului şi spre Ţara Pădurenilor, iar din Haţeg până la Silvaşu avem superbă depresiune a Haţegului, care se întinde până la poalele munţilor Retezat.

Ansamblul mănăstiresc este construit la altitudinea de 580 de metri, într-o poiană înconjurată de mult spaţiu verde, după care urmează dealurile acoperite cu păduri de stejar, fag, carpen, pin, molid, mesteceni şi arbuşti.

La răsărit, după Valea Perilor, urmează dealul şi Vârful Pleşului, la sud, Dealul cu mesteceni, Dealul Frunţii şi Valea Melcheşului, la apus, Dealul Secuiului, Dosul Silvaşului şi Valea Teiului, iar în plan mai îndepărtat, munţii Poiana Ruscăi; la nord-vest, dealul Mănăstirea Bătrână; la nord, dealul Brătoiu şi Valea lui Brătoiu, iar la nord-est, Vârful Jidovenilor. Pe valea piscului Slăvut, pe care este aşezată mănăstirea, întâlnim pasul - trecătoarea - Prislop, din Valea Cernei spre Ţara Haţegului.

Arhimandrit Ioanichie Bălan - Mănăstirea Prislop (Silvaşul de Sus)

Mănăstirea Prislop (Silvaşul de Sus) - Sec. XIII-XVIII

Această sihăstrie de la poala Munţilor Parâng şi Prislop este numărată printre cele mai vechi şi mai renumite aşezări monahale din Transilvania. Primii sihaştri s-au stabilit în pădurile Silvaşului pe la sfârşitul secolului XIII şi începutul secolului XIV. Ei veneau, fie de la Mănăstirea Râmeţ din Munţii Apuseni, unde era o vestită tradiţie de viaţă eremită, fie de la Mănăstirea Hodos-Bodrog de pe Valea Mureşului, amândouă existente în secolul XIII.

Mănăstirea Prislop

Sihaştrii din pădurile Silvaşului se nevoiau în colibe de lemn, iar rugăciunile de obşte le făceau într-o mică biserică de lemn cu hramul "Sfântul Ioan Teologul", pe care şi-au înălţat-o cu mâinile lor pe valea pârâului Prislop. Această mică aşezare isihastă era cunoscută la început sub numele de Sihăstria Prislop sau Sihăstria Sfântul Ioan Teologul. Alegerea acestui hram oglindeşte lucrarea şi măsura vieţii duhovniceşti la care tindeau sihaştrii din Munţii Parâng şi Prislop. Fără îndoială, călugării acestei sihăstrii erau iscusiţi lucrători ai rugăciunii lui Iisus şi cunoscători ai vieţii monahale din Ţara Românească şi Muntele Athos. Se consideră că unii dintre ei s-ar fi nevoit un timp şi la Athos, unde l-au cunoscut pe Cuviosul Nicodim cel Sfinţit.

Odată cu întemeierea Mănăstirii Tismana (1377-1378), Sihăstria Prislop intră sub supravegherea duhovnicească a Sfântului Nicodim, el însuşi mare sihastru şi dascăl al liniştii. Valea Jiului forma o punte directă de legătură între mica sihăstrie din Ţara Haţegului şi Tismana. Pe aici urca cuviosul spre Prislop şi cerceta pe călugării de peste munţi, apoi se întorcea din nou în lavră. Aceste vizite erau legate şi de Mănăstirea Visina, întemeiată de Sfântul Nicodim pe valea superioară a Jiului.

Prin anul 1400, din motive necunoscute, Cuviosul Nicodim se stabileşte pentru câţiva ani la Prislop. Aici înnoieşte biserica şi chiliile cu ajutoare de la Mircea cel Bătrân, adună în jurul său peste 30 de sihaştri, afară de cei care se nevoiau singuri în poienile munţilor, şi introduce viaţa de obşte. în anul 1405 marele stareţ se află încă la Prislop, după cum reiese din însemnarea de pe Evangheliarul său: "Această Sfântă Evanghelie a scris-o popa Nicodim în Ţara Ungurească în 6913 (1404-1405)".

Sub influenţa directă şi personală a Sfântului Nicodim, Sihăstria Prislop a cunoscut cea mai înaltă trăire duhovnicească din istoria sa, situându-se în fruntea tuturor sihăstriilor din Transilvania. Totodată Prislopul devine metoc pentru multă vreme al Mănăstirii Tismana.

Pe la jumătatea secolului XVI, Sihăstria Prislop ajungând aproape în ruină, în anul 1564 a fost zidită "din temelie" de Zamfira, fiica lui Moise Voievod din Ţara Românească. ***De la această dată Sihăstria Prislop devine mănăstire şi este cunoscută un timp sub numele de "Silvaşul", după numele satului din apropiere.***

Cei doi egumeni, Ioan şi Teofil, sporesc mult viaţa duhovnicească la Prislop şi încurajează nevoinţa isihastă în pădurile şi munţii din jurul mănăstirii, unde se nevoiau sihaştri renumiţi. Ei măresc obştea călugărilor şi întemeiază la Prislop şcoala de învăţătură bisericească pentru tinerii care urmau să devină preoţi la sate. în anul 1585 egumenul Ioan ajunge mitropolit la Alba Iulia (Bălgrad), iar Teofil devine în 1615 episcop la Vad.

În prima jumătate a secolului XVII s-a nevoit în jurul Mănăstirii Prislop un sihastru sfânt, anume Ioan, de loc din satul vecin Silvaşul de Sus. Acest cuvios, luând din tinereţe jugul lui Hristos şi dorind să urmeze nevoinţei Sfântului Nicodim de la Tismana, s-a făcut călugăr în Mănăstirea Prislop. Apoi, săpându-şi peştera într-o stâncă sub munte, asemenea altor sihaştri, s-a nevoit acolo singur până la moarte cu grele şi neştiute osteneli. Cuviosul Ioan Sihastrul, bineplăcând lui Dumnezeu şi umplându-se de darul Duhului Sfânt, s-a săvârşit în acea peşteră în ultimele decenii ale secolului XVII, proslăvindu-se după moarte ca făcător de minuni.

După anul 1700, din cauza tulburărilor religioase aduse de uniaţie în Transilvania, moaştele cuviosului Ioan Sihastrul au fost duse la o mănăstire din Ţara Românească, probabil la Tismana, unde mai târziu s-au înstrăinat.

Despre acest sihastru sfânt vorbeşte atât tradiţia locală cât şi călugărul anonim, autor al "Plângerii Mănăstirii Silvaşului", scrisă după anul 1762, prin următoarele versuri:

Şi atunci, un tânăr oarecare din sat
Numele lui Ioan, Sfântului Nicodim a urmat;
Din lume şi rudenii cu totul au ieşit
De aici la mine au venit.

Într-o stâncă chilie şi-au făcut
În care slujind, lui Dumnezeu a plăcut
Şi pe el după sfârşit Dumnezeu l-a proslăvit;

Peştera şi acum se găseşte
Şi "Chilia Sfântului" se numeşte.

Iară după oarecare întâmplare,
Cu a lui Dumnezeu înainte apărare,
Rudele sfântului cele din sat
Moaştele cu totul le-au ridicat

Şi în Ţara Românească le-au adus
La oarecare mănăstire le-au pus.
Însă la neamul lui pururea se pomeneşte
Fiindcă şi o părticică din moaştele lui se găseşte.

În prima jumătate a secolului XVIII Mănăstirea Prislop, ca metoc şi fiică duhovnicească a Mănăstirii Tismana, a rezistat cu tărie împotriva uniaţiei. Apoi, fiind distrusă din ordinul împărătesei de la Viena, călugării şi sihaştri de la Prislop se risipesc prin munţi şi se retrag la mănăstirile din nordul Olteniei, fără a se mai şti nimic despre ei. ***În prezent Prislopul este mănăstire de călugăriţe.***

Mănăstirea Prislop – Haţeg

Aşezată într-o poiană, înconjurată de un peisaj mirific, Mănăstirea Prislop se află la 13 km de Haţeg. De aproape şapte secole, ea reprezintă unul din cele mai importante aşezăminte religioase ortodoxe din Transilvania. A fost ridicată în a doua jumătate a secolului al XIV-lea de Părintele Nicodim, ulterior sanctificat, considerat astăzi drept reorganizatorul şi îndrumătorul monahismului românesc la începutul Evului Mediu

El a venit din Ţara Românească, unde titorise manăstirile Tismana şi Vodiţa.
Mănăstirea Prislop a fost construită în acelaşi stil TRICONC ca şi ele şi este singura de acest fel din Transilvania. Al doilea ctitor al mănăstirii a fost Domniţa Zamfira, fiica domnitorului muntean Moise Basarab, refugiată în Transilvania după moartea tatălui său. Se spune că Domniţa Zamfira era foarte bolnavă când a venit la Prislop şi s-a vindecat bând apă din izvorul cu puteri tămăduitoare din curtea mănăstirii. Mormântul ei se află în pronaosul bisericii.

Avutul cel mai de preţ al mănăstirii este icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni, dăruită tot de domniţa Zamfira în 1580, când s-a încheiat reconstruirea bisericii.

Mănăstirea a avut o existenţă zbuciumată. A fost incendiată în 1762 din ordinul generalului Bukow, iar călugării ortodocşi au fost alungaţi.

Aproape două secole a aparţinut Bisericii Române Unită cu Roma (greco-catolică). A revenit la cultul iniţial în octombrie 1948. O lună mai târziu a fost adus la Prislop Părintele Arsenie Boca. Licenţiat în teologie şi absolvent al Academiei de Arte Frumoase din Bucureşti, el este considerat al treilea ctitor al mănăstirii pentru că, timp de 41 de ani cât a fost stareţ şi, apoi, duhovnic al mănăstirii, a reorganizat-o, a reconstruit-o şi a pictat-o, dându-i strălucirea de astăzi.

Din 1976, Prislopul este mănăstire de maici. În 1991 a fost înfiinţat în incinta ei Seminarul Teologic Monahal Sfânta Ecaterina, cu o durată de şcolarizare de cinci ani.

Unele maici şi eleve îşi desăvârşesc talentul artistic continuând vechiul meşteşug romanesc al pictării de icoane pe sticla. Şcolilor seculare de iconari de la Nicula, Arpas sau Laz li se alătură acum cea de dată mai recentă, de la Prislop

Mormântul părintelui Arsenie de la mănăstirea Prislop constituie azi unul din importantele locuri de pelerinaj din ţară, unii considerându-l sfânt.

La peştera Sfântului Ioan de la Prislop oamenii vin şi astăzi să se roage. Ajunşi din toate colţurile ţării sau din străinătate.

Mănăstirea Prislop

Aflată la 13 kilometri de Haţeg, mănăstirea de maici de la Prislop a răsărit într-o zonă în care natura s-a întrecut pe sine, conturând nişte peisaje superbe. Aşezământul datează din secolul XIV, istoria acestuia fiind extrem de zbuciumată. Şi asta deoarece o bună bucată de timp a fost preluată de Biserica greco-catolică, revenind la ortodocşi în 1948. Aici se mai află mormântul Părintelui Arsenie şi peştera Sfântului Cuvios Ioan de la Prislop.

www.bogdanpitaru.ro

www.bogdanpitaru.ro

Portal.tfm.ro

Portal.tfm.ro

Portal.tfm.ro

Sf. Cuvios Ioan
Sf. Cuvios Ioan De La Prislop
De La Prislop

Popas la peştera Sfântului Ioan de la Prislop (galerie foto)

foto: Pr. Silviu Cluci

Se spune că un tânăr cu numele Ioan, din satul Silvaşul de Sus - în hotarul căruia se află şi sfântul locaş - a părăsit casa părintească, s-a închinoviat în obştea călugărilor de la Prislop, ducând o viaţă aleasă de rugăciune, împletită cu munca şi săvârşirea de fapte bune.

După un număr de ani, dorind să ducă o viaţă şi mai liniştită, retrasă cu totul de lume, a găsit un loc, ca la 500 de metri de mănăstire, pe malul prăpăstios al râului Slivuţ (Silvuţ), unde şi-a săpat singur, cu mari nevoinţe, o chilie în piatră, cunoscută până azi sub numele de „chilia" sau „casa sfântului". Aici şi-a petrecut restul zilelor în neîncetate rugăciuni şi ajunări, întocmai ca marii nevoitori întru cele duhovniceşti din primele veacuri creştine.

Dar a fost voia lui Dumnezeu ca viaţa lui îmbunătăţită să se sfârşească prea de-vreme. Spune tradiţia populară că pe când îşi făcea o fereastră la chilia lui, doi vânători de pe versantul celălalt al prăpastiei l-au împuşcat, fără să ştie cine era. Aşa s-a săvârşit din viaţă cuviosul sihastru sau „Sfântul" Ioan de la Prislop.

SPRE PEȘTERA
SFÂNTULUI
IOAN
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

VĂ RUGĂM
NU APRINDEȚI
LUMÂNĂRI
ÎN PĂDURE !
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

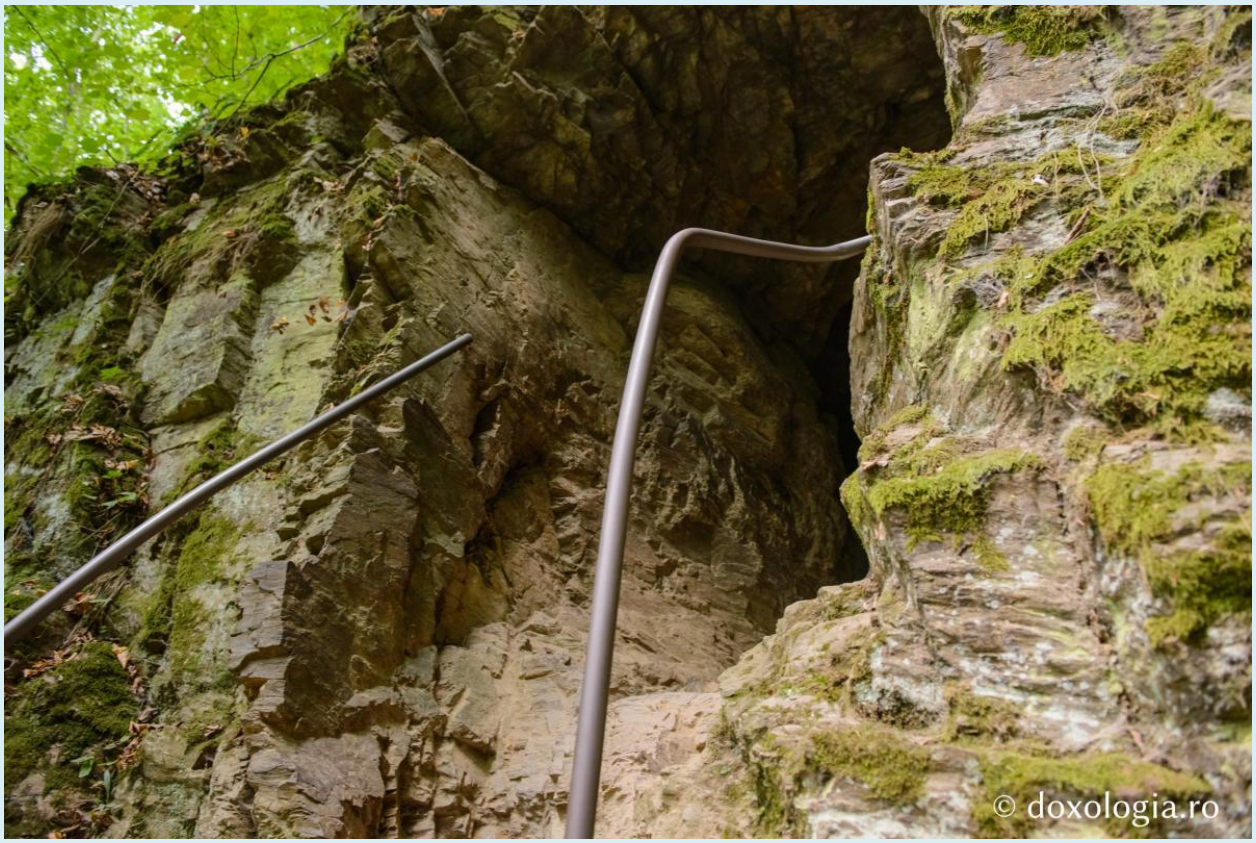
© doxologia.ro

VĂ ROGĂM
NU APROPIAȚI
LUMÂNĂRI
© doxologia.ro

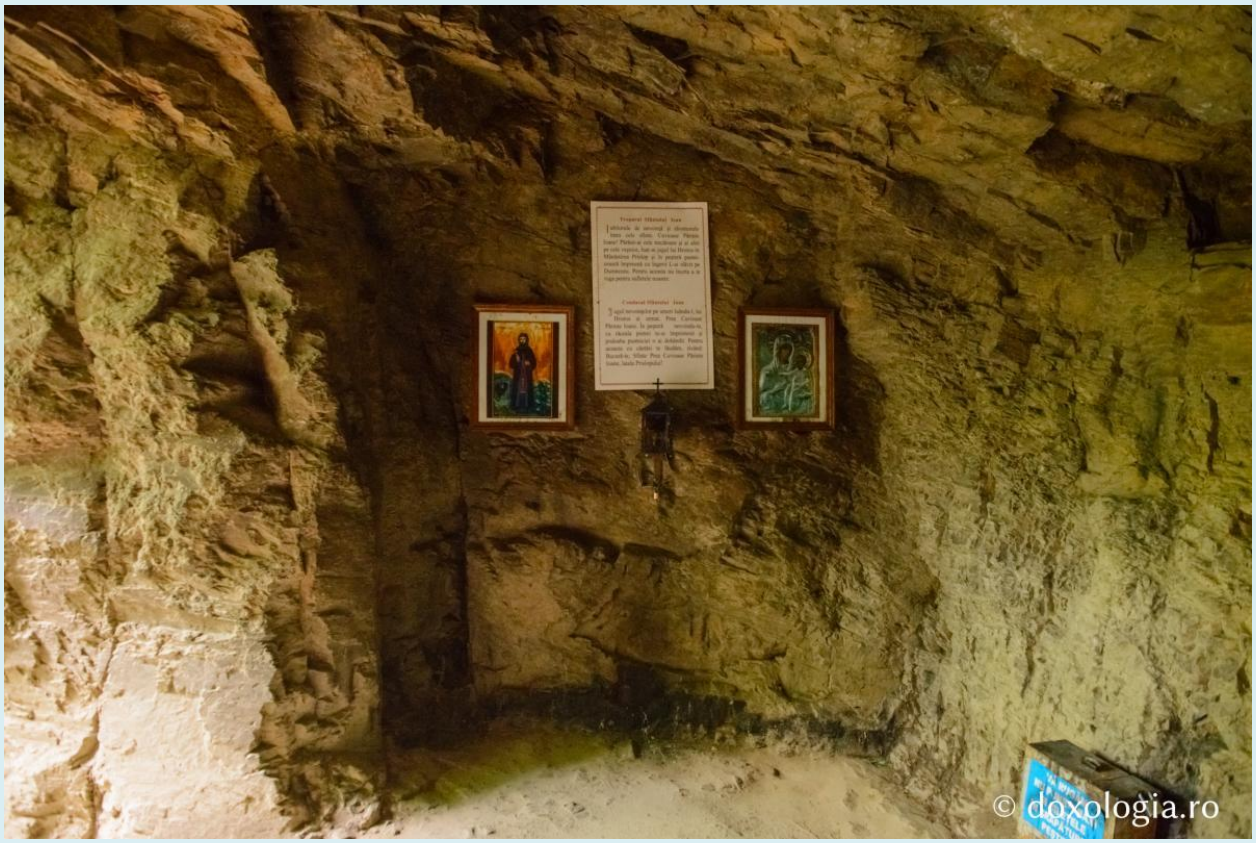
© doxologia.ro

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

91

Viața și Acatistul Sfântului Cuvios IOAN DE LA PRISLOP

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Iubitorule de nevoință și râvnitorule întru cele sfinte, Cuvioase Părinte Ioane, părăsit-ai cele trecătoare și ai ales pe cele veșnice; luat-ai jugul lui Hristos în Mănăstirea Prislop și, în peșteră pustnicească, împreună cu îngerii, L-ai slăvit pe Dumnezeu; pentru aceasta, nu înceta a te ruga lui Hristos pentru sufletele noastre.”

Troparul Sfântului Cuvios
Ioan de la Prislop

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-317-3

Icoane

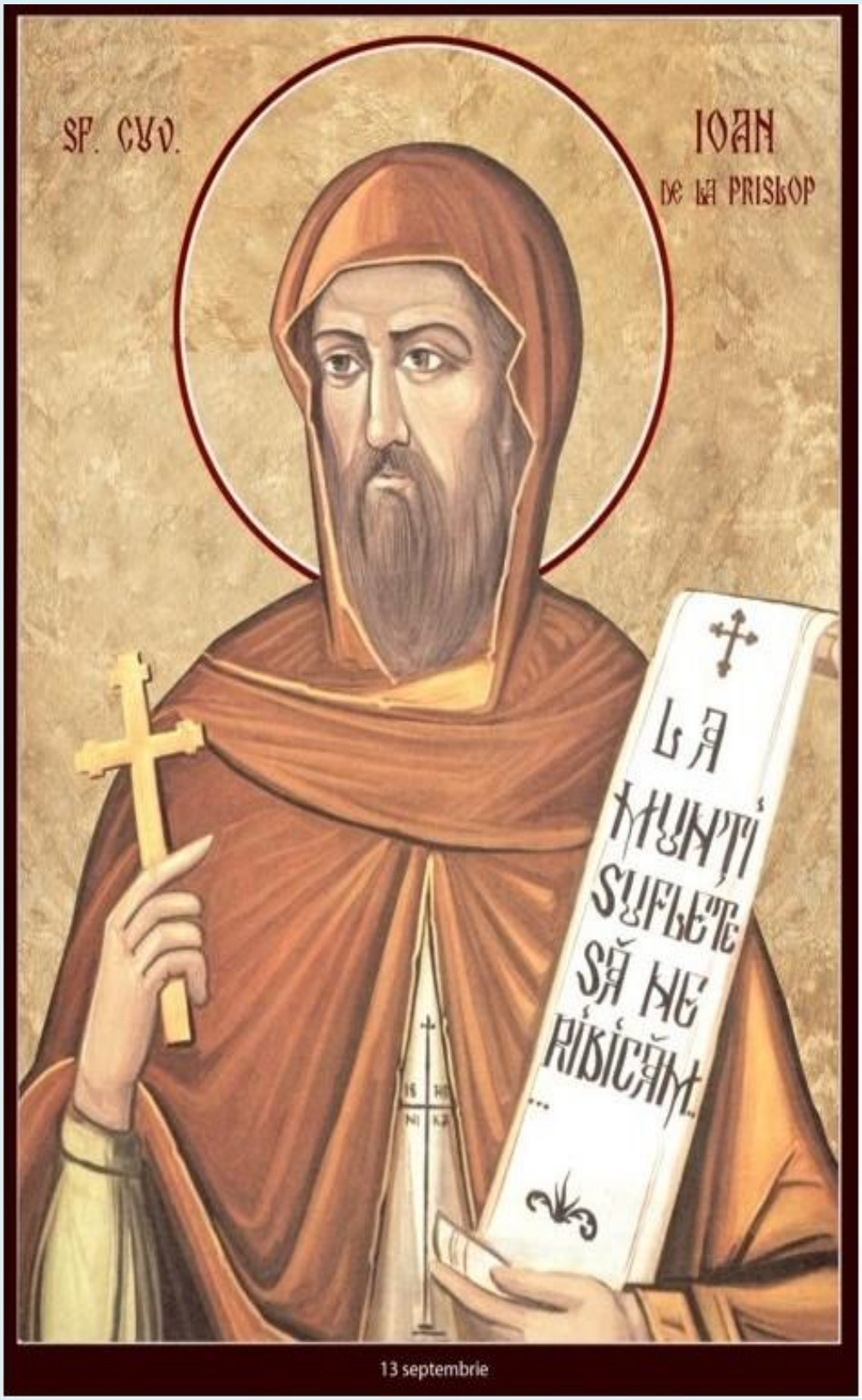
SF. CUV.
IOAN
DE LA PRISLOP
LA MUNTI SUFLETE SĂ NE RĂBICĂM...
13 septembrie

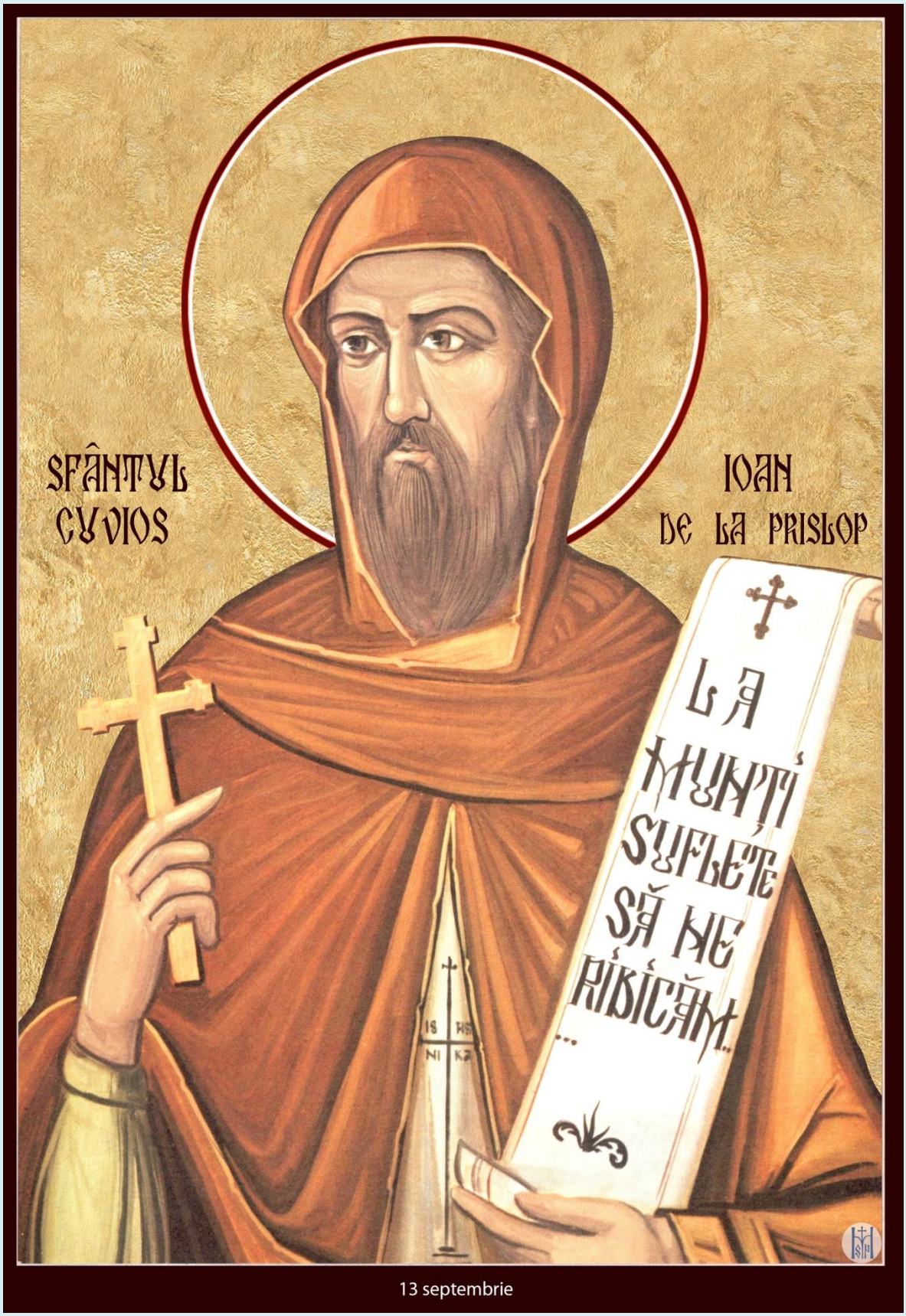

13 septembrie

LA MUNȚI SUFLETE SĂ NE RIDICĂM...

LA
MUNȚI
SUFLETE
SĂ NE
RIBICĂM...
doxologia.ro

LA
MUNȚI
SUFLETE
SĂ NE
RIBICĂM...

SE. CUV IOAN DE LA PRISLOP.
LA MUNȚI SUFLETE SĂ NE RIBICĂM...

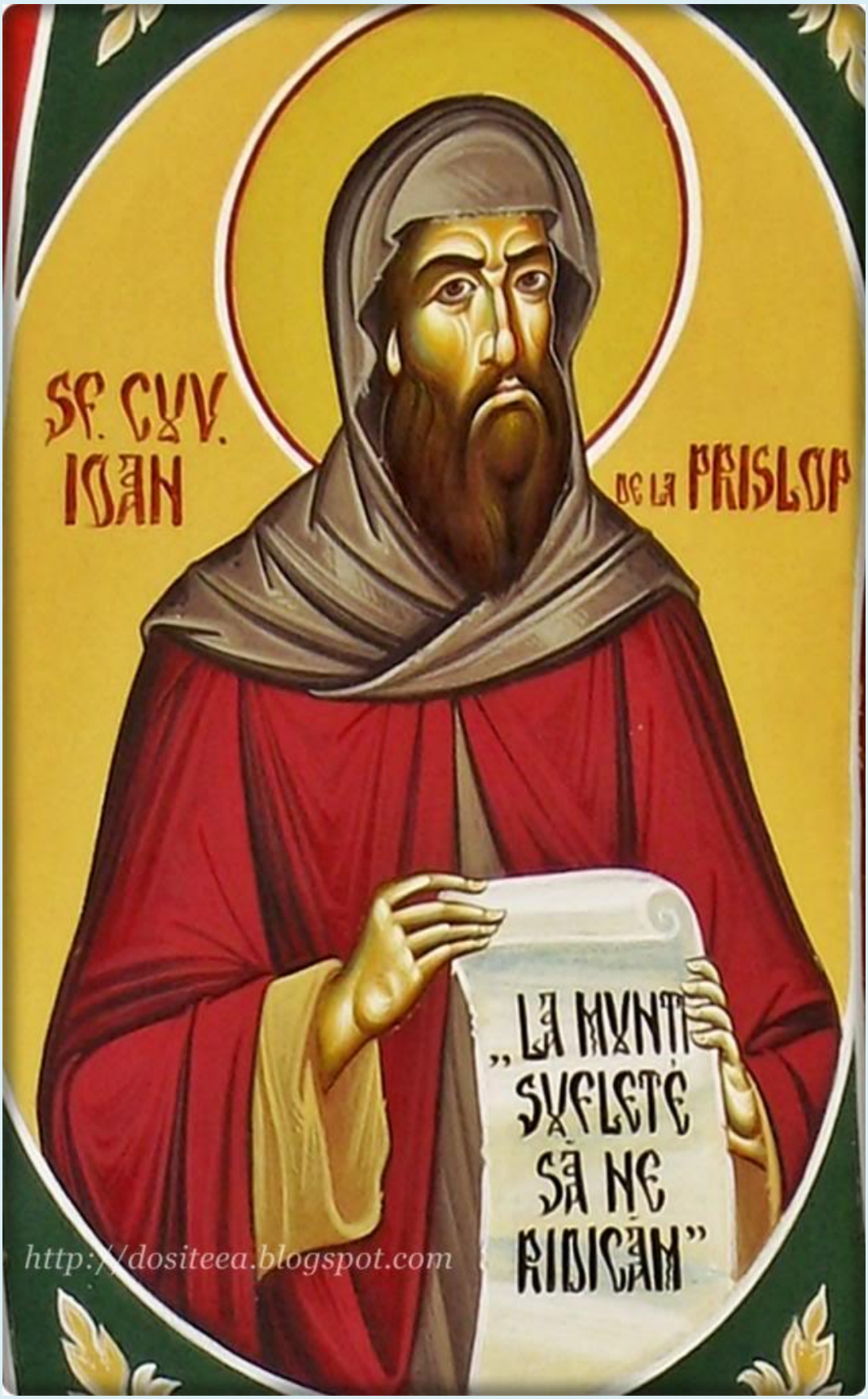
SF. CUV.
IOAN
DE LA PRISLOP
„LA MUNȚI
SUFLETE
SĂ NE
RIDICĂM”
http://dositeea.blogspot.com

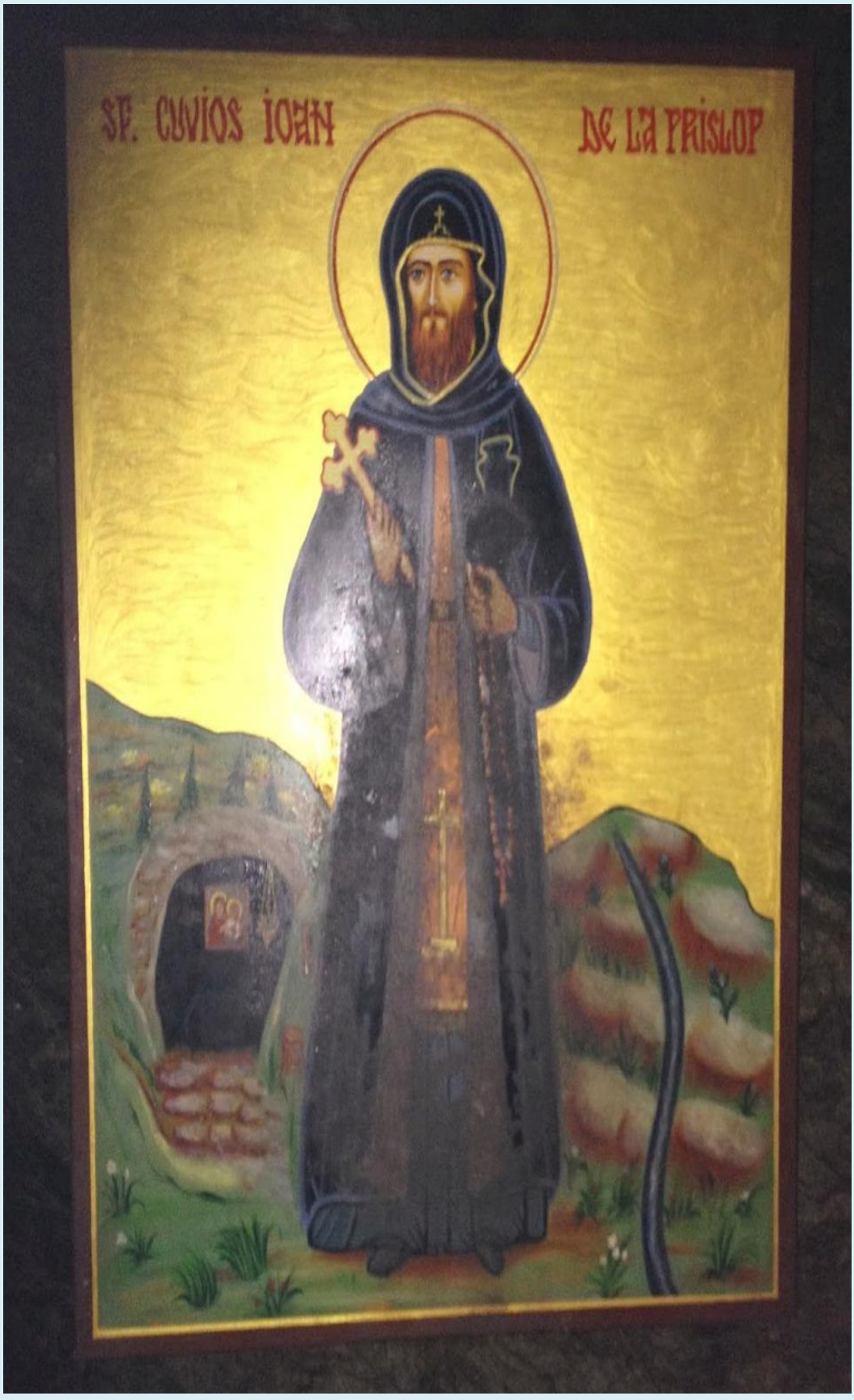
SF. CUVIOS IOAN
DE LA PRISLOP

SF.CUV. IOAN
DE LA PRISLOP
LA MUNTI SUFLE-TELE SĂ NE RIDICĂM

13 Septembrie

Sfântul Cuvios

Ioan

de la Prislop

canon
icoane acatist articole

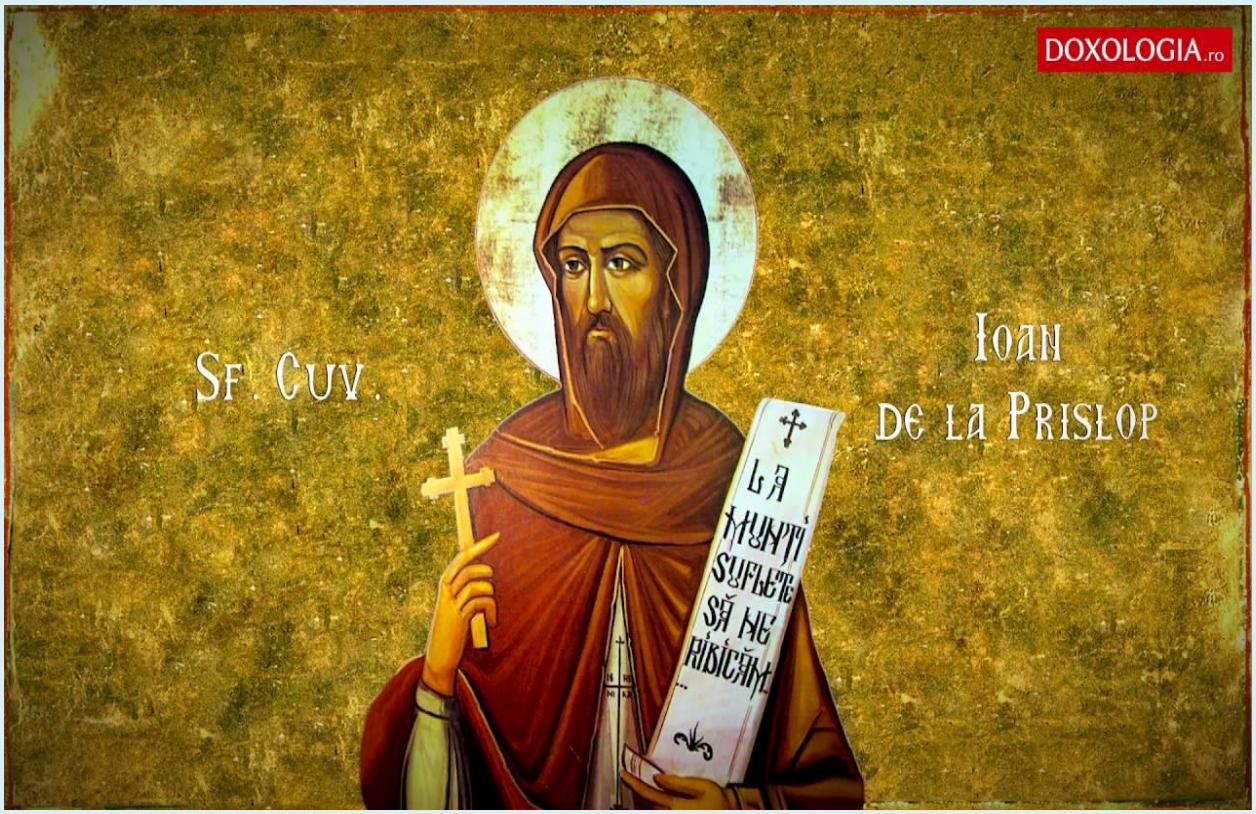

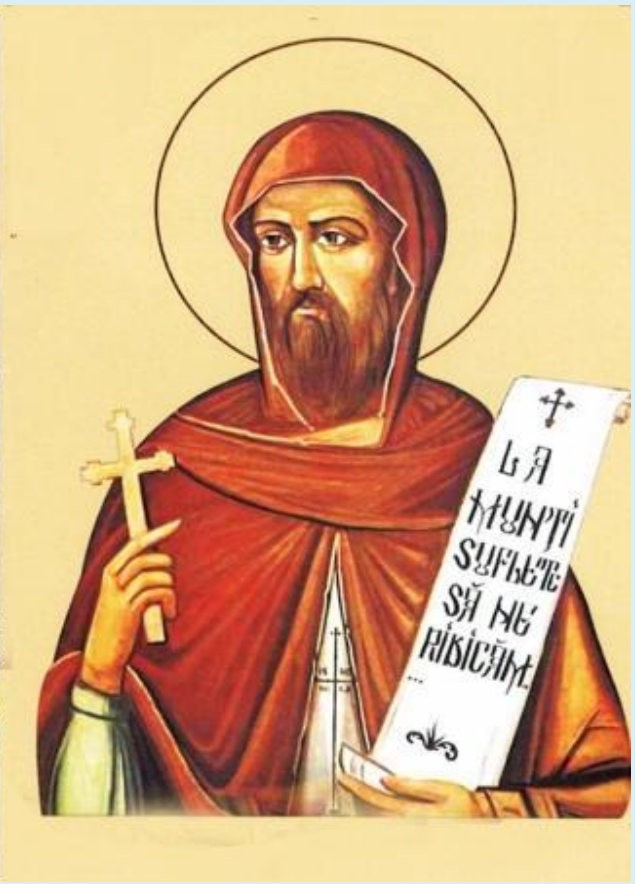

IUSTIN POPOVICI
SF. CUV. IOAN
DE LA PRISLOP
SF. CUV.
ANTIPA DE LA CALARAS
MĂLĂU
©doxologia.ro

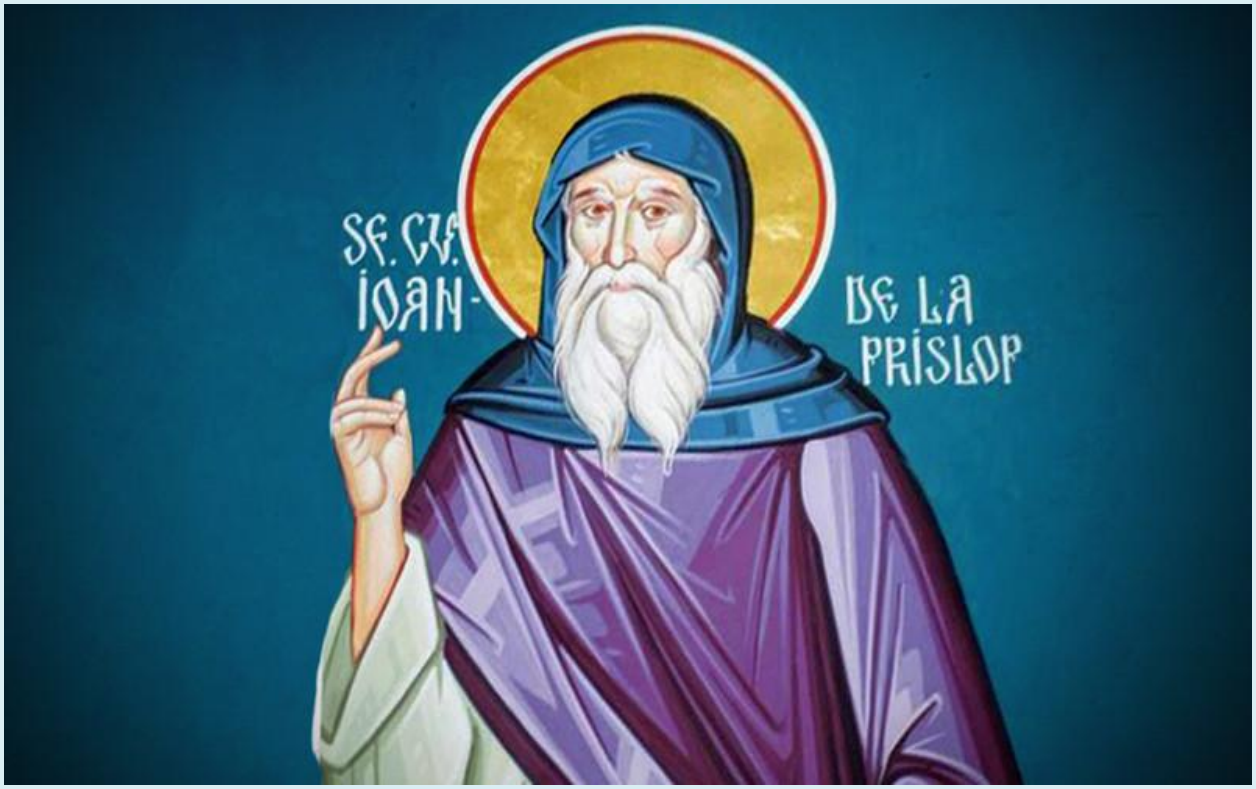
SF. CV.
IOAN
DE LA
PRISLOP

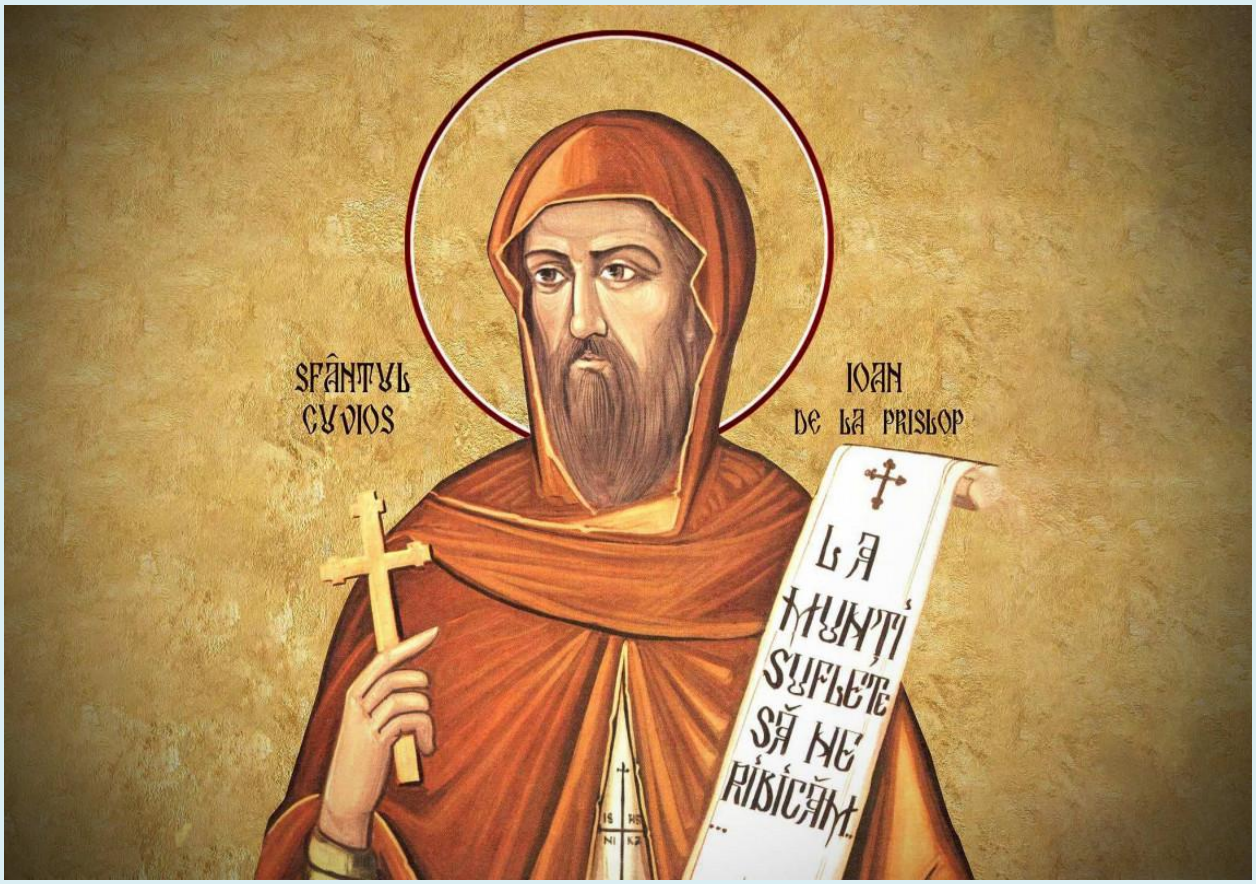
SFÂNTUL
CUVIOS
IOAN
DE LA PRISLOP
LA MUNȚI
SUFLETE
SĂ NE
RĂSCĂM...

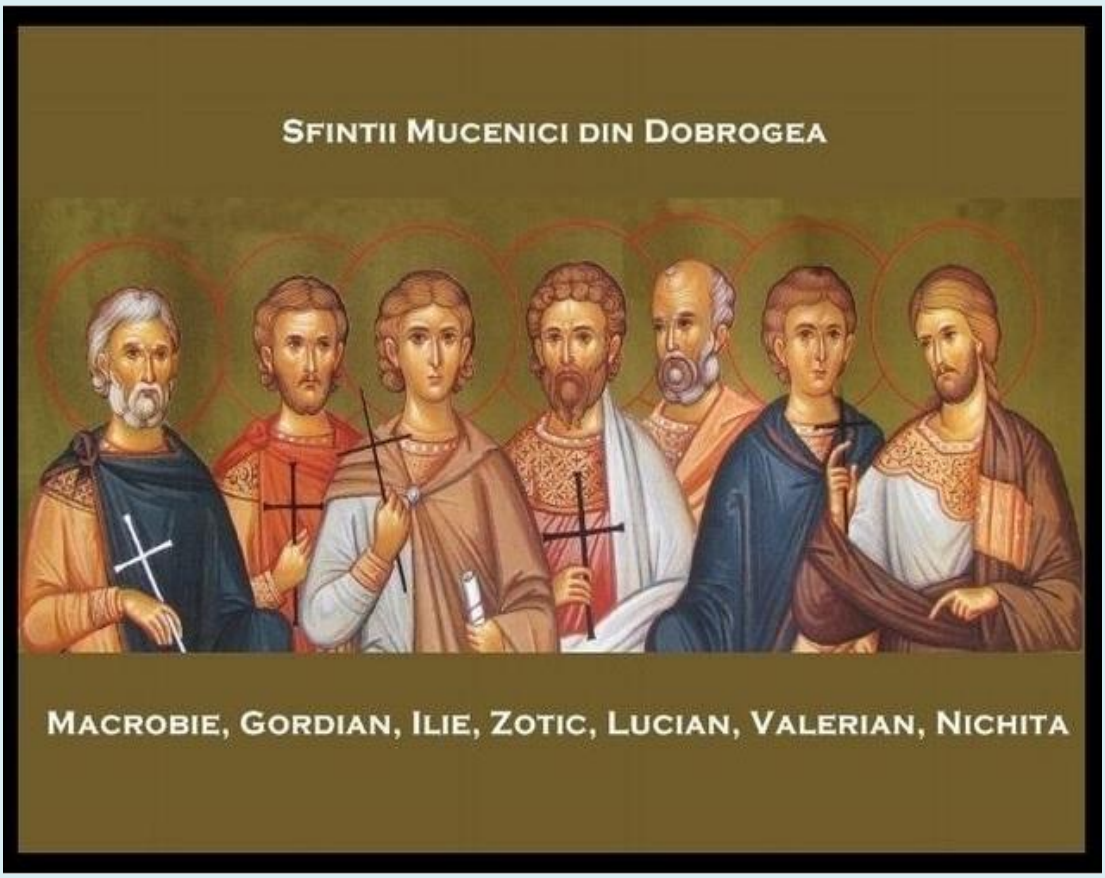
SFINTII MUCENICI DIN DOBROGEA
MACROBIE, GORDIAN, ILIE, ZOTIC, LUCIAN, VALERIAN, NICHITA

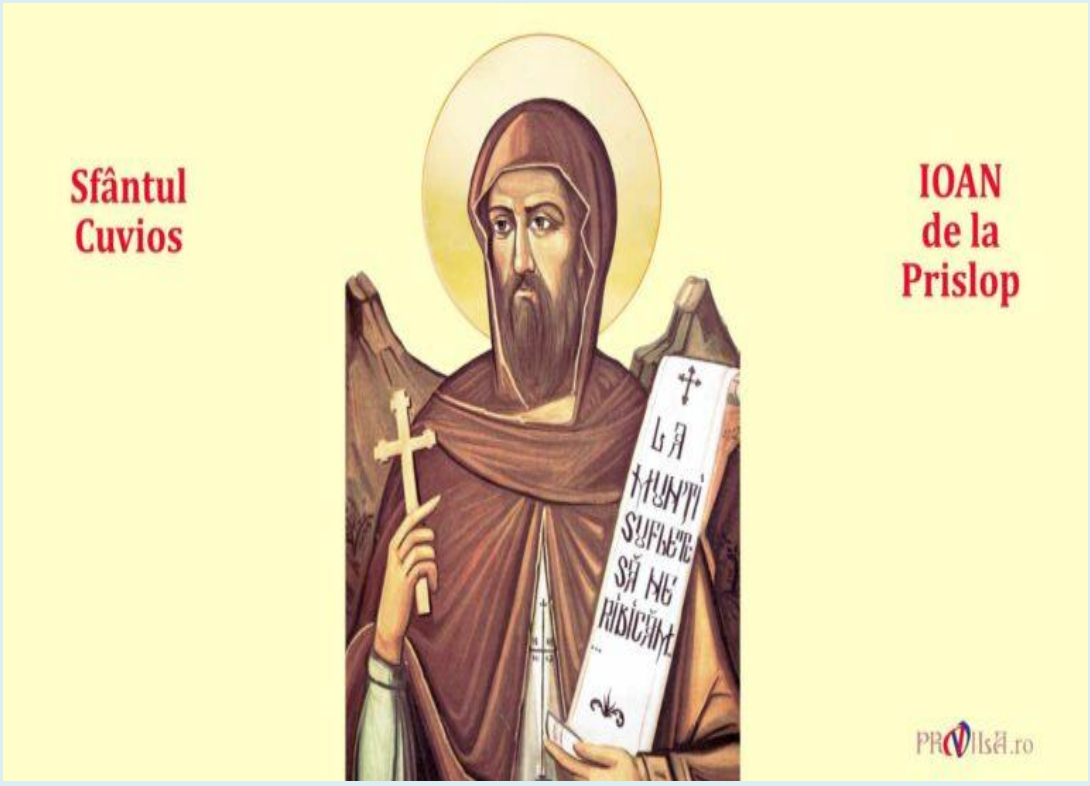
Sfântul
Cuvios
IOAN
de la
Prislop
PROVILSĂ.ro

SF.CUV.IOAN
DE LA PRISLOP

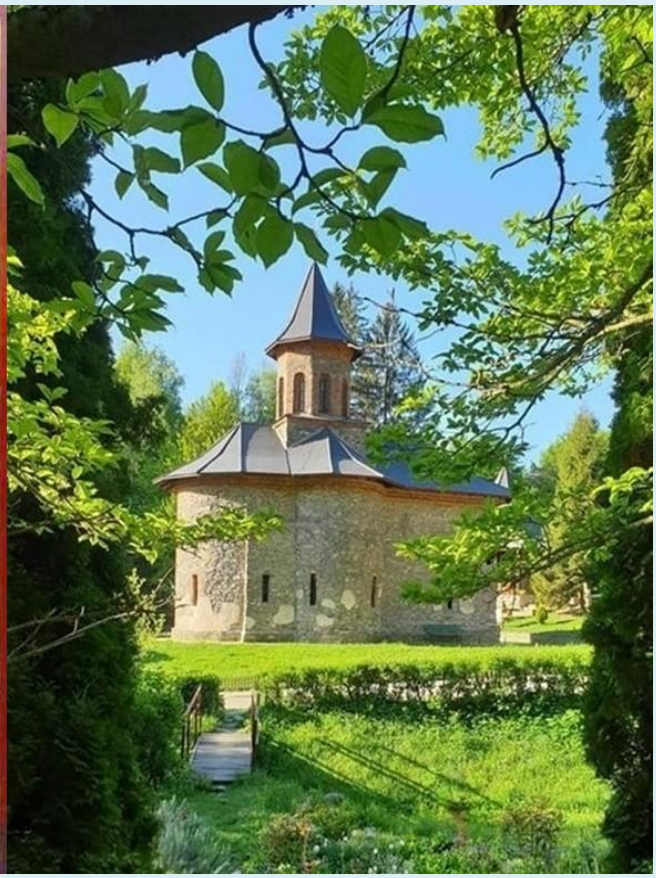

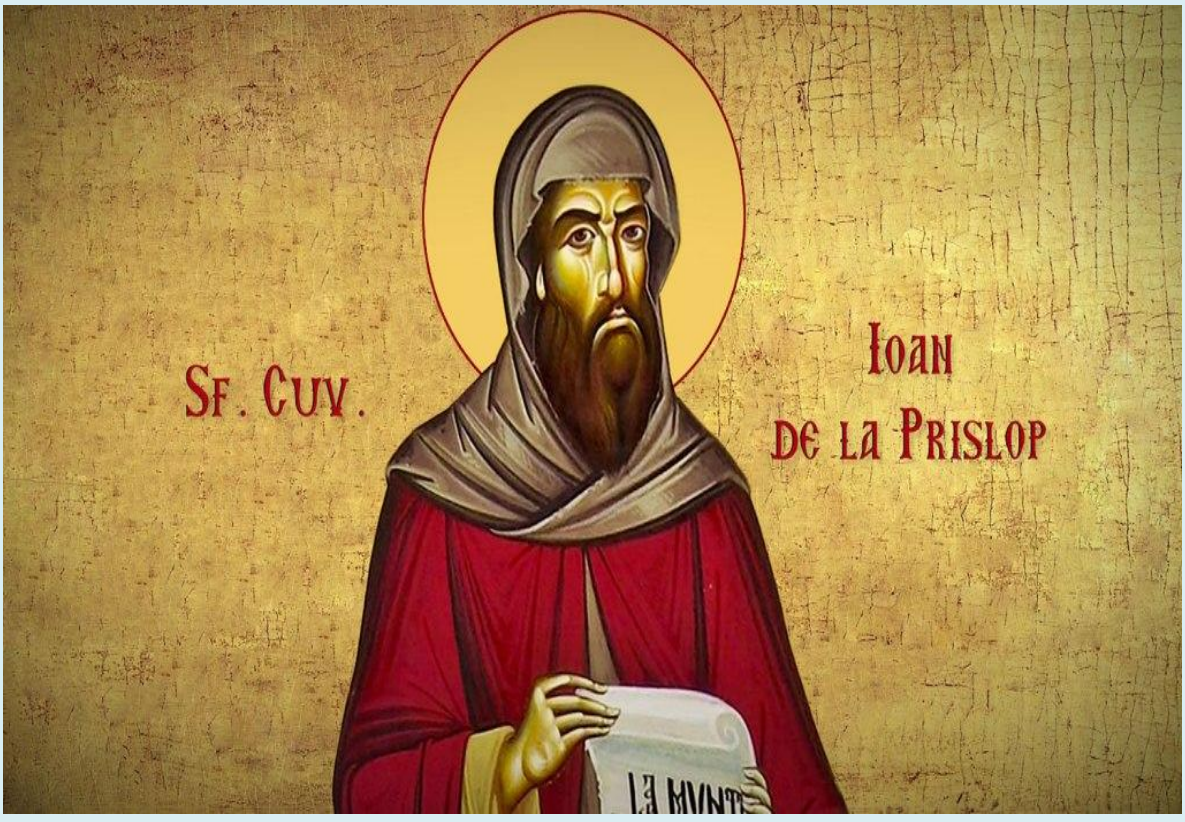
Sf. Cuv.
Ioan
de la Prislop

Tropar

„Iubitorule de nevoință
și râvnitorule întru cele sfinte,
Cuvioase Părinte Ioane,
părăsit-ai cele trecătoare
și ai ales pe cele veșnice;
luat-ai jugul lui Hristos
în Mănăstirea Prislop și, în peșteră
pustnicească, împreună cu îngerii,
L-ai slăvit pe Dumnezeu;
pentru aceasta, nu înceta
a te ruga lui Hristos
pentru sufletele noastre".

BASILICA.RO

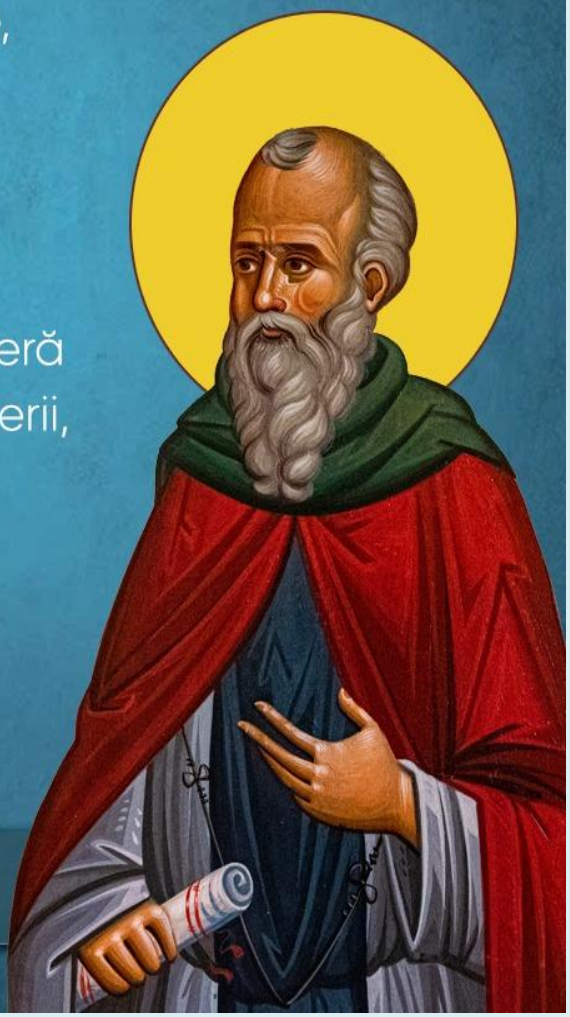

Sf. Cuv. Ioan de la Prislop

Troparul Sfântului Cuvios Ioan de la Prislop

13 Septembrie - Glasul 1

Iubitorule de nevoinţă şi râvnitorule întru cele sfinte, Cuvioase Părinte Ioan, părăsit-ai cele trecătoare şi ai ales pe cele veşnice; luat-ai jugul lui Hristos în Mănăstirea Prislop şi în peşteră pustnicească, împreună cu îngerii, L-ai slăvit pe Dumnezeu. Pentru aceasta, nu înceta a te ruga pentru sufletele noastre.

Troparul Sfântului Cuvios Ioan de la Prislop

13 Septembrie - Glasul 1

Iubitorule de nevoinţă şi râvnitorule întru cele sfinte, Cuvioase Părinte Ioan, părăsit-ai cele trecătoare şi ai ales pe cele veşnice; luat-ai jugul lui Hristos în Mănăstirea Prislop şi în peşteră pustnicească, împreună cu îngerii, L-ai slăvit pe Dumnezeu. Pentru aceasta, nu înceta a te ruga pentru sufletele noastre.

***Părinte Ioane, lauda Bisericii şi podoaba monahilor, roagă pe milostivul Dumnezeu să ocrotească Biserica şi pe credincioşii robii Săi de toată reaua întâmplare, ocroteşte casele noastre cu căldura rugăciunilor tale!* Amin.**